Bridie

CLARK

POLIROM

Pentru că-și permite

CHIC

Colecția

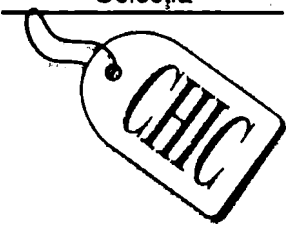

Colecţia CHIC este coordonată de Bogdan-Alexandru Stănescu.

Bridie Clark, *Because She Can*

Copyright © 2007 by Bridie Clark
This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, New York, New York, USA. All rights reserved.
© 2007 by Editura POLIROM, pentru prezenta traducere

www.polirom.ro

Editura POLIROM
Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
Bucureşti, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, et. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1-728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

CLARK, BRIDIE

Pentru că-şi permite/ Bridie Clark;
trad. de Ines Hristea. – Iaşi : Polirom, 2007

ISBN 978-973-46-0726-6

I. Hristea, Ines (trad.)

821.111-31=135.1

Printed in ROMANIA

Bridie
CLARK

Pentru că-și permite

Traducere din limba engleză
și note de Ines Hristea

POLIROM
2007

Bridie Clark (n. 1977) a absolvit *cum laude* universitatea Harvard şi a lucrat ca redactor de carte la cele mai prestigioase edituri newyorkeze. De asemenea, a colaborat cu articole şi recenzii la unele dintre cele mai cunoscute ziare şi reviste americane, printre care se numără *Vanity Fair* şi *New York Magazine*. *Pentru că-şi permite* (2007) este romanul ei de debut.

Dacă aţi citit *Diavolul se îmbracă de la Prada*, veţi recunoaşte numaidecât tipul de personaj reprezentat de Vivian Grant, şefa plină de toane şi cu o gură spurcată de la Grant Books. Cu toate acestea, Claire Truman decide că postul de editor la Grant Books merită riscul şi, ca o dovadă în plus că norocul îi surâde, dobândeşte şi un iubit de vis: arătosul Randall Cox III, un tânăr în plină ascensiune. În scurt timp, însă, Claire devine conştientă de faptul că viaţa e departe de a fi un basm cu zâne: văzută din interior, lumea literară face fâşia Ghaza să semene cu un parc natural destinat excursiilor de familie, iar dragostea şi succesul de piaţă nu par să se asorteze cu nici un chip. Rămâne de văzut dacă viaţa lui Claire va avea, la fel ca unele dintre romanele pe care le publică, un final fericit.

Dedicată familiei mele

Prolog

Salutări de pe marginea prăpastiei

E ziua nunții mele. Mai sunt două ore până când se presupune că va trebui să mă îndrept către altar.

Prietena mea cea mai bună, Beatrice, mă ajută să-mi trag rochia peste cap. În timp ce rochia foșnește în jurul meu, Beatrice zâmbește, apoi îmi încheie șirul nu prea lung de năsturei delicați de la spate. *Slavă Domnului c-o am pe Bea*, mă gândesc pentru a mia oară pe ziua asta. Amândouă ne uităm la mireasa din oglindă. Tipa arată exact așa cum trebuie să arate orice mireasă: are un păr întunecat, de culoarea mahonului, care e tras în spate și strâns într-un coc elegant pe ceafă, are un machiaj fără cusur, o piele de porțelan și niște diamante care picură în prelungirea fiecărui lob al urechilor.

Mă învârt puțin, ca să văd dacă Mireasa Perfectă din oglindă o să se ia după mine – și sigur că ea exact asta face. Apoi își examinează trena spectaculoasă, care a fost făcută pe

comandă chiar de Vera, în persoană, şi pe care, ulterior, douăsprezece cusătorese de la Casa Lesage au cusut cele mai frumoase diamanţele, astfel încât efectul să fie acela de praf de zâne.

— Eşti superbă, Claire, spune Bea.

Pentru că, în fond, ce altceva poţi să-i spui unei femei care poartă o astfel de capodoperă? Amândouă ne holbăm la mine în oglinda poleită cu aur. Nici una dintre noi nu se oboseşte să zâmbească.

O bătaie zdravănă în uşa dormitorului meu nupţial ne scoate din ceaţă.

— E deschis, strigă Bea.

Pe uşă dă buzna Lucille Cox, viitoarea mea soacră – cu faţa încruntată ca a unui doberman şi cu trupul ei mic, ca al unui băieţel slăbănog de opt ani.

— Am venit cu un cadou din partea mirelui! tună exuberantă Lucille, fără să se adreseze nici uneia dintre noi în mod particular – Lucille compensează minusul de la capitolul statură cu un plus de decibeli.

Azi e mai mică şi mai zgomotoasă decât de obicei, înecată într-o rochie purpurie Oscar de la Renta, care costă de trei ori mai mult decât maşina mamei mele. Emoţiile de dinainte de nuntă au redus regimul alimentar al lui Lucille de la sistemul spartan la cel etiopian. Porumbeii din Central Park sunt mai bine hrăniţi decât ea.

— Vai, Claire, *draga mea*, arăţi..., Lucille îşi încheie propoziţia apăsându-şi mâna încrustată cu bijuterii pe decolteul pistruiat și

scheletic – presupun că acesta e un gest care ține loc de cuvinte, de orice adjectiv.

Apoi își finalizează ideea:

— Arăți *exact* ca mama ta.

Stop cadru – oare Lucille chiar a spus ceea ce trebuia? În mod absolut șocant, Lucille – o femeie al cărei meniu este constituit, de cele mai multe ori, din propriul picior – mi-a făcut complimentul meu preferat, un compliment despre care știu că, venind de la ea, înseamnă cea mai înaltă formă de laudă. Lucille a idolatrizat-o întotdeauna pe mama, încă de pe vremea când erau colege de cameră la Vassar.

Mă simt invadată de un sentiment copleșitor de gratitudine față de ea. Ca și cum ar fi simțit plutind în atmosferă o încărcătură de tandre emoții, Lucille îmi pune în brațe, cu stângăcie, o cutie din catifea. Asta ca să risipească orice fel de emoție.

— Deschide-o! îmi ordonă ea.

Eu fac ceea ce mi s-a cerut. În ultima vreme am dezvoltat acest obicei prost. Desfac încuietoarea micuță și ridic capacul cutiei, luptându-mă cu balamalele înțepenite. Pe o pernuță dintr-o catifea neagră, luxoasă se odihnește un colier spectaculos, ticsit cu diamante – e cea mai scumpă bijuterie pe care am văzut-o vreodată, ca să nu mai zic pe care am ținut-o vreodată în mână.

— Vai, *draga* mea, toarce Lucille ca o pisică, uitându-se cu o privire plină de adorație la colier, de parc-ar fi fost primul ei nepot. Un Bulgari Vintage. *Uluitor.*

Îmi pun colierul la gât şi toate trei ne întoarcem, din nou, către oglindă. E perfect. Absolut spectaculos. Secretara logodnicului meu are un gust desăvârşit.

— *Şi* am pus mâna pe un exemplar în avans din *Times*, ciripeşte Lucille, deschizându-şi geanta Judith Leiber şi scoţând o tăietură din ziar, pe care mi-o întinde.

Claire Truman, Randall Pearson Cox III

Claire Truman, fiica Patriciei şi a regretatului Charles Truman din Iowa City, Iowa, şi Randall Pearson Cox III, fiul lui Lucille şi al lui Randall Cox II din Palm Beach, Florida, urmează să se căsătorească azi, la biserica episcopală St. James din New York City.

Domnişoara Truman, 27 de ani, este editor la Grant Books. A absolvit, *summa cum laude*, universitatea Princeton, cu o specializare în limba şi literatura engleză. Mama ei este pictoriţă, iar regretatul ei tată a fost poet în rezidenţă şi profesor la universitatea din Iowa.

Domnul Cox, 31 de ani, este director general la Goldman Sachs, o bancă de investiţii din New York. Şi el este absolvent al universităţii Princeton, având şi un M.B.A.[1] de la Harvard. Mama lui face parte din consiliul director al muzeului

1. *Master of Business Administration*, Diplomă în Administrarea Afacerilor.

Flagler şi al Societăţii Istorice din Palm Beach. Bunicul lui a fost directorul general şi preşedintele Fondului McCowan, companie de unde, anul trecut, tatăl lui s-a retras din poziţia de vicepreşedinte senior.

— Te simţi bine, Claire? mă întreabă Lucille, uitându-se în jos.

Îi urmăresc privirea. Mâinile mele tremură cu violenţă, de parc-ar strânge cu putere un baros invizibil. Din fericire, capacitatea de concentrare a lui Lucille e minimă, iar atenţia îi este distrasă de intrarea specialistului nostru în machiaj, Jacques, care o trage şi-o aşază pe un scaun pentru un retuş.

— Şi apropo! Unde e maică-ta aia? îmi strigă ea peste umăr, în vreme ce scanează trusa de scule a lui Jacques în căutarea nuanţei potrivite de ruj roşu-burgund.

— O să vină imediat.

Mă uit la ceas, rugându-mă în tăcere ca timpul să se oprească în loc măcar preţ de-o secundă ca să apuc şi eu să-mi trag sufletul. Rugăciunea nu mi-e ascultată. Nu mi-a fost ascultată toată luna.

— Am nevoie de sfatul ei în legătură cu cerceii, se lamentează Lucille.

Bea ridică ochii, nevenindu-i să creadă. Păi, într-adevăr, *e* destul de hilar că Lucille – o matroană a petrecerilor mondene, cu dulapuri pline de haine de firmă pe care nu le-a purtat niciodată – vrea să-i ceară sfatul mamei mele, o hippioată în vârstă, cu privire la care aranjament de diamante marca Harry Winston se

potrivește mai bine cu rochia ei venită direct de pe podiumurile de modă de la Paris. Pe mama, care, de când o cunosc eu, n-a avut altă decorațiune decât verigheta simplă, de aur. Pe mama, care consideră ca metodă de răsfăț decadent o baie fierbinte și un ulei organic cu aromaterapie, pe care i-l dă cea mai bună prietenă a ei din Iowa – o fermieră lesbiană camaradă într-ale artei, care-și face singură săpunul. Pe mama, a cărei garderobă este formată din haine din bumbac și denim, vopsite manual.

E greu să-ți imaginezi așa ceva, dar se pare că, la Vassar, mama și Lucille au fost ca două surori. Lucille (care a crescut într-un orășel neînsemnat din Kansas, orășel care, de fiecare dată când o întrebi, se situează din ce în ce mai aproape de Chicago) a petrecut patru ani de zile pisând-o pe mama (care provine din Boston Brahmin) cu întrebări punctuale referitoare la etichetă, stil, rafinament. Presupun că mama a considerat ascensiunea socială agresivă a lui Lucille ca pe ceva inofensiv, ba chiar cumva amuzant – nu i-a păsat îndeajuns de lumea în care s-a născut ca să fie posesivă sau ca să obiecteze față de dorința disperată a unei persoane de a intra în respectiva lume. Iar educația universitară a lui Lucille a dat rezultate grozave în momentul în care a pus mâna pe Randall Cox II, un bărbat șarmant, un jucător de polo cu sânge albastru. Cox avusese cinci prietene de la Vassar în același timp, dar a ales-o pe Lucille drept soție. A fost

marea lovitură dată campusului sau, cel puțin, așa m-a informat ea.

Ademenitorul soț al lui Lucille, adică viitorul meu socru, s-a dovedit a fi la fel de infidel pe cât a fost de plin de succes (în ambele departamente, s-a descurcat magistral). Dar, din câte știu, pe Lucille n-au deranjat-o niciodată flagrantele devieri de la drumul cel drept ale soțului ei – atât a fost de mulțumită de conacul din Palm Beach, de avioanele private, de bijuteriile ei, de „căsuța" cu șapte dormitoare din Southampton, de prezentările de modă din Paris și Milano, de bucătăreasa pe care o cără după ea, de maseuza și de secretara ei sau de reședința din Manhattan. Ăsta e stilul de viață al doamnei Randall Cox II.

Pe de altă parte, mama a abandonat viața plină de privilegii a familiei ei pentru tatăl meu, un om minunat – iubirea vieții ei, un poet sărac, aproape lipit pământului, care însă ne-a oferit cea mai bogată viață pe care și-o poate imagina cineva. Întotdeauna banii au fost cam puțini – tata preda la universitate, iar mama își vindea acuarelele în magazinele din zonă ca să suplimenteze veniturile tatei, în vreme ce eu am muncit din greu ca să-mi câștig bursa la Princeton – dar, privind înapoi la copilăria mea, n-aș schimba absolut nimic.

Am crescut într-o căsuță albă de țară, care arăta precum cele din ilustrate și era așezată în mijlocul câmpurilor de porumb, de culoarea smaraldului, din Iowa. Am fost un copil singur la părinți, dar înconjurat de un grup extraordinar

de poeţi, de studenţi, de dramaturgi, de romancieri – dintre care toţi gravitaseră în jurul faimosului Atelier al Scriitorilor de la universitate. Începând de pe la vârsta de zece ani, mi s-a cerut deseori să citesc şi să-mi spun părerea despre lucrările acestui cerc familial extins. Faptul că opinia îmi era preţuită a fost o chestie grozavă pentru un şoarece de bibliotecă în devenire (bine, pentru o tocilară în devenire) ca mine, aşa că mi-am petrecut multe după-amiezi pitită în dormitor şi compunând scrisori detaliate, pline cu gândurile şi sugestiile mele. Poate că prietenii noştri nu voiau decât să-mi facă o plăcere, dar posibilitatea de a lucra cu nişte scriitori sclipitori, de a redacta primele mele „scrisori editoriale", de a prinde gustul colaborărilor creatoare – acestea au fost neobişnuitele bucurii ale copilăriei mele, care m-au condus către o facultate unde am studiat engleza şi apoi către o carieră în domeniul editării de cărţi.

Poate că asta e problema mea: viaţa mea o fost o serie de alegeri simple şi clare. Până azi, niciodată n-am apreciat asta. Spre deosebire de aproape toţi ceilalţi oameni pe care îi cunosc, eu n-am fost niciodată nevoită să mă chinuiesc ca să-mi aleg calea.

Îmi cobor din nou privirea asupra anunţului din *Times*. Dintr-odată, ochii au început să mă usture din cauza lacrimilor.

— Eşti bine?

Bea îşi pune mâna pe umărul meu. Apoi îmi prinde mâna, care continuă să tremure.

— O ţigară, îi şoptesc disperată.

Ea clatină din cap, ca un soldat ascultător. *Slavă Domnului c-o am pe Bea.*

* * *

Zece minute mai târziu, eu şi Bea ne ghemuim pe scări, făcând poştă a doua ţigară de contrabandă Marlboro Light şi dând pe gât, direct din sticlă, nişte Veuve Clicquot. Sub noi am pus o pătură, ca să nu mi se murdărească rochia. Mă simt ca un evadat care-şi savurează clipa de libertate.

— În două minute, Mandy o să trimită o patrulă să te găsească, pufneşte Bea.

Mandy este organizatoarea nevrotică a nunţii. Lucille mi-a băgat-o pe gât a doua zi după ce eu şi Randall ne-am logodit. (Să vă dau un sfat: Niciodată să nu aveţi încredere într-o organizatoare de nunţi care nu e căsătorită şi are peste treizeci şi cinci de ani. Mandy e singură şi are patruzeci şi doi.)

Puse la un loc, Mandy şi Lucille au abilităţile diplomatice ale unui buldozer. La început le-am ţinut piept, cam cu jumătate de gură, când a venit vorba de planurile de nuntă, dar tipele au pus şaua pe mine rapid – iar adunarea intimă de la ferma părinţilor mei a explodat într-o serată cu papion la hotelul St. Regis, alături de 600 dintre „cei mai apropiaţi prieteni" ai noştri. Altfel spus, aceştia erau 300 dintre cunoştinţele înţepate ale lui Lucille din zona Palm Beach, 250 dintre partenerii de afaceri ai lui Randall şi o mână de prieteni din partea mea, plus familia.

N-ar trebui să mă plâng – familia Cox plăteşte totul. Mama n-ar fi putut sub nici o formă să-şi permită genul de nuntă la care visează Lucille.

— Poftim, zice Bea întinzându-mi şampania.

Trag un gât pe nerăsuflate, iar bulele alcoolizate mi se ridică direct în creier. Bea îmi face din nou plinul, iar eu dau paharul peste cap tot pe nerăsuflate.

Ultimele două luni au fost înfiorătoare. Şefa mea – cunoscuta sociopată Vivian Grant – a fost într-o stare de iritare necruţătoare. Am lucrat aproape non-stop... iar asta nu e deloc o exagerare. Dacă Mandy şi Lucille n-ar fi intervenit, n-aş fi avut nici un minut liber ca să mă ocup de detaliile nunţii. De acum trei luni, de când ne-am logodit, abia dac-am avut vreme să-l văd pe Randall.

Tot Lucille a fost cea care ne-a stabilit şi data nunţii. O dată şocant de apropiată – Lucille n-a vrut ca nunta noastră să se „piardă" în şirul de nunţi din lumea bună, plănuite pentru toamna următoare.

O uşă se deschide cu putere undeva pe hol, podeaua din lemn scârţâie în depărtare, iar eu şi Bea ne aruncăm una celeilalte nişte priviri furişe.

— Claire, începe Bea, muşcându-şi unghia de la degetul mic, aşa cum face întotdeauna atunci când nu ştie cum să exprime ceva cu delicateţe. (De zece ani, de când suntem cele mai bune prietene, ne cunoaştem, şi una şi cealaltă, limbajul trupului şi îl cunoaştem atât de bine încât uneori frizăm telepatia.)

— OK, n-o spune, o întrerup eu. Tuturor mireselor li se face frică.

Acum nu mai pot să dau înapoi. Poate că Julia Roberts poate să fugă din faţa altarului de mai multe ori şi să rămână tot drăgălaşă, dar ăsta nu e un film produs la Hollywood. Asta e viaţa mea. Au fost plătiţi nişte bani... *La ce naiba mă gândesc eu?* Nu pot să dau înapoi fiindcă Randall e un om bun – nu, e un om *grozav* –, iar eu aş fi nebună de legat să nu mă căsătoresc cu el.

În vreme ce trag un ultim fum din ţigară, o amintire îmi răsare fără să vreau în minte – asta e o problemă din ce în ce mai frecventă. E vorba de noaptea de dinaintea căsătoriei lui Beatrice cu Harry, în urmă cu trei ani. Bea a fost una dintre primele din cercul nostru care s-a căsătorit. Cei doi soţi au optat pentru o ceremonie simplă, în grădina familiei lui Bea. Cu o noapte înainte, nu ne-am culcat, încercând să preparăm ceva care să semene cât de cât cu un tort de nuntă. Am stat în jurul mesei celei mari din bucătărie şi ne-am înfipt degetele în crema împrăştiată peste tot.

— Începi să te simţi agitată, Bea? a întrebat-o una dintre domnişoarele de onoare.

Îmi amintesc că Bea n-a făcut altceva decât să ridice din umeri şi să se mai înfrupte o dată din cremă.

— Emoţionată, da. Agitată, nu, a răspuns ea cu sinceritate.

Mă gândesc la propriul meu tort de nuntă. Cum ar putea o mireasă să *nu* se simtă agitată la gândul unui tort ca o statuie, cu douăsprezece

etaje, cu boboci de trandafiri și irișI (cu praf de zahăr colorat presărat pe fiecare în parte ca să dea senzația de polen), corecți din punct de vedere botanic, dar realizați din zahăr. Asta ca să nu mai spun de modelul de fond de pe glazură, care e la fel cu modelul după care au fost cusute diamantele de pe rochia de mireasă *și* cu cel de pe farfuriile de porțelan! Și ce contează că prăjitura asta ca un zgârie-nori costă aproximativ tot atât cât taxa pe un an la un colegiu privat? E, literalmente, perfect. E o capodoperă marca Sylvia Weinstock. Ce altceva aș mai putea cere? Ce altceva mi-aș mai putea dori?

Ușa masivă care dă către scări se deschide cu zgomot, iar eu și Bea sărim în sus de-un cot. Copoii ne-au găsit.

— Claire, draga mea! Dulceață! Te-am căutat peste tot! Nu mai e decât o oră până când trebuie să plecăm la biserică!

Mandy, roșie la față și având mare nevoie de un Xanax, se repede ca să mă ridice în picioare și să-mi aranjeze rochia.

— Chem coaforul și machiorul să te retușeze. Incredibil, o aud foarte clar șoptind, în vreme ce ne trage către cartierul general al nunții.

Mă târșâi fără un cuvânt în spatele ei, ca un prizonier chemat din curte să intre înapoi în închisoare.

* * *

— Claire!

Când să dăm colţul către apartament, mama aleargă spre mine, trăgându-mă de lângă Mandy şi învăluindu-mă în exact genul de îmbrăţişare de care aveam nevoie cu disperare. Simt cum umerii şi gâtul mi se relaxează. E aşa de bine să te ţină cineva în braţe – să te ţină *cu-adevărat* în braţe. Inspir profund, inhalând parfumul slab de eucalipt al şamponului ei. Mama mă strânge şi mai tare în braţe.

— Am ceva pentru tine, iubita mea, îmi spune ea scoţând din geantă o punguţă din catifea. Colierul cu perle al bunicii tale. Ştiu că întotdeauna ţi-a plăcut, aşa că m-am gândit că ar putea juca rolul de „ceva vechi".

— Vai, mami, abia răsuflu eu, mângâind cu degetele perlele reci şi lucioase.

Când eram mică, în timpul vizitelor din perioada verii, de fiecare dată când am probat colierul bunicii, am simţit-o ca o mare favoare.

— E superb, mami. Mulţumesc foarte...

— Perlele sunt minunate, Tish-Tish, mă întrerupe Lucille, dar Randall tocmai a surprins-o pe Claire cu colierul *ăsta*. E fabulos, nu-i aşa?

Mama face un pas înapoi, ca să se uite mai bine la şiragul de diamante sclipitoare din jurul gâtului meu.

— Ei, Doamne! exclamă ea. E... e splendid. Câtă generozitate din partea lui Randall. Ei, Claire, poţi să porţi perlele bunicii cu altă ocazie. Acum sunt ale tale.

Mama strecoară perlele la loc, în punguța de catifea. Mă doare să văd efortul pe care-l face ca să zâmbească.

— Sau, ăăă, aș putea să port altă dată colierul de la Randall? fac eu o încercare, deși sunt conștientă că nu prea am șanse.

Exact așa cum mă așteptam, Lucille explodează imediat:

— Ce-i asta? Cum să *nu* porți colierul de la Randall? Vai, Claire, dar Randall ar fi *terminat*! Ăsta a fost cadoul lui special pentru tine, cu ocazia zilei căsătoriei! Trebuie să-l porți! Pur și simplu *trebuie!*

Mama dă din cap în semn de aprobare. Apoi întinde brațele ca să mă mai îmbrățișeze o dată.

Te rog, nu-mi da drumul, mă gândesc, cufundându-mă în îmbrățișarea ei și simțind cum douăzeci de ani mi se topesc de pe umeri. Înconjurată de brațele mamei, simt cum golul din stomac mi se mai micșorează puțin.

— Tish-Tish, te rog, am nevoie disperată de ajutorul tău cu cerceii, se smiorcăie Lucille, smulgând-o pe mama de lângă mine.

Sentimentul care mă cuprinde când simt brațele mamei îndepărtându-se de lângă mine e mai rău decât cel produs de sunetul asurzitor al unui ceas deșteptător după o noapte marcată de insomnie. Mă uit fără să pot face ceva. Sunt prea bătrână ca să plonjez către genunchii mamei și să mă agăț strâns de ei și totuși trebuie să-mi adun toate forțele ca să nu fac asta.

După care, tocmai când nu era posibil să mă simt mai rău de-atât, iată că exact așa mă simt.

Pentru că o aud. Vocea inconfundabilă: profundă, guturală, puternică, plină de *cruzime*. Vocea care a ricoşat de pereţii coşmarurilor mele în ultimele unsprezece luni.

Iar vocea înfricoşătoare pare să vină foarte sprintenă pe culoar, către mine.

— Claire!... *Claire!* Aici erai!

Dac-aş fi o căprioară, vocea asta ar fi farurile de la o maşină. De fiecare dată când o aud, îngheţ pe loc.

Oare chiar e posibil? Mi se pare mult prea îngrozitor ca să-mi imaginez...

— Doamne, Claire, ţi-am lăsat o duzină de mesaje din alea nenorocite şi pe mobil şi pe telefonul de-acasă! Până la urmă am dat de o rudă de-a ta cretină şi cu sângele îngroşat – şi după *o grămadă* de parlamentări, tipa a reuşit, finalmente, să-mi spună unde eşti. E *in*acceptabil, Claire. Trebuie să pot să dau de tine 25 de ore din 24, 8 zile din 7, am *mai* discutat chestia asta...

Respiră, mă gândesc înnebunită, fără să mă întorc. Palmele au început să mi se umezească. *Ăsta* trebuie *să fie un alt coşmar. Pur şi simplu, nu poate să fie adevărat.*

Mă forţez să mă întorc. Femeia e într-adevăr aici. Mai sus-menţionata şefă venită din iad: unica, superba şi lipsita de orice urmă de milă Vivian Grant. La un metru şi cincizeci şi cinci de centimetri, fiinţa asta e un mic terorist. Şoldul nerăbdător îi iese în evidenţă, faţa îi e roşie din cauza furiei, iar în mână are un carneţel.

Nu, nu, nu! urlu eu fără cuvinte. E *imposibil* ca Vivian să dea buzna peste mine în apartamentul nupţial, cu o privire care nu poate să însemne decât un singur lucru...

— Am nevoie de zece minute ca să-ţi dau nişte idei pentru săptămâna viitoare.

Bea îşi încrucişează braţele şi se holbează la ea. Arată de parc-ar fi pe punctul s-o măcelărească pe Vivian membru cu membru. Mama şi Lucille reapar în cadrul uşii, stupefiate. Tupeul lui Vivian a reuşit s-o amuţească până şi pe bătrâna Luce.

— Vivian, rostesc eu foarte rar, eu mă mărit într-o oră. Mi-am amânat luna de miere ca să nu-mi abandonez responsabilităţile de la serviciu. Nu poţi să aştepţi până luni?

Vivian se încruntă către mine. Aş spune că *exact* asta a sperat. Să-i dau posibilitatea să se lanseze direct într-una din tiradele ei favorite.

— Mă bucur foarte tare că tu consideri că programul *meu* ar trebui să se învârtă în jurul programului *tău*, Claire! Nu-ţi cer decât zece minute amărâte. Crezi că poţi să te rupi de toate astea – face un gest larg, cu mâna, către largul camerei în care mama, Lucille şi Bea stau acum cu gurile căscate – pentru ceva atât de frivol şi atât de insignifiant cum e *cariera* ta?

Preţ de-o clipă, mă gândesc să alerg la fereastra apartamentului nupţial, s-o deschid şi...

— Credeam că eşti făcută dintr-un aluat mai bun, Claire, rânjeşte Vivian în bătaie de joc. Am crezut că eşti mai dură. Dar presupun că acum, de vreme ce te *măriţi*...

Ştiu că e nebună. Are o doagă lipsă la etajul superior. Cu toate astea, femeia asta are un efect extrem de puternic, de-a dreptul patologic asupra mea – aşa cum are asupra majorităţii angajaţilor ei.

— Îţi dau cinci minute, îi spun (din punctul meu de vedere, cu insolenţă), luând un gât zdravăn de şampanie, înainte să pun mâna pe carneţel şi pe pix.

— Asta-i o nebunie, şuieră Bea, după ce Vivian a trecut razant pe lângă ea. Tu eşti editor de cărţi, Claire, nu liderul lumii libere. Ce poate să fie aşa de urgent încât tipa să trebuiască să dea buzna peste tine în ziua nunţii? E o nebunie! De ce-ţi face chestia asta?

De ce face Vivian *tot* ceea ce face? Reflectez la întrebarea asta.

— Pentru că-şi permite, îi răspund lui Bea.

Am o epifanie care-mi dă fiori: cu toate că e ridicol că şefa mea nu mă lasă în pace în ziua nunţii, o parte din mine e recunoscătoare că a intervenit ceva care să-mi ia gândurile de la iminentul eveniment.

Pentru încă vreo câteva minute, nu voi fi nevoită să mă gândesc la lungul drum către altar. Nu voi fi nevoită să mă gândesc la viaţa către care mă îndrept sau la viaţa pe care o las în urmă. Nu voi fi nevoită să mă gândesc la bărbatul care-o să mă aştepte la altar sau la motivul pentru care nu sunt extaziată că mă mărit cu cineva care este, incontestabil, extraordinar.

Şi, mai mult decât orice altceva, nu voi fi nevoită să mă gândesc la bărbatul pe care l-am sărutat în urmă cu şase săptămâni.

Cu un an înainte

Capitolul unu

Un bărbat bun e greu de găsit

Cu exact un an înainte de ziua nunţii mele, 26 iunie, eram cuibărită pe canapea cu o pizza mare cu ardei, cu un pachet pe jumătate gol de Marlboro Lights, cu cea mai confortabilă pătură din lume şi cu mai multe ore de TiVO înaintea mea.

În condiţii normale, acest aranjament m-ar fi încântat teribil de tare. Într-o altă seară, pachetul meu de ţigări ar fi fost pe jumătate plin. Dar în seara asta, chiar şi ideea de a-l privi pe Kiefer Sutherland salvând lumea, timp de şase ore la rând, nu mă consola prea mult.

În primul rând, eram încă suferindă în urma unei despărţiri urâte de James, prietenul meu cu pretenţii de star rock. (Ca să fiu sinceră până la capăt, aceasta a fost ultima din cele patru despărţiri ale noastre. Fiecare fiind, la timpul ei şi foarte evident, cu mult mai necesară decât cea dinainte.) Chestie care m-a doborât.

Dar ceea ce m-a scos *definitiv* din joc a fost o criză de natură profesională. Chiar în

după-amiaza aia, primisem vestea ucigătoare că Jackson Mayville, adoratul meu şef de la Peters şi Pomfret (cea mai de succes editură din New York), mentorul meu într-ale profesiei pe parcursul celor cinci ani de când am terminat facultatea, avea să-şi pună cariera în cui în vara respectivă. El şi soţia lui se mutau în Virginia ca să fie mai aproape de nepoţi.

Probabil c-ar fi trebuit să bănuiesc că mişcarea asta avea să intervină, dar niciodată nu m-am prea priceput la treaba asta. Aşa că atunci când Jackson mi-a dat vestea, ochii mi s-au umezit imediat – jenant, dar lacrimile mele erau reale.

— Ei, haide! Nu face asta. O să ţinem legătura, draga mea, m-a consolat Jackson în felul lui tărăgănat şi clintonian de a vorbi.

După care m-a mângâiat uşor pe creştet şi mi-a oferit batista lui.

M-a tras către el, într-o semiîmbrăţişare stângace. Fruntea i s-a încruntat din cauza unei îngrijorări paterne.

Nu mai trebuie să spun că nimic din toate astea nu a reuşit să mă oprească din plâns. Am încercat să zâmbesc şi să mă comport cumva profesionist, dar nu mi-a reuşit. Eram devastată. Jackson fusese mai mult decât un şef – de la moartea tatei, din urmă cu cinci ani, el a jucat, pentru mine, şi rolul de tată. La fel ca tata, Jackson radia bunătate şi inteligenţă. Ambii bărbaţi erau înalţi, supli, chipeşi (dacă nu de-a dreptul frumoşi), cu un smoc des de păr argintiu şi cu o tendinţă de a protesta

împotriva Mersului Lucrurilor. Amândoi şi-au urmat carierele cu un devotament de neclintit. Amândoi erau generoşi, sensibili, sinceri. Amândoi îşi adorau soţiile.

Şi amândoi mă făcuseră să mă simt... iubită. În multe seri de vineri, Jackson m-a găsit lucrând peste program şi m-a luat pe sus, invitându-mă să iau cina în familie, împreună cu soţia lui, Carrie, şi băieţii lor adolescenţi, Michael şi Edward, cei mai tineri dintre cele cinci progenituri ale lor. Statul în jurul mesei din bucătărie – masă care devenea călduţă din cauza cuptorului în care Carrie, aproape invariabil, ardea friptura sau lasagna – mă făcea să simt că am găsit un cămin adevărat în New York City.

— O să-mi revin, i-am spus eu înghiţindu-mi lacrimile, continuând să stau cu nasul cufundat în blazerul Harris Tweed al lui Jackson.

Eu şi Jackson ne-am întâlnit prima dată la sfârşitul anului meu terminal de facultate. Am intrat emoţionată la el în birou, cu CV-ul apretat în mână şi m-am aşezat pe marginea aceleiaşi canapele de piele roasă pe care am plâns în după-amiaza asta. Ceremonia de absolvire avea să aibă loc peste doar câteva săptămâni. Reuşisem deja să pun mâna pe o altă ofertă de slujbă din partea unei mari edituri – ca rezultat al multor excursii în New York City, în maşina amărâtă a lui Bea – dar, când am izbutit să obţin o întrevedere cu legendarul Jackson Mayville, i-am spus tipului de la Resurse Umane de la cealaltă companie că mai am nevoie de ceva timp ca să-mi evaluez toate

opţiunile. În fond, era vorba de Jackson Mayville. Omul care editase unele dintre cele mai importante voci literare ale secolului, omul care nu putea fi comparat cu nimeni altcineva.

Am ştiut din copilărie că vreau să devin editor de carte. Deja din liceu studiam cu mare atenţie paginile cu mulţumiri din romanele care-mi plăceau, visând cu ochii deschişi că, într-o zi, un talent sclipitor avea să vadă în mine persoana care „a făcut ca romanul său să existe" sau care „a îmbunătăţit fiecare pagină în parte cu înţelepciunea şi cunoştinţele ei editoriale". Oare puteam să devin un Maxwell Perkins pentru un viitor Hemingway, Fitzgerald sau Wolfe? Mi se părea că a învăţa toate secretele meseriei de la Jackson Mayville era un prim pas grozav pe calea către visul meu.

Şi, după cum s-a dovedit ulterior, aşa a şi fost. Zburaseră deja cinci ani în compania lui Jackson, iar eu învăţasem de la el mai mult decât mi-aş fi imaginat vreodată c-aş fi în stare.

Sigur că nu întotdeauna situaţia a fost tocmai roz – nici la nivel profesional şi nici la nivel personal. Fuseseră cinci ani în care mă chinuisem să mă ajung cu banii, în care mă luptasem cu un şir de relaţii eşuate, în care îmi văzusem prietenii aşezându-se, fericiţi, la casele lor, în vreme ce eu continuam, în majoritatea serilor, să-mi prepar o supă instant pentru o singură persoană. Dar tot în aceşti cinci ani învăţasem toate secretele meseriei de la un mentor talentat şi generos, făcusem ceva ce-mi plăcea la nebunie şi-mi savurasem independenţa. Aşa că, până la urmă, balanţa se echilibra.

Dar acum balanța era pe cale să se dezechilibreze. Jackson dispărea din peisaj.

Și, sinceră să fiu, și eu cam obosisem să mă tot agit de colo-colo.

James fusese o experiență epuizantă, dar, de fapt, cam așa fuseseră toate aventurile mele din ultima vreme. De ceva timp aproape că mă străduiam să mă conving singură că tipul cu care mă văd nu e A) un cretin (*Și ce dacă nu-i place opera? Sau nu-i plac muzeele... sau ziarele... sau să citească fără să-și miște și buzele în același timp?*); B) un leneș (*Și ce dacă n-a mai avut nici un serviciu de zece ani? Nu e materialist. Și e atât de sigur de bărbăția lui încât mă lasă pe mine să plătesc pentru tot.)*; C) un nesimțit (*Și ce dacă m-a lăsat să-l aștept în restaurant aproape o oră? E latin.)*

M-am pregătit pentru încă un episod din 24. *Știi ceva?* m-am gândit. *Într-o zi ca asta se cere și o plăcintă dublă.* Am sunat la restaurantul lui Mimi pentru ajutor. Unii oameni fac yoga, alții aleargă la ședințe de psihoterapie – când viața mă deprimă, eu prefer să mă pun pe picioare mâncând o cantitate de pizza cu ardei care e echivalentul greutății mele corporale.

Sigur că nu eram supărată numai din cauza pierderii emoționale sau de faptul că n-aveam să-l mai văd pe Jackson în fiecare zi. Aveam și o serie de temeri practice. Jackson se zbătuse pentru mine de nenumărate ori – se asigurase că Gordon Haas, editorul general, acorda atenție *unora* dintre propunerile pe care le puneam eu pe masă, se luptase ca să fiu

promovată, se luase la harţă cu cei de la Resurse Umane pentru câteva creşteri de salariu de care aveam foarte mare nevoie. Ce avea să însemne ieşirea lui la pensie pentru viitorul meu la P şi P? Aveam să-mi păstrez slujba sau, cel puţin, aşa fusesem asigurată imediat, dar era limpede că lipsa unui aliat puternic, precum Jackson, avea să-mi încetinească traiectoria. Ceea ce nu era un gând îmbucurător, mai ales dacă luam în considerare că-mi trebuiseră cinci ani ca să urc scara editorială şi să ajung editor asociat – un ritm pe care compania îl considera ca fiind rapid.

Mi-am aprins cea de-a opta ţigară a serii şi-am încercat să-mi concentrez atenţia asupra lui Kiefer – dar a fost neobişnuit de dificil să fac chestia asta.

Ideea era că şi-aşa mi-era foarte greu să obţin întâlniri cu Gordon – adică era greu să obţin aprobarea şi sprijinul lui financiar ca să licitez cărţi. Şi-atunci cum puteam să fiu promovată pe postul de editor, dacă nu-mi puteam demonstra capacitatea de a face achiziţii de valoare şi de a edita romane aşa cum trebuie? Ştiam că mulţi dintre angajaţii juniori se confruntau cu situaţia asta imposibilă, în care te învârţi în jurul cozii. Cu atâţia editori seniori talentaţi, care-i solicitau atenţia şi bugetul lui Gordon, părea aproape imposibil să reuşesc să rup rândurile angajaţilor juniori – *chiar* şi cu Jackson împingând locomotiva pentru mine.

În ultimele câteva luni, văzusem mai multe cărţi care promiteau zburându-mi printre degete, fiindcă nu reuşisem să obţin la timp un

răspuns de la Gordon. N-am putut să dau vina pe el pentru întârziere – nu numai că Gordon e un tip drăguț și bine intenționat, dar era limpede că lucra la capacitate maximă și că făcea tot posibilul ca să le răspundă tuturor.

Cu toate astea, situația era frustrantă. Îmi doream cu nesaț mai multă responsabilitate. În fond, am intrat în domeniul acesta fiindcă am fost atrasă de munca de creație, de munca în echipă, de munca de conceptualizare a unui editor – și nu pentru că m-aș fi dat în vânt să fotocopiez manuscrise timp de cinci ore pe zi.

Ei, și-aici eram eu cu un an înainte de ziua nunții: nu aveam nici un fel de perspectivă romantică, iar cariera părea să-mi fie împotmolită într-un punct din care nu mă mai puteam mișca nici înainte, nici înapoi. Mă aflam pe un făgaș cam de dimensiunile Marelui Canion.

* * *

Cum am mușcat din cea de-a doua pizza, telefonul a început să sune: era Beatrice, care mă întreba dacă vreau să merg cu ea la deschiderea nu știu cărei noi galerii de artă.

Nici gând, mi-am zis – și, de fapt, dacă-mi aduc aminte corect, cred c-am spus-o și cu voce tare. Îmi și imaginam ce fel de petrecere avea să fie. O mare de râsete, de oameni care trag de tine, care beau, care flirtează, o mulțime de newyorkezi care adoră să pozeze. Mondeni care și-au petrecut toată după-amiaza alegându-și hainele. Bărbați cu părul lins, care scanează încăperea în vreme ce tu le răspunzi

la întrebări. Moşi tineri, cu prenume ca de lorzi, dar care aici sună ca o farsă, şi cu prietene platinate. Snobi cu aer de boemi, care provin din mahala, dar care se laudă că s-au născut cu linguriţa de argint în gură. Flash-urile fotografilor de la tot felul de reviste mondene de calitate îndoielnică. Chardonnay ieftin. Conversaţii diluate. Bârfa ca singura limbă vorbită. Până şi cele mai interesante personaje îşi pierd calităţile după ce petrec prea mult timp în circuitul acestor petreceri.

Eram cinică, da. Dar eram şi destul de bine informată. Vreme de cinci ani fusesem o parte periferică a acestei scene – în principal fiindcă Bea, designer de interioare, frecventa aceste petreceri ca să-şi sporească clientela – aşa că, de-acum, ştiam la ce să mă aştept.

De exemplu, de curând, Bea mă târâse la un cocteil la Soho House. Petrecerea dată în cinstea unei amice, tânără scriitoare, care tocmai îşi publicase prima colecţie de povestiri. Am urmărit cum un mănunchi de petrecăreţe de frunte, toate îmbrăcate din cap până-n picioare în alb (care e noul gri al sezonului, care a fost noul negru al sezonului trecut), s-a poziţionat într-un colţ, lângă nişte rafturi cu cărţi. Patrick McMullan, fotograful monden numărul unu, a început să se foiască şi el prin preajmă. Fetele, timide foarte, se prefăceau că nu au observat aparatul de fotografiat uriaş care atârna de gâtul tipului. Apoi Patrick a început să facă poze. Una dintre fete, un fost manechin, a scos o carte, la întâmplare, dintr-un raft şi-a început să mimeze c-o citeşte.

O altă fată i-a urmat exemplul. Una după alta, toate petrecăreţele au adoptat expresii de o seriozitate academică, şi-au îngustat ochii ca şi când ar fi absorbit un pasaj teribil de profund şi şi-au încruntat uşor sprâncenele într-o poză caricaturală a intensităţii şcolăreşti. Patrick exulta. Una dintre fete îşi ţinea cartea cu susul în jos, dar nimănui nu i-a păsat. Ştiam că era o şedinţă foto absolut inocentă, dar, cu toate astea, m-a făcut să-mi abandonez paharul şi să-mi iau la revedere de la amfitrioni.

Şi, oricum, pur şi simplu nu aveam chef de-aşa ceva. Nu în seara asta. Mintea îmi era focalizată asupra situaţiei de la serviciu, plus că mai aveam încă o săptămână întreagă în care să mă lupt să mă curăţ în interior de reziduurile despărţirii de James. (Cine nu se bucură, în secret, de-o despărţire – sau, cel puţin, de libertatea, neacompaniată de sentimentul vinovăţiei, pe care o capătă, de a fuma mult prea multe ţigări, de a îngurgita caserole întregi de îngheţată, de a nu se mişca de pe canapea şi de a se deda tuturor clişeelor posibile? Eu nu aveam de gând să-mi scurtez singură această perioadă de huzur.)

I-am explicat lui Bea că pantalonii mei de trening sunt afectaţi de o criză groaznică de teamă de separare, dar ea a insistat. După care m-a implorat.

Nu m-am clintit însă din loc. Aşa că Bea i-a dat înainte:

— Mă întreb dacă James stă acum bosumflat pe canapea.

— Ne vedem într-o oră, am bolborosit ridicându-mă.

Trebuia să recunosc că-şi jucase cartea la marea artă. Aşa cum ştiam amândouă, existau şanse foarte mari ca, în secunda aia, James să vrăjească o gagică indie-rock, care i s-a aruncat probabil în braţe în timpul cântării din deschiderea concertului. Slăbiciunea lui pentru genul ăsta de tipe fusese unul dintre factorii care precipitaseră despărţirea noastră.

— N-o să-ţi pară rău, Claire, a exclamat Bea încântată. Să-ţi iei rochia roşie, da?

Rochia roşie? Bea a închis telefonul înainte s-apuc să zic că nu mă mai duc la petrecere. Asta fiindcă simţisem imediat duhoarea inconfundabilă a unei lipeli.

* * *

Am intrat în galeria aglomerată la 8:20, am localizat-o pe Bea lângă bar şi m-am îndreptat săgeată către ea.

— Bine, deci, unde e?

Am zâmbit obosită, am sărutat-o şi-am înşfăcat rapid un mini-quiche[1] de pe tava unui chelner.

Harry a apărut, relaxat, în spatele meu, fumând un trabuc de contrabandă, chestie cu care numai el putea să scape basma curată. Harry şi-a aşezat o mână, plin de afecţiune,

1. Un soi de tartă cu brânză şi legume; reţeta provine din Franţa, dar este extrem de populară şi în Anglia şi SUA.

pe umărul lui Bea, apoi a scos un fel de urlet scurt de lup către mine.

— Atenţie, bărbaţi ai New York-ului – s-a aplecat să mă pupe – domnişoara Truman a ieşit din nou pe piaţă.

Notă adiţională: îl ador, ador, ador pe Harry. E una dintre cele mai neostentative, inteligente şi haioase fiinţe din câte am cunoscut. E unul dintre acei bărbaţi care te fac să zâmbeşti doar fiindcă te afli în preajma lor. În plus, mai e şi un asistent de procuror districtual foarte priceput. E mereu plin de istorii reale gen *Clanul Soprano* şi reprezintă o parte constantă a vieţii mele de când Bea a acceptat, finalmente, să iasă cu el în timpul anului II de facultate. Slavă Domnului că Bea şi-a dat seama cum stă situaţia. Asta pentru că n-aţi mai văzut un student care să-şi dea atât de tare silinţa. Şi asta este, în fond – în afara celorlalte considerabile virtuţi – ceea ce m-a făcut să-l ador pe Harry: cât de mult o iubeşte pe cea mai bună prietenă a mea. În ochii lui, Bea este o *zeiţă* printre femei. Perspectivă cu care sunt de acord din toată inima.

Şi-mi dau seama că nici măcar nu e o perspectivă care să ne aparţină numai nouă. Bea este o femeie superbă, care iese imediat în evidenţă. E subţire de la mama natură, în ciuda unei aversiuni, pe care o nutreşte de când se ştie, împotriva hranei „sănătoase", care o împiedică să consume legume – Bea subzistă numai cu fripturi cu cartofi prăjiţi şi meniuri de la KFC. Dar când te uiţi la ea, nici n-ai bănui această realitate. Bea are un aspect

clasic, un ten proaspăt şi o frumuseţe de personaj marca Miss Porter, care joacă lacrosse[1]. O cascadă bogată de păr blond, care ar face orice elevă de la Breck să plângă de invidie şi nişte ochi enormi de culoarea pietrelor acelora albastre şi lucioase pe care le poţi găsi pe fundul mării. La capitolul frumuseţe, Bea ar putea să-i dea sfaturi lui Charlize Theron – fapt de care toată lumea e conştientă, mai puţin ea.

Apoi trebuie pomenit mariajul ei cu un bărbat care încă îi mai compune scrisori de dragoste spontane, care şi-a luat un an liber, între liceu şi facultatea de drept, ca să înveţe să gătească franţuzeşte, care-i aduce în fiecare vineri un buchet de violete (florile preferate ale lui Bea). Unde mai pui că prietena mea are o carieră înfloritoare de designer de interioare – meseria creativă pe care a iubit-o dintotdeauna şi care i-a oferit un program extrem de flexibil.

Da. Dacă n-aş iubi-o pe Bea ca pe sora pe care n-am avut-o niciodată, atunci probabil c-aş fi nevoită s-o urăsc.

Dar eu o iubesc cu-adevărat. Am iubit-o de la-nceput, încă de când s-a aşezat cu câteva rânduri în faţa mea, la unul dintre testele de abilităţi pe care eram obligate să le dăm în prima săptămână la Princeton. S-a întâmplat ca amândouă să avem legate codiţele de cal cu câte-o eşarfă intens colorată, în chip de

1. Sport asemănător hocheiului pe iarbă.

porte-bonheur[1] – unul dintre acele detalii întîmplătoare, pe care le observi în vreme ce privești prin încăpere în cursul unui test de raționament, aiuritor de plictisitor, de patru ore. Când am ieșit din sala de testare, am deschis o discuție amicală despre superstiția noastră comună, deși poate nechibzuită – un debut superficial a ceea ce avea să devină o prietenie profundă.

— O să-mi mulțumești fiindcă te-am târât afară din casă în seara asta, mi-a șoptit Bea, înșfăcându-mi cotul cu putere ca să-mi atragă toată atenția.

Încheieturile degetelor i se albiseră.

— N-o să ghicești cine e aici. Ghicește!

Am privit împrejur, dar n-am văzut pe nimeni care să merite gradul acela de încântare al lui Bea.

— Pabst Blue Ribbon, a pronunțat rar și solemn Bea.

Ochii mi s-au lărgit la fel de tare ca și ai ei.

— Tu *glumești*.

— Aș glumi eu pe chestia asta? Tipul e aici. Și cred că a devenit și mai superb decât era în facultate. Dacă așa ceva e posibil.

Bea și-a cârmit discret capul spre partea stângă, iar eu am aruncat o ocheadă nonșalantă.

Randall Cox.

Iată-l, de partea cealaltă a încăperii. Aproape că nu-mi venea să-mi cred ochilor, dar nu aveam cum să confund silueta înaltă, cu carură

1. Talisman (în fr. în orig.)

de canotor, buclele roşcate şi ochii albaştri pătrunzători, aerul de totală încredere în sine.

— Dacă leşin, să mă prinzi, am instruit-o pe Bea, glumind doar pe jumătate.

Un mic portret de fond: Randall Cox era cel mai dorit bărbat pe care toţi cunoscuţii mei îl cunoşteau. Era un soi de standard de top în materie de senzualitate. În timpul primului an de facultate, eu şi Bea ne plimbam cu paşi foarte lenţi prin faţa blocului din afara campusului, în care-şi avea apartamentul Randall, sperând c-o să-l vedem fie şi doar o secundă. Randall era în ultimul an, era un fel de simbol al universităţii Princeton şi avea o prietenă la fel de superbă ca şi el.

Din al doilea semestru, Bea şi cu mine ne-am pus la punct o reţea stufoasă de spioni care trebuiau să ne informeze asupra apariţiilor în public ale lui Randall: la petreceri sau prin barurile din zonă. Apoi, imediat ce primeam informaţia, amândouă ne plantam acolo unde fusese văzut Randall, nădăjduind că norocul o să-l aducă de două ori în acelaşi loc şi în aceeaşi săptămână. Dacă se întâmpla cumva să fim binecuvântate, iar el să apară, atunci ne prefăceam că nu-l observăm – acestea erau ritualurile noastre, extrem de mature, de împerechere în calitate de tinere de optsprezece ani.

Odată, Bea l-a văzut pe Randall ieşind de la McCosh Hall şi s-a prefăcut că-mi face mie o poză în faţa clădirii. Acea fotografie înrămată, cu silueta puţin cam neclară a lui Randall

plasată în fundal, s-a odihnit ani de zile pe căminul din camera noastră de studente.

Cu alte cuvinte, îl pândeam pe Randall. La greu.

— Trebuie să vorbeşti cu el, mi-a zis Bea, chiorându-se să vadă dacă nu mi-a rămas vreo bucăţică de mini-quiche printre dinţi. *Trebuie*. Dacă nu vorbeşti cu el, eu nu mai discut cu tine niciodată.

Harry a ridicat din sprâncene şi, plin de înţelepciune, a considerat că acesta e momentul potrivit să facă o vizită la bar.

* * *

Déjà vu. Cu două săptămâni înainte de ceremonia de absolvire a lui Randall (nu mai trebuie să precizez că acesta a fost un eveniment foarte traumatizant pentru tinerele noastre existenţe), eu şi Bea l-am văzut printr-una din ferestrele de la Annex, cârciuma locală. Cu inimile bătându-ne să ne sară din piept, ne-am golit neînsemnatele conturi studenţeşti şi l-am mituit pe bodyguardul de la intrare.

— Asta e ultima ta şansă, m-a pisat Bea în vreme ce ne îndreptam către bar, adică acolo unde Randall aştepta să primească o nouă halbă de bere.

Pasiunea noastră devenise, de fapt, pasiunea mea; Bea începuse să-l îndrăgească pe Harry, care se ţinuse, fără să obosească, tot anul după coada ei.

Ne-am aşezat la bar cu spatele către Randall, străduindu-ne cu disperare să părem relaxate

şi chinuindu-ne să ne facem un plan de atac, să găsim o rampă de lansare într-o discuţie cu el. Să-i zici „bună"? Mult prea lipsit de originalitate. O fată nu putea să fie atât de banală atunci când intra în discuţie cu un zeu grec.

După douăzeci de secunde de ezitări stânjenitoare, Bea a făcut un gest de neconceput. Pretinzând că s-a împiedicat de un colţ al parchetului, m-a împins cu putere cu cotul drept şi m-a trimis, cu mare viteză, în spate, peste Randall. Acesta mi-a echilibrat braţele cu mâinile lui puternice şi, preţ de o dulce şi măreaţă secundă, mi-am simţit spatele lipit de pieptul lui solid.

Am ridicat ochii şi l-am descoperit pe Randall privind în jos, către mine, amuzat. Eu eram terifiată. Şi mută. Nu mai puteam nici să mă mişc, nici să respir. El mi-a zâmbit – cu graţie, aş putea adăuga, dac-ar fi să luăm în considerare faptul că, din cauza mea, îşi vărsase o parte din berea cea proaspătă pe pieptul tricoului de rugby.

— Pot să-ţi cumpăr o altă bere? m-am oferit eu, şocată şi mândră că fusesem în stare să formulez cuvinte în prezenţa lui.

— Îmmmm. Nu ştiu. Poţi? m-a întrebat el, atingând cu degetul legitimaţia laminată pe care o aveam în mână.

Randall a râs. Legitimaţia era cât se poate de falsă. Fata din poză avea un păr lung, blond, aproape alb, împletit în codiţe, şi pistrui. Eu am moştenit pielea măslinie a tatei, am ochii căprui deschis şi, ca majoritatea semenelor mele de la acea vreme, îmi purtam părul

întunecat aranjat în coafura omniprezentă denumită „Rachel". În loc de pistrui, aveam o roşeaţă sub formă de pete care se întindeau ca un incendiu peste obraji, coborând către piept... foarte atrăgător.

M-am holbat la Randall. Am uitat toate tehnicile de tachinare isteaţă – dintr-odată, nu mai eram în stare nici să lipesc silabele între ele ca să formez cuvinte.

— Hei, nu-ţi face griji, mi-a spus, într-un final, Randall, realizând probabil că mă epuizasem cu prima propoziţie.

L-a rugat pe barman să-i umple la loc halba şi a comandat un Pabst Blue Ribbon, pe care mi l-a întins mie. Am bolborosit un mulţumesc, iar el a clătinat din cap în semn de la revedere, după care s-a alăturat unui grup de colegi de canotaj care erau la masa de biliard din apropiere.

Fără îndoială, acesta fusese cel mai emoţionant moment pe care-l experimentasem în cei optsprezece ani de viaţă. Mă simţeam ameţită şi teribil de însufleţită – de fapt, eram încă mult prea buimăcită ca să mă iau la palme pentru inexistentele mele talente conversaţionale. După ce am savurat şi ultima picătură din preţioasa bere pe care Randall mi-o cumpărase (îndesându-mi şi sticla goală în geantă), eu şi Bea am plecat acasă zăpăcite. Când am ajuns, ne-am prăbuşit pe patul ei japonez şi am analizat întreaga întâlnire.

— Cred sincer că te-a plăcut, a murmurat ea înainte să cadă într-un somn adânc – gest care a închegat şi mai tare prietenia noastră.

După câteva săptămâni, înapoi acasă, în Iowa, aşezată la masa din bucătărie, i-am istorisit mamei toată întâmplarea, cadru cu cadru.

— Randall Cox? a repetat ea cu inocenţă.

Apoi a început să-mi povestească despre vechea ei prietenie cu mama lui Randall, Lucille – *subiectul perfect* pentru această conversaţie. De ce nu-i pomenisem de pasiunea mea cu câteva săptămâni mai devreme?

Istoria ar fi putut fi rescrisă; şirul de relaţii eşuate şi de dezamăgiri amoroase pe care aveam să-l îndur în cel de-al doilea deceniu al existenţei mele ar fi putut fi evitat. La optsprezece ani, aş fi putut să încep să trăiesc fericită până la adânci bătrâneţi.

* * *

Ei, oricum, iată că acum aveam acea a doua şansă pe care o aşteptasem zece ani. Şi oare nu evoluasem de la adolescenta cu gura cusută la femeia articulată şi încrezătoare de azi? *Da*, m-am gândit, *am de gând să vorbesc cu el...*

Încă mă mai încurajam de una singură, când am văzut că expresia de pe faţa lui Bea se schimbă.

— Bună, fetelor, a spus o voce sonoră din spatele meu.

M-am întors. Şi-am dat de Randall – Randall cel superb de-ţi taie răsuflarea – care întinsese mâna. Îmi auzeam inima bubuindu-mi ca o tobă.

— Cred c-am fost la Princeton împreună. Randall Cox, a zis el.

Beatrice a dat mâna cu el şi s-a prezentat.

— Claire Truman, am răspuns şi eu cu o voce surprinzător de calmă, care-mi ascundea bubuiturile interioare. Cred că tu erai în ultimul an, iar noi eram în primul, nu-i aşa?

Îmmmm, da, amintirile mele sunt cam vagi, era ceea ce voia să transmită vocea mea. N-avea el de unde să ştie că, odată, reuşisem să salvez o sticlă de detergent, golită după ce el o folosise timp de trei săptămâni. Sau că şi acum îmi aduceam aminte ce culoare aveau draperiile de la ferestrele lui, care se vedeau dinspre curtea exterioară. Sau că ştiam şi ce număr poartă la pantofi. Şi că dac-aş fi petrecut zece minute în căutări, eram sigură c-aş fi găsit şi fotografia aia neclară cu el, în faţă la McCosh.

— Aşa e. Amândouă arătaţi foarte mature.

Când a rostit replica asta, Randall nu şi-a luat ochii de la mine. Uau! *Rochia asta*. În general, bărbaţii se focalizează asupra lui Beatrice, iar ea trebuie să le reîntoarcă atenţia asupra mea. N-aveam de gând să-mi mai scot vreodată rochia asta de pe mine – ei, bine, asta dacă nu se întâmpla ca Randall, în persoană, să mi-o ceară.

— Mă duc să-mi iau alt pahar, a anunţat Bea cu o sclipire în ochi. Să vă aduc şi vouă ceva?

— Eu sunt în regulă. Mulţumesc, am răspuns şi eu şi Randall în acelaşi timp.

Apoi am izbucnit în râs. Vorbeam la unison? Eram al naibii de adorabili!

După ce Bea a dispărut, eu şi Randall ne-am îndreptat, pe nesimţite, către cele două puncte de bază ale conversaţiilor de petrecere din New York: unde locuiam şi unde lucram. Chiar şi o conversaţie superficială cu Randall era captivantă – sau poate că era vorba doar de fiorul pe care mi-l dădea faptul că puteam să mă uit direct la el, de la mai puţin de un metru distanţă.

— După ce mi-am luat MBA-ul, m-am întors la Goldman, mi-a spus el, după ce eu îi reprodusesem un sinopsis cu mult mai puţin impresionant, şi locuiesc tocmai în centru – la intersecţia dintre Fifth Avenue şi Eighty-second Street.

— Chiar lângă Met[1]?

Randall a zâmbit cu modestie.

— Terasa mea are vedere chiar către Met, da. Mi-aş dori să stau mai mult pe-acasă ca să mă bucur de priveliştea asta, însă în ultima vreme singura perspectivă pe care am avut-o a fost aceea pe care mi-o oferă biroul.

Să lăsăm la o parte domeniul nebunesc al imobiliarelor: mintea mea ardea, cu frenezie, din cauza celei mai importante întrebări, care însă nu primise încă un răspuns. Era Randall singur? Putea oare un tip care arăta atât de spectaculos atât pe hârtie, cât şi în realitate, să nu aibă o parteneră?

Sigur că nu, mi-am spus. *Trebuie să existe o copie a lui Molly Simms care să pândească din umbră.*

---

1. Met – Metropolitan Museum of Art, adică Muzeul Metropolitan de Artă din New York.

Nevrând să mă dau în vileag şi să-l întreb direct, am luat-o pe o cale ocolitoare.

— Tu nu erai prieten, în facultate, cu Alexandra Dixon? l-am chestionat.

Alexandra era *la femme fatale*[1].

— Ba da. Ai o memorie grozavă. Ai cunoscut-o pe Alex?

— Am fost împreună la câteva cursuri de engleză. Era o fată *aşa* de drăguţă.

Bine, astea nu erau nişte declaraţii complet adevărate. Eu şi Alex Dixon avusesem un singur curs comun, iar ea nu-mi aruncase niciodată nici măcar o privire. N-aveam nici un fel de dovadă că fata era *drăguţă* – nu ştiam decât că era uluitor de frumoasă, că era sclipitoare, că era senină şi că ştia mai multe limbi străine. Jur că n-am auzit-o vreodată vorbind de două ori în aceeaşi limbă. De vreme ce nu ţinusem cu tot dinadinsul să-i amintesc lui Randall de toate *aceste* calităţi, am scos din burtă un adjectiv mai banal. Drăguţă.

— Ei, îi merge extraordinar de bine. A petrecut un an de zile lucrând ca manechin în Milano, apoi s-a întors în State ca să urmeze Medicina. Acum e neurochirurg. Dacă-ţi vine să crezi!

Sigur că-l credeam.

— Uau, am scos eu o exclamaţie lamentabilă. Pun pariu că nu multe modele pot să facă tranziţia asta. Voi doi mai ţineţi legătura?

— Nu, nu mai ţinem legătura. Din păcate, n-am mai vorbit de ani de zile. Acum ea

1. Femeia fatală (fr.).

locuieşte în Chicago, cu soţul ei şi cu cei doi copii. E o nebunie, nu?

— Doi copii? am repetat eu, înseninându-mă.

Cel puţin fosta lui, devenită manechin şi apoi neurochirurg, părea destul de aşezată la casa ei.

— Dar tu? m-a întrebat el, cu ochii aţintiţi asupra mea cu intensitate. Eşti căsătorită? Ai copii?

— Nu, nu încă – simţeam cum încep să mă îmbujorez –, am fost destul de concentrată asupra carierei.

— Te înţeleg.

Randall m-a privit din nou, într-un fel care m-a făcut să-mi simt genunchii de ceară.

— Anul trecut am pus capăt unei relaţii de durată. Fosta mea era o fată fantastică, dar, pur şi simplu, nu mă vedeam căsătorindu-mă cu ea. Mi s-a părut că n-ar fi cinstit s-o ţin legată de mine.

Inima mea a început să tresalte din cauza nefericirii bietei fete.

— Ei, sunt sigură că n-ai probleme să faci cunoştinţă cu femei.

— Să fac cunoştinţă cu femei ca *tine* e mult mai dificil decât ţi-ai închipui, mi-a răspuns el. Înţelegi... femei inteligente, de succes, care se mai întâmplă să fie şi frumoase?

Oare tocmai primisem de la Randall Cox un set de trei complimente? Inteligentă? De succes? Frumoasă? Oare toate astea chiar se întâmplau în realitate?

— Ascultă, Claire, știu că petrecerea e abia la început, dar există vreo șansă să vrei să mergi să iei cina? Mie nu-mi ajung pateurile astea cu brânză.

Rămâi calmă. Rămâi relaxată. Nu spune vreo prostie.

— Mi-ar face mare plăcere, am chițăit.

Randall a zâmbit. Următorul lucru de care îmi amintesc este că amândoi pluteam către ușă, iar brațul puternic al lui Randall era așezat pe mijlocul meu. I-am făcut cu mâna lui Bea peste umăr, iar ea mi-a răspuns cu un semn discret cu degetul mare ridicat.

* * *

— Ești tăcută, Claire. Vorbesc prea mult despre serviciu, și-a cerut scuze Randall, umplându-mi din nou paharul de vin.

Era o experiență care aducea lejer cu decorporalizarea: să am o întâlnire cu cea mai mare pasiune a mea din ultima decadă. Putea fi comparabilă cu cina luată în compania unei mega-celebrități și cu efortul de a trece cu grație peste șocul de a fi atât de aproape de un chip pe care l-ai văzut pe afișe, pe ecranele cinematografelor, la *E! True Hollywood Story*[1]. Chipul lui Randall fusese starul viselor mele atâția ani de zile, fiind înlocuit, temporar, de pasiuni de mai mică intensitate, dar niciodată complet îndepărtat. Așa că, în mod natural,

1. Titlul unei emisiuni mondene de televiziune din America.

eram puţin copleşită de situaţia în care stăteam vizavi de el, la o masă micuţă, la lumina lumânărilor, în restaurantul Il Cantinori – un loc perpetuu al întâlnirilor fierbinţi, pe care Harry îl numea *Il Nu-Mi-l-Pot-Permite*[1].

— Deloc, i-am răspuns. E cu-adevărat uluitor cât de multe ai făcut într-un timp atât de scurt.

Era adevărat, chiar dacă suna ca şi cum îl ridicam în slăvi – Randall avea un CV fenomenal pentru un tip aşa de tânăr. Pe lângă faptul că-şi făcuse MBA-ul la Harvard, devenise cel mai tânăr director general din istoria companiei Goldman Sachs – o bancă de investiţii care nu era cunoscută ca o firmă care să angajeze codoşi lipsiţi de spirit de competiţie. Iar el reuşise asta într-unul dintre cele mai dure climate economice imaginabile.

— Ei, îmi place să mă simt provocat, şi-a minimalizat Randall succesul, cu modestie.

BlackBerry-ul i-a sunat, iar el a aruncat o privire pe ecran.

— Îmi pare rău, Claire, e tot Greg. E o perioadă foarte aglomerată la birou. Trebuie să răspund urgent.

De când plecaserăm de la galeria de artă, Greg mai sunase de trei ori. M-am uitat la ceas. Era acum 10:45. Oare Randall nu făcea *niciodată* pauză de la muncă? Bietul băiat! Cu toate că pe Bea o băteam deseori la cap fiindcă vorbea tot timpul la telefon atunci când ne întâlneam, am aşteptat răbdătoare

1. Joc de cuvinte: în engl. Il Can't-Afford-Me.

ca Randall să-i dea asociatului lui o serie întreagă de comenzi indescifrabile.

De fapt, eram impresionată de etica de lucru a lui Randall, mai ales ţinând cont de faptul că ar fi putut să navigheze prin viaţă fără să ridice un deget. Ştiam de la mama că familia Cox trăia pe picior mare şi că Randall şi-ar fi putut alege o carieră cu mult mai puţin solicitantă – ca aceea, să zicem, de colecţionar de busole vechi sau de actor şomer – dac-aşa ar fi avut chef. Faptul că, în loc de asta, el optase pentru rigorile şi provocările unei cariere cu ritm alert spunea mult despre genul de tip care era Randall.

— Unde rămăsesem? a spus el o clipă mai târziu, după ce criza fusese prevenită. Spune-mi mai multe despre slujba *ta*. Pe ce fel de cărţi lucrezi?

— Ei, bănuiesc că lucrurile se vor schimba. Jackson Mayville – şeful meu încă de când eram la facultate – tocmai şi-a anunţat ieşirea la pensie şi e destul de neclar cum va afecta plecarea lui situaţia mea de la Peters şi Pomfret.

— Îl cunosc pe Jackson. E membru al Racquet Club. E un tip simpatic. Joacă squash foarte prost, dar e simpatic.

Am chicotit, incapabilă să mi-l închipui pe Jackson făcând ceva mai atletic decât gestul de a-şi lega şireturile.

— E cel mai bun. Am învăţat o grămadă de la el. De fapt, chiar azi am aflat că se pensionează. A fost o veste destul de cutremurătoare, deşi e minunat că o să poată să petreacă mai mult timp cu nepoţii.

Randall mesteca dus pe gânduri.

— În ultima vreme nu am avut prea mult timp să citesc. Adevărul e – şi n-ar trebui să recunosc asta în faţa ta, o să crezi că sunt total cretin – că tocmai am terminat o carte pe care a publicat-o Vivian Grant. Cred că a fost pe lista bestsellerurilor din *New York Times* – e ceva despre o călugăriţă care a părăsit mânăstirea ca să devină stripteusă? Titlul era foarte prost... cum suna? Cartea e chiar pe noptiera mea, îi şi văd coperta...

— *Obiceiuri indecente?* l-am întrebat.

Gordon făcuse câteva glume legate de ea, în timpul şedinţei editoriale din săptămâna precedentă. *Obiceiuri indecente* era deja de şase săptămâni pe lista bestsellerurilor din *New York Times*, ceea ce era puţin deprimant. Randall citise cartea asta?

— Exact. *Obiceiuri indecente.*

A clătinat din cap şi o şuviţă groasă de păr i-a alunecat pe frunte.

— Îmi dau seama că nu e o literatură de calitate. Probabil că nici nu e literatură.

S-a uitat la mine cu un zâmbet ruşinat.

— Tocmai mi-am spulberat orice şansă să mai obţin o a doua întâlnire, nu?

— Sigur că nu, i-am spus, cu inima bătându-mi în trap.

Cui îi păsa că nu era genul de literat? La cât de mult muncea, probabil că Randall nu mai simţea nici un fel de dorinţă să se avânte într-o carte care i-ar fi dat sentimentul că munceşte şi seara.

— Știi, am întâlnit-o pe Vivian Grant de câteva ori, a continuat Randall. E prietenă cu tata. E o femeie deșteaptă. Știu că întotdeauna e în căutare de editori buni. Aș fi foarte bucuros să-i dau un telefon în numele tău, dacă ți se pare că ești pregătită pentru o schimbare. Nu cred c-ar putea să-ți dăuneze dacă te întâlnești cu ea.

Să mă întâlnesc cu Vivian Grant?

Grant era o persoană importantă și influentă, care era cunoscută de toată lumea ca fiind cea mai încăpățânată și mai necruțătoare femeie din industria cărții. Deseori, atunci când îi auzeau numele, oamenii dădeau ochii peste cap. Grant avea propria ei surcursală, afiliată la Mather-Hollinger, o altă editură de proporții, și-și construise numele și averea publicând blockbustere de inspirație tabloidă și tot felul de alte produse de joasă speță, inclusiv ale unor autori precum o regină porno minoră, Mindi Murray, un criminal în serie oripilant, care terorizase Chicago timp de un an, și o listă întreagă de specialiști cu gura mare, provenind din zonele extreme ale spectrului politic.

Ca să fiu cinstită, unii dintre acești autori cu mare expunere publică, dar teribil de simpliști, puneau în umbră unele cărți foarte inteligente și de calitate pe care le publicase tot ea. Grant își pusese toate forțele și în slujba unor romane grozave, care aduseseră recunoaștere și un nivel de succes stratosferic pentru niște autori care, până atunci, fuseseră necunoscuți. Citisem un interviu în care Grant se

plângea – în mod justificat – că nimeni, niciodată, nu părea s-o cinstească şi s-o respecte atunci când publica o carte cu merite literare şi că oamenii nu sunt interesaţi decât s-o asocieze cu produse mai curând obscene.

Fie că oamenii o plăceau sau nu, Vivian Grant era considerată ca fiind unul dintre cele mai fascinante personaje din industria asta – ca şi unul dintre cele mai de succes. Să mă întâlnesc cu o femeie care a reuşit să clădească, de una singură, un uriaş imperiu editorial? Nu era o oportunitate pe care o puteam rata, indiferent dacă Grant Books era sau nu locul unde să-mi doresc să muncesc.

— Ar fi foarte drăguţ din partea ta, Randall. Mulţumesc, i-am răspuns.

Ce frumos din partea lui să se intereseze imediat de cariera mea.

— Plăcerea e de partea mea.

Şi Randall şi-a introdus o notă în BlackBerry.

O prăjitură cu ciocolată topită – trimisă de către patronul restaurantului – a sosit la masă, iar eu chiar m-am simţit destul de relaxată ca să o savurez. Mi-am înfipt furculiţa în mijloc, lăsând ciocolata să mustească precum lava unui vulcan.

— Nu mai pot să iau nici o înghiţitură.

Randall a zâmbit, s-a lăsat pe spătarul scaunului şi s-a bătut cu palma peste abdomenul tare ca piatra. Eu am pus jos furculiţa. Probabil că Randall era obişnuit să iasă cu manechine care considerau măcrişul de baltă ca fiind o masă copioasă (după care petreceau două ore pe banda de alergare ca să ardă toate

caloriile). Cu toate că prăjitura cu ciocolată era spectaculoasă, nu era nevoie să las să se vadă – cel puţin, nu la prima noastră întâlnire – ce porcuşor pot să fiu.

— Sunt foarte fericit că ne-am găsit la petrecerea aia.

Randall şi-a întins mâna peste masă şi şi-a aşezat palma, cu blândeţe, peste a mea.

Cu cealaltă mână, eu m-am ciupit discret de coapsă. Oare, cu trei ore în urmă, eu chiar suferisem din cauza lui James? Iar acum chiar priveam în ochii celui mai desăvârşit bărbat pe care îl întâlnisem vreodată?

— Pentru vechi cunoştinţe şi noi începuturi, a spus Randall ridicându-şi paharul.

L-am ridicat şi eu pe al meu şi l-am apropiat de al lui. Viaţa *chiar* că începuse să capete culori vesele.

Capitolul doi

Marile speranțe

— Ești mai veselă în dimineața asta! a observat Mara, prietena mea și editorul asociat cu care împart un perete despărțitor, la birou.

— Am avut o noapte *uluitoare*.

Eu și Mara Mendelson știm detaliile de bază ale vieților noastre amoroase, detalii care ar fi mult prea jenante ca să le împărtășești unui jurnal. Întâlnirea de noaptea trecută cu Randall nu mi s-ar fi părut reală până ce nu i-aș fi povestit-o Marei.

— O-ho! Arăți cam îndrăgostită, Claire. Doar nu te-ai întors din nou la James, nu?

— Am spus c-a fost o noapte *uluitoare*, Mara, nu o noapte prostească. E un tip nou. De fapt, e o veche pasiune de-a mea. Îl cheamă Randall și...

— Randall? Te referi la Randall, sexosul cu care ai fost la facultate? Tipul ăla superb care seamănă cu Patrick Dempsey? Randall Pabst Blue Ribbon? Randall ăla, cu mamele care au fost împreună la Vassar? Semizeul Randall?

— OK, am murmurat eu, stânjenită. Ți-am mai vorbit de el?

— Mai ai poza aia neclară cu el? a râs Mara.

Aceasta era răsunătoarea confirmare că eram Regina Destăinuirilor. Sigur, eu şi Mara eram foarte apropiate – dar ăsta nu era decât genul de detaliu trist pe care îl împărtăşeşti cuiva despre o pasiune de adolescenţă care nu a dus nicăieri.

— Ei, povesteşte-mi absolut totul.

Mara s-a aşezat comod în scaunul ei rotitor aşteptând relatarea cadru cu cadru şi-a început să-şi înfăşoare în jurul degetului una dintre buclele ei de un roşu înflăcărat.

În ultimii cinci ani, eu şi Mara susţinuserăm un dialog constant. Începuserăm ca asistente la P şi P în aceeaşi lună, iar scara ierarhică am urcat-o tot împreună. Mara a devenit una dintre cele mai apropiate prietene ale mele. Ea părea să prindă rapid tot ceea ce era de ştiut despre companie şi despre jucătorii din companie, reuşind să obţină instantaneu acces la o uriaşă reţea de prietenii din sânul acestei industrii – toţi fiind atraşi de umorul ei sec, de râsul sonor şi de spiritul ei generos. Le mulţumeam stelelor mele norocoase pentru faptul că împărţeam acel perete despărţitor de la birou – nu numai că el ne permisese să ne construim o relaţie extraordinară de prietenie, dar îmi şi oferea zilnic acces la opiniile inteligente şi bine informate ale Marei despre... ei bine, despre tot.

— O secundă. Stai să mă aşez cum trebuie.

Am plutit după colţ, până în biroul lui Jackson, ca să las gogoaşa lipicioasă şi cafeaua pe care i le aduceam în fiecare dimineaţă de

vineri (felul mărunt în care îi mulţumeam pentru toate acele seri în care mă lua cu el acasă pentru o cină în familie). Jackson nu ajunsese încă la serviciu.

M-am aşezat din nou la biroul meu şi mi-am deschis calculatorul.

Eu şi Jackson aveam programate, în ziua aia, mai multe întâlniri cu potenţiali autori, iar după-amiază ne vedeam cu o romancieră, ca să-i prezentăm notele făcute pe marginea manuscrisului ei. Jackson prefera să-şi prezinte personal scrisorile editoriale, ca să nu intervină neînţelegeri cu autorul în legătură cu corecturile pe care acesta le cerea. Era o metodă de şcoală veche şi poate că nu era cea mai eficientă, din punctul de vedere al timpului, însă eu fusesem teribil de avantajată participând la aceste discuţii.

Aveţi un mesaj nou, m-a anunţat Outlook-ul meu.

Joi, 8:23 pm

Către: Claire Truman

ctruman@petersandpomfret.com)

De la : Courtney Ronald

cronald@nyagent.com)

Subiect: Scuze

Salut, Claire

Ştii cât de mult am sperat să te pun în legătură cu Nicholas pentru

următorul lui roman. Lui i-ar plăcea foarte tare să lucreze cu tine şi ştiu că tu eşti foarte pasionată de opera lui. Din păcate, cred că nu mai putem să lăsăm în aşteptare celelalte oferte. Ştiu că tu faci tot ce se poate ca să obţii, cât mai repede cu putinţă, un răspuns de la Gordon, dar editorul de la Random House ne bate la cap şi suntem foarte presaţi să acceptăm avansul lui foarte generos. Trebuie să fac ce e mai bine pentru clientul meu, iar asta înseamnă să batem palma pe ceea ce ne-a fost pus pe masă. Îmi pare teribil de rău că n-o să lucrăm împreună la acest proiect, dar sper că vom găsi un altul foarte curând.

Cu cele mai bune urări,
C.

Offf! Muncisem foarte mult ca să-l ajut pe Nicholas să-şi dezvolte firul narativ şi eram foarte dezamăgită gândindu-mă că nu voi avea plăcerea să mă ocup de cartea lui până la final. Dar înţelegeam decizia lui Courtney. Amândoi îmi oferiseră timp mai mult decât suficient ca să vin cu o contraofertă, dar, din păcate, eu păream să nu reuşesc să pun proiectul pe ecranul radarului lui Gordon.

BIBLIOTECA MEA

A început să-mi sune telefonul şi instantaneu – deşi în mod iraţional – m-am gândit la Randall.

— Peters şi Pomfret, Claire Truman la telefon, am spus cu o voce foarte profesională.

— Claire?

Era domnul Lew, proprietarul apartamentului meu din West Village.

Rahat! Am ştiut imediat de ce mă sună – se mai întâmplase o dată, înainte de Crăciun, când, pur şi simplu, n-am putut să-ntind banii din salariu în toate direcţiile în care trebuiau făcute plăţi.

— Bună ziua, domnule Lew, am răspuns posomorâtă.

— Claire, îmi pare rău, dar ce s-a întâmplat cu cecul tău pentru plata chiriei? S-a dovedit că n-a avut acoperire. Nu e nici o problemă, Claire, dar trebuie să ştiu când o să poţi plăti.

Mi-am cerut scuze şi am promis să-i las un alt cec săptămâna următoare. *De două ori offff!* Munceam de mult prea multă vreme ca să mă mai chinui încă să trăiesc din salariul pe care-l primeam. Sigur că banii ăştia mi-ar fi ajuns pentru un trai decent în Iowa, dar, în New York, chiria pentru garsoniera cât o cutie de pantofi îmi mânca trei sferturi din venitul lunar.

Singurul lucru care-mi rămânea de făcut era să mă concentrez asupra a ceea ce aveam de rezolvat în cursul zilei. Mă bucuram că aveam un program foarte încărcat. În primele săptămâni de la începutul verii situaţia fusese destul de relaxată, aşa că eram pregătită pentru

o activitate mai intensă. Mi-am accesat căsuţa vocală, în vreme ce aproape anticul meu calculator se trezea la viaţă... mă aşteptau două mesaje noi.

Primul era de la Jackson, care mă anunţa că lucrează de-acasă, c-ar trebui să reprogramez întâlnirile din ziua în curs şi că sunt liberă să plec acasă mai devreme. Am oftat. Ceea ce poate că nu era reacţia normală la auzul veştii că ziua avea să fie relaxată şi nu prea activă, numai că eu nu eram în dispoziţia necesară pentru un ritm de lucru lent. Proiectele mele erau deja puse la punct şi deja citisem şi scrisesem rapoartele de lectură pentru manuscrisele care veniseră pentru Jackson. Nu prea mai aveam de făcut mare lucru în absenţa lui – sau, cel puţin, nu aveam suficient de lucru ca să-mi ocup toată ziua.

— Jackson nu vine la birou, m-am lamentat către Mara peste peretele despărţitor.

Ea a strâmbat din nasul pistruiat în semn de consolare. Ştia că în ultima vreme mă simţisem prea puţin provocată.

— Claire, sunt Vivian Grant, a zis o voce de femeie aprigă, în cel de-al doilea mesaj.

La auzul numelui, m-am îndreptat în scaun.

— Tocmai am vorbit cu Randall Cox, care-mi spune că eşti un tânăr editor de succes. Eu sunt în căutare de aşa ceva. Probabil că te plictiseşti de moarte acolo, la P şi P. Sună la mine la birou. Ciao.

Am luat un gât de cafea. Pulsul mi se accelerase. Randall nu pierduse deloc timpul – probabil că dăduse telefonul respectiv la prima

oră! Ce incredibil de atent era! Iar acum Vivian Grant voia să discute cu mine?

În ciuda câtorva idei preconcepute privind nivelul nu prea ridicat al lui Vivian, eram teribil de flatată. Am dat o căutare rapidă pe Google ca să-mi reîmprospătez memoria: cu zece ani în urmă, Vivian plecase de la Peters și Pomfret și încheiase un contract de distribuție cu Mather-Hollinger. Dăduse lovitură după lovitură, în principal datorită cărților de proastă calitate pentru care era renumită, dar și cu niște romane grozave și cu niște cărți serioase despre politică, istorie și finanțe. După doi ani, directorii de la Mather-Hollinger deveniseră atât de încântați de performanțele ei, încât i-au oferit lui Vivian propria ei sucursală, care, de atunci, înflorise într-o adevărată fabrică de produse extrem de profitabile, conform cifrelor de vânzare. Într-un articol din *Publishers Weekly*, din luna precedentă, Vivian era declarată cel mai de succes editor din întreaga industrie a cărții – numai în ultimul an reușise să producă cincisprezece titluri care figurau pe lista bestsellerurilor din *The New York Times*.

Femeia asta făcea *ceva* foarte bine. Și acum voia să discute cu mine?

Înainte să m-apuce emoțiile, am format numărul de la biroul lui Vivian Grant.

— Grant Books, cum vă pot ajuta? mi-a răspuns direct o asistentă cu voce obosită.

— Aș putea vorbi, vă rog, cu Vivian Grant?

Capul Marei s-a ițit încet deasupra peretelui despărțitor, cu o sprânceană ridicată artistic.

— Cine să spun că o caută? m-a întrebat asistenta.

— Claire Truman. Sunt o prietenă a lui...

Am auzit declicul produs de cineva care a ridicat receptorul pe o altă derivaţie.

— Poţi să ajungi aici într-o jumătate de oră? m-a chestionat Vivian.

I-am recunoscut vocea puternică, uşor gravă din mesajul pe care mi-l lăsase.

— S-sigur, în regulă, eu...

— Ne vedem atunci.

Telefonul s-a închis.

Într-o jumătate de oră? Ce rapid. Din fericire, mă îmbrăcasem de dimineaţă cu un costum. Mă gândisem că eu şi Jackson o să avem întâlniri toată după-amiaza.

— Vivian Grant? Ce se întâmplă? m-a întrebat Mara, părând îngrijorată.

— Nu pot să vorbesc acum. Scuze. Promit să te pun la curent mai târziu, am bolborosit eu, deschizându-mi CV-ul din calculator – care fusese revizuit în urmă cu doi ani – şi apucându-mă, cu frenezie, să fac modificări.

După câteva minute, am apăsat butonul de imprimare. Mara n-a făcut decât să se uite la mine cu ochii mari, care nici nu mai clipeau.

— Nu mă duc decât să mă întâlnesc cu ea, Mar, am şoptit, cu toate că la ora 9:30 a.m., eram încă singurele două persoane prezente din colectivul editorial.

— *Poftim?!* s-a răstit Mara pe un ton scăzut.

După ce mi-am îndesat în geantă mai multe copii ale CV-ului, m-am îndreptat către uşă.

— Mă întorc, i-am promis.

— Ai face bine să te întorci, a strigat ea după mine.

* * *

Era o zi de iunie neobişnuit de răcoroasă, dar, în vreme ce mergeam repede pe Fifth Avenue, făcându-mi loc printre turişti, eu tot simţeam un firişor de sudoare alunecându-mi de-a lungul părţii stângi a trupului.

Nu numai că interviul ăsta reprezenta o şansă de a-mi grăbi evoluţia carierei, dar, în mod ciudat, era legat şi de viaţa mea privată. Asta fiindcă prezentările fuseseră făcute de Randall. Dacă o câştigam pe Vivian, atunci poate că ea avea să-mi facă o ofertă grozavă, iar lui avea să-i dea un raport sclipitor referitor la mine – două dintr-o lovitură. Pe de altă parte, ce se întâmpla dac-o făceam lată? Nu numai că iroseam o potenţială oportunitate, dar aveam să arăt ca o ratată în ochii lui Randall. Presiunea de pe umerii mei devenise tangibilă! Un alt firicel de transpiraţie mi-a alunecat pe coapsa dreaptă.

— Claire Truman pentru Vivian Grant, i-am spus bodyguardului cu păr alb care se afla în spatele recepţiei din holul de la Mather-Hollinger.

Speram să eman un aer de încredere în calităţile mele profesionale. Când a auzit numele lui Vivian, omul a ridicat imediat ochii şi m-a privit atent, din cap până-n picioare.

— Mult noroc, draga mea, mi-a urat el, clătinând din cap în semn de încurajare şi înmânându-mi un card de acces temporar.

Când am păşit în lift, acesta era deja supraaglomerat. L-am întrebat pe un bărbat cu bretele şi papion, care stătea lângă panoul cu butoane, dacă nu-l deranjează să apese şi pentru mine pe butonul pentru etajul doisprezece. Din nu ştiu ce motiv, rugămintea mea le-a făcut pe toate celelalte persoane din lift să se oprească din conversaţie şi să mă privească într-un fel foarte straniu. Oare a ruga pe cineva să-ţi apese şi ţie butonul era considerată o cerere nepoliticoasă? Mi-am făcut o notă mentală ca data viitoare când aveam să merg cu liftul să mă descurc cu forţe proprii.

— Mult noroc, mi-a spus Papion când am coborât la etajul doisprezece.

Oare-şi dăduse seama că eram acolo pentru un interviu? O altă femeie mi-a aruncat o privire şi a clătinat cu tristeţe din cap. Ce însemna asta? Era *foarte* deconcertant. Oare aveam atârnată de mine hârtie igienică? Sau mi se prinsese fusta în chiloţi? M-am verificat rapid, de sus până jos, dar n-am găsit nimic care să fie atât de evident în neregulă.

Trăgând adânc aer în piept, am împins uşa grea de sticlă şi am intrat în hol.

— Tu eşti Claire?

Un puşti care arăta cam de şaisprezece ani a apărut imediat în cadrul uşii ca să mă întâmpine. Şi el arăta ca şi cum abia s-ar fi trezit din somn. O parte a părului îi stătea lipită de cap, iar cealaltă era ridicată vâlvoi – arăta ca o combinaţie între Johnny Rotten şi un pui de găină plouat.

— Da, eu sunt, i-am răspuns zâmbind şi întinzându-i mâna.

Puștiul mi-a strâns-o moale.

— Eu sunt Milton. Sunt asistentul lui Vivian, a mormăit el. Vino după mine.

— Mă bucur să te cunosc, Milton, i-am spus eu spatelui său care se îndepărta.

Milton nu mi-a răspuns – în loc de asta, a deschis ușa de la intrarea într-o sală de conferințe și mi-a făcut semn către un scaun gol.

— Vivian o să vină în câteva minute. Vrei să-ți aduc niște apă sau altceva?

— Nu, e în regulă. Mulțumesc. Eu...

Înainte s-apuc să-mi termin propoziția, Milton o și pornise înapoi, pe hol. Mi-am dres glasul și mi-am pus CV-ul pe masă, aliniind colțurile paginilor după marginea mesei. Apoi m-am uitat pe lista de cărți la care lucrasem, ca să-mi fie proaspătă în minte la interviu.

Sala de conferințe de la Grant Books era destul de impersonală, dacă nu luai în considerare faptul că pereții erau acoperiți cu ediții cartonate ale titlurilor din categoria bestsellerurilor. Am privit expoziția. Vivian publicase niște cărți extraordinare – dar și niște cărți absolut execrabile. Gama era excepțională. Povestea sordidă scrisă de un fost star de telenovele care avusese, odată, o aventură fierbinte cu soția unui bine-cunoscut magnat european, era lipită de un tom voluminos despre operațiunile militare din Irak, descrise de un consilier de securitate de calibru. O serie de cărți despre diete, care avusese un succes fenomenal – purtând, pe coperte, citate sclipitoare din fani precum Gwyneth Paltrow – împărțea același raft cu un roman inteligent

şi bizar care fusese adaptat ca musical pentru Broadway. Apoi era mai multă literatură pentru femei decât putea cuprinde ochiul, toate copertele, în nuanţe pastelate sau stridente, fiind expuse ca o colecţie de produse dintr-un magazin de dulciuri. Mai erau trei cărţi de bucate premiate, pe care Mara – care era specializată în cărţi de bucate – le folosea ca modele de design. Urma o serie de cărţi cu coperte subţiri, din acelea care se citesc repede şi care fuseseră scrise de vedete ale reality show-urilor, pe parcursul celor cincisprezece minute de faimă de care se bucuraseră. Sus, pe pereţi, odihneau nişte cărţi politice care declanşaseră dispute acerbe – la unul dintre capetele raftului se găsea neoconservatorul Samuel Sloane, un tip care făcuse mega-vânzări, care se considera o personalitate supradimensionată şi care era cunoscut ca făcând spume la gură de la atâta vorbit, în vreme ce, la capătul celălalt, balanţa era echilibrată de o grămadă de liberali care nu renunţau la vederile lor cu una, cu două.

Singurul fir conducător pentru duzinele de cărţi expuse îl reprezentau cifrele de vânzări colosale. Era limpede că, indiferent ce gen de carte publica, Vivian avea capacitatea de a o transforma în aur pur.

Aş putea să învăţ foarte multe de la cineva ca ea, m-am gândit, trăgând adânc aer în piept.

Dintr-odată, la doar câţiva paşi de sala de conferinţe, au izbucnit mai multe voci mânioase. Mi-am întins gâtul şi m-am chinuit să înţeleg ce se spunea, dar n-am reuşit să prind

decât „un nenorocit de babuin, știi asta?". Au urmat alte țipete, după care am auzit o ușă trântită cu atâta putere, că tot zidul s-a cutremurat. Era destul de demoralizator să fii martorul unei astfel de izbucniri dezlănțuite de furie în spațiul restrâns al unui birou și întregul trup mi s-a încordat atunci când ușa sălii de conferințe s-a deschis brusc.

Înăuntru a intrat o femeie superbă, calmă și perfect echilibrată, o sosie a Isabellei Rossellini, dar cu păr blond, de culoarea aurului vechi și cu ochi verzi, migdalați.

— Claire? m-a întrebat ea cu un zâmbet captivant, strângându-mi mâna cu fermitate. Vivian Grant.

Asta era Vivian Grant? Din tot ce auzisem despre Vivian, nimeni nu-i făcuse dreptate, descriindu-i frumusețea de star de cinema. Arăta mult mai tânără decât cei cincizeci de ani pe care îi avea. Cu părul strâns la spate într-un coc lejer și cu pielea ca dintr-un alabastru fără cusur, femeia era amețitor de frumoasă.

Vivian Grant s-a așezat pe un scaun, în capul mesei de conferințe.

— Randall vorbește foarte elogios despre tine, mi-a spus ea, întinzând mâna după CV și studiindu-l rapid.

— Da? Ce drăguț.

Mi-ar fi plăcut să obțin de la ea mai multe detalii.

— Deci, plănuiești să faci copii în viitorul apropiat?

Vivian era îmbrăcată într-un costum negru, care degaja o impresie de forță, iar la gât

avea un colier impresionant de smaralde, însă postura răşchirată – un picior trecut peste scaunul de lângă ea, un braţ drapat peste spătarul aceluiaşi scaun şi degetele cu care-şi ondula părul – evoca o femeie dedată plăcerilor, nicidecum pe directorul editorial al unei super-edituri. Parcă eram două prietene care-au ieşit pentru un brunch[1] relaxat de duminică.

— Îmmmm? am răspuns eu elocvent, închipuindu-mi că n-am înţeles ce-a spus.

— Copii, a repetat ea, ca şi cum ar fi fost cea mai firească întrebare cu care să începi un interviu. Foarte multe dintre femeile-editor care lucrează pentru mine mi-au declarat că aşteaptă copii – aşteaptă să-l întâlnească pe Domnul Perfect, aşteaptă să ajungă într-un anumit punct al carierei lor. Una dintre ele cred că are cam treizeci şi şase de ani? Treizeci şi şapte? E căsătorită, dar aşteaptă nu ştiu ce Dumnezeu. Nu ştiu *la ce* se gândeşte. Îi spun tot timpul *să intre în program*! Dacă eu aş fi adoptat atitudinea asta, atunci nu mi-aş mai fi făcut băieţii. Să ştii că femeile ar trebui să rămână gravide în primii ani de adolescenţă. Facem atâta caz pe chestia prevenirii sarcinii la adolescente, dar intenţia naturii asta a fost. La treisprezece ani, fetele chiar *trebuie* să fie cu burta la gură.

— Ăăă, câţi copii aveţi? am zis eu, ocolindu-i întrebarea.

— Doi băieţi. Marcus are douăzeci şi şase de ani şi e splendid. Tu câţi ani ai? Ar trebui

---

1. Mic dejun târziu, luat între ora obişnuită a micului dejun şi prânz.

să faci cunoştinţă cu el. A, da, dar tu eşti cu Randall. *Eşti* cu Randall? Ştii că eu am fost încurcată cu tatăl lui. Aşa ne-am cunoscut eu şi Randall. Într-o dimineaţă, am ieşit din dormitorul părinţilor lui doar cu cămaşa lui taică-su pe mine şi cu un zâmbet pe faţă şi hop! iată-l şi pe micul Randall, care-şi îngurgita cerealele cu bona lângă el. *În orice caz*, inseminatorul numărul unu, tatăl fiului meu Marcus, a fost un tip super tare, cu care-am avut o aventură de-o noapte în anii şaptezeci. Iar fiul meu Simon are doisprezece ani. Inseminatorul numărul doi a fost un nenorocit pervers cu care am făcut groaznica greşeală să mă căsătoresc. M-a ţinut prin procese ani de zile. Dar copiii mei au ieşit excelent, într-adevăr excelent. Numai Dumnezeu ştie cum. Tocmai puneam bazele sucursalei când s-a născut Simon. N-o să uit niciodată. Eram într-o şedinţă cu Clive Aldrich – megaputernicul director general al companiei mamă, Mather-Hollinger – când mi-am aruncat ochii pe ceas. Slavă Domnului că mi-am adus aminte că aveam programată cezariana peste o oră! Chiar şi pe vremea aia, asistenţii mei tot nu erau în stare să-mi organizeze programul.

Vivian şi-a dat ochii peste cap, complet exasperată.

— Oricum, după două ore, citeam manuscrise şi vorbeam la telefon. Morfina, bat-o vina! Pe *mine*, nimic nu m-a dat înapoi, draga mea! M-am întors imediat la lucru! N-aveam nici măcar un scutec, n-aveam nici pătuţ. În

primele patru luni de viaţă, Simon a dormit într-o geantă de voiaj.

Vivian a zâmbit cu nostalgie amintindu-şi asta.

— Ăla a fost primul an în care numărul de bestselleruri publicate de mine a trecut de-o sută.

Mă simţeam de parc-aş fi nimerit în mijlocul unui univers abracadabrant. Micul monolog pe care îl repetasem pe drum – referitor la de ce iubeam domeniul editării de carte, ce învăţasem în ultimii cinci ani, de ce m-ar fi încântat să lucrez pentru cineva ca Vivian – mi se părea acum mult prea copilăros, banal, naiv şi... ei bine, puţin cam prea normal pentru genul de conversaţie pe care o purtam.

Din fericire, se părea că Vivian nici nu se aştepta să vorbesc pe parcursul interviului. I-a dat ea înainte.

— Deci, eşti pe cale să recurgi la gesturi disperate ca să scapi de la P şi P? Cum ţi se pare locul ăla?

N-am spus nimic. Îmi dădeam seama că Vivian voia să-mi sfâşii actualul angajator, că asta ar face-o să simtă că suntem pe aceeaşi lungime de undă, dar n-am putut să mint. Ca să nu mai spun că, luând în considerare primele cinci minute ale interviului, eram destul de sigură că nu-mi doream o slujbă acolo.

— Păi, am învăţat foarte multe, am început eu. Am avut posibilitatea să achiziţionez nişte cărţi interesante, cu toate că sunt nerăbdătoare să fac mult mai mult. Iar oamenii sunt...

— Of, Doamne, *oamenii*, a gemut ea, aruncându-mi o privire conspirativă, de parcă mi-ar terminat ea propoziția. Toți cei de-acolo sunt niște zombi – dacă nenorocitul ăla de Gordon Haas ar avea instinctele pe care le am eu numai în degetul mic, atunci ar tipări bani. Eu am detestat locul ăla. Am fost hărțuită sexual nu de unul – nu de doi – ci de *patru* colegi. În fiecare dimineață, când mergeam la serviciu, mă așteptam să fiu violată în grup. Înțelegi ce vreau să spun? E un loc de căcat. Și ăia de-acolo nu pricep noua direcție din domeniul editării de carte. Ei încă le mai vând cărți celor născuți în anii '50, editează aceleași cărți învechite. Absolut plic-ti-si-toa-re.

N-aveam nici cea mai vagă idee la care parte a monologului ei ar trebui să răspund – sau cum să răspund. Oare Vivian chiar fusese hărțuită de așa de multe persoane? Nu-mi puteam închipui cine...

— Deci, cum merge linia ta de editare? mă întrebă ea, schimbând subiectul.

Am expirat, parcă pentru prima dată de când Vivian intrase în sala de conferințe. În sfârșit, femeia asta îmi adresase o întrebare legată de profesie.

— Păi, e puternică. Așa cred. Am avut ocazia să lucrez la toate titlurile lui Jackson, ca și la multe...

— Bine, bine. O să faci multă muncă de editare de linie. Eu caut pe cineva care să aibă inițiativă, care vrea să aducă multe cărți bune și care să știe să țină ritmul. Ești ambițioasă?

— Da, eu...

— Bine. Pentru că eu asta caut: o persoană care să fie cu adevărat pasionată de munca ei. Care să priceapă cum stă treaba, înţelegi? Între noi fie vorba, nu am nici măcar o singură persoană în echipă care să priceapă cum stă treaba. Poate Lulu, uneori. Dar în afara ei – cu toate că şi ea are o grămadă de defecte, crede-mă – tuturor trebuie să le dictez pe litere. Nu există nici un pic de intuiţie sau de iniţiativă! Am nevoie de cineva care să aibă instinctul a ceea ce *merge*, în pizda mă-sii, şi a ceea ce nu merge! Înţelegi ce vreau să spun?

Am clătinat din cap, fără să mă mai obosesc să încerc să mai scot şi eu câteva cuvinte.

— Pe ce fel de cărţi ai fi interesată să lucrezi? a vrut ea să ştie.

I-am răspuns că la P şi P m-am ocupat de literatură, în principal fiindcă ăsta era domeniul lui Jackson, dar că îmi plăcea varietatea de la Grant. Ceea ce era adevărat. Totuşi, în timp ce vorbeam, mi s-a părut că mintea lui Vivian o ia pe câmpii, iar ochii i s-au împăienjenit. În mai puţin de zece secunde, o pierdusem, nu mai era atentă la mine. Am tăcut. Din fericire, tăcerea a trezit-o la viaţă.

— Aşa e, a zis ea clătinând din cap plină de convingere. Aşa e. Eu fac ceva ce nu mai face nimeni. Ceva ce nimeni altcineva nu *poate* să facă. Deci, când poţi să începi?

Am clipit.

— Îmi oferi un post?

— A, da. O ofertă. Cu cât te plătesc la P şi P?

I-am spus. Era un număr apropiat de cel al anilor pe care îi aveam.

— Doamne, e de-a dreptul jalnic. Îţi triplez salariul şi-ţi dau titlul de editor. Mă aştept să te ocupi de multe cărţi, dar mediul e unul incitant şi foarte alert. Îţi convine?

I-am spus c-o să mă mai gândesc şi c-o să-i dau repede un răspuns. Vivian a zâmbit amuzată.

— Sper c-o să spui da, mi-a zis ea ridicându-se. Mi-ar prinde bine să am aici pe cineva ca tine. Pe cineva ambiţios, inteligent, gata să cucerească lumea.

Preţ de câteva clipe m-am întrebat cum de fusese în stare să-şi formeze o părere atât de generoasă despre mine, din cele trei propoziţii pe care le rostisem în timpul interviului, dar m-am decis să accept complimentul. Când Vivian mi-a strâns mâna, capul mi se învârtea pe umeri. Imediat după asta, ea a dispărut pe hol. Un Milton îngândurat s-a materializat din nou lângă mine – era la fel de plictisit şi arăta chiar mai deprimat decât înainte – şi m-a condus către holul de la intrare.

Am multe chestii la care trebuie să meditez, mi-am spus, în timp ce uşile aurii ale liftului se închideau, iar eu eram purtată înapoi, către vestibulul clădirii.

* * *

Când am ajuns înapoi, la birou, Mara rânjea ca lovită de streche.

— Ai un admirator, mi-a cântat ea.

M-am uitat pe birou. Un buchet enorm de bujori de un roz aprins îl acoperise cu totul. Am alergat ca să citesc biletul: „Abia aştept să te revăd. Sper că a mers bine azi cu Vivian. R."

M-am ciupit singură. *Auuu* – în acelaşi loc, se părea, în care mă ciupisem şi cu o seară înainte.

— E *obligatoriu* să mă pui la curent cu situaţia! a ţipat Mara. Hai să mergem la masă. Trebuie să ştiu tot ce s-a întâmplat înainte de florile astea. Şi Vivian Grant! Tu chiar te gândeşti serios să lucrezi pentru femeia aia îngrozitoare?

— Ce zici de nişte sushi? Fac cinste. Şi nu mai vorbi aşa de tare, i-am şoptit, cu toate că departamentul editorial continua să arate cam ca un oraş al fantomelor. Probabil că o parte dintre angajaţi, la fel ca şi Jackson, se deciseseră că nu merita să vină la birou într-o vineri de vară şi optaseră să lucreze de-acasă.

În vreme ce mergeam către restaurant, iar eu îi dădeam toate informaţiile Marei, am simţit cum devin din ce în ce mai emoţionată. Când ne-am aşezat într-un separeu larg şi roşu de la Hana Sushi, abia dacă mă mai puteam abţine să nu ridic victorioasă pumnul în aer. Serviciul şi viaţa amoroasă intraseră, în sfârşit, pe făgaşul cel bun! După zece ani în care visasem la el cu ochii deschişi, bărbatul perfect intrase din nou în viaţa mea *şi* urma să devin, finalmente, editor! Poate că Vivian era excentrică, dar avea să-mi dea posibilitatea să achiziţionez cărţi pe care de mult

visam să le editez. Avea să mă învețe cum să abordez cărțile cu adevăratul ei geniu într-ale marketingului, avea să-mi arate cum să ridic o carte deasupra pieței supraaglomerate. Aveam să fiu provocată să-mi ating, într-adevăr, potențialul! Și, în sfârșit, puteam să nu-mi mai fac griji din cauza banilor. Domnul Lew avea să fie foarte bucuros.

Una peste alta, m-am gândit, *nu puteam să am o zi mai frumoasă ca asta.*

— Pot să-ți spun ce părere am eu? m-a întrebat Mara, în timp ce amândouă băgam în gură niște edamame[1].

— Dă-i drumu'!

— Știu că banii sunt foarte mulți și știu că și titlul este grozav, dar, Claire, tipa asta, Grant, este absolut *îngrozitoare*. Cunosc o fată care a lucrat la ea șase săptămâni, după ce lucrase patru ani la Little, Brown. A fost atât de traumatizată de crizele lui Vivian, încât s-a mutat în Wyoming și s-a apucat să facă macrameuri. Și-a aruncat pe apa sâmbetei întreaga carieră de redactor. O altă prietenă a unei prietene de-ale mele a mers la psiholog de două ori pe săptămână și tot a rămas cam tra-la-la. De la atâta stres, s-a ales cu o urticarie foarte *urâtă* – mi-a spus Mara, cutremurându-se din cauza amintirii. Probabil că nu vrei să auzi de chestia asta în timp ce mănânci. În orice caz, Claire, Vivian e o ființă

1. Legumă similară ca aspect cu fasolea, care provine din estul Asiei; varietate de soia. Este o specialitate a bucătăriei japoneze.

brutală. Nimeni nu vrea să lucreze pentru ea. Caută editori novici, dornici să placă, şi le pune în cârcă mormane de proiecte. Nu-i sprijină absolut deloc şi, după câteva luni, oamenii sunt epuizaţi. Există un motiv pentru care Vivian nu alege angajaţi din categoria seniorilor, editori cu experienţă. Ăştia nu i-ar suporta toate rahaturile.

Am tresărit. Ego-ul meu fusese rănit. Dintr-odată, parcă nu-mi mai venea să-mi execut dansul victoriei. Oare Mara încerca să-mi sugereze că Vivian nu-mi oferise postul pentru că ar fi crezut că am mult potenţial – ci, mai curând, fiindcă nu găsise pe altcineva care să lucreze pentru ea?

— Nu mă înţelege greşit, a început Mara să dea înapoi, realizând că mă jignise, e limpede că şi-a dat seama că eşti o stea în ascensiune. Şi, cine ştie? Poate c-ai învăţa o mulţime de lucruri dac-ai fi aruncată direct în groapa cu lei, fără să ai nici o armă asupra ta. Dar nu cunosc pe nimeni care să nu se fi simţit mizerabil lucrând pentru ea şi n-aş vrea să văd că ţi se întâmplă acelaşi lucru şi ţie.

Am mâncat crevetele *shumai* în tăcere, în vreme ce eu îmi derulam în cap opţiunile. M-am gândit la ceea ce-mi spusese Mara. Oare Vivian îşi căuta un cal de dârvală? Poate că pentru ea ambiţia şi etica profesională însemnau mai mult decât experienţa. Şi-apoi, ce dacă oboseam puţin la Grant Books – puteam să rezist la orice pentru cel puţin un an, mi-am făcut eu socoteala, după care aş avea un CV şi un istoric profesional cu mult îmbunătăţit.

Un an de zile de muncă asiduă, în schimbul unui progres major în carieră. Luând în considerare toate variantele, mi se părea a fi un troc care merita.

— Dar hai să lăsăm chestiile de serviciu, s-a înseninat Mara. Pentru numele lui Dumnezeu, Claire, spune-mi, te rog, de ce-ţi trimite Randall Cox flori!

I-am povestit tot filmul serii precedente, care se încheiase cu un sărut perfect de noapte bună în maşina lui de oraş, înainte ca Randall să mă lase acasă. Fusese exact aşa cum trebuia – nici prea uscat, nici prea umed, nici prea lung şi nici prea scurt. Şi cel mai miraculos lucru fusese că eu găsisem puterea să mă rup prima. Eu, Claire Truman. îl lăsasem pe Randall Cox dorindu-şi mai mult.

Mara se uita la mine peste masă, sorbindu-mi fiecare cuvânt.

* * *

După masă, cu ziua de lucru încheiată, am mers pe jos până la apartamentul meu de la staţia de metrou Christopher Street. În ultimii cinci ani, am locuit în aceeaşi garsonieră micuţă şi în acelaşi cartier – şi, cu toate că strada mea era plină de pungaşi şi suprasaturată de sex shop-uri perverse, eu mă simţeam acasă.

Am pescuit cartea de vizită pe care Randall mi-o dăduse cu o seară înainte şi am tras adânc aer în piept. *Nu mai am optsprezece ani*, mi-am reamintit singură, străduindu-mă să mă calmez. *N-ar trebui să am asemenea*

emoții înainte să sun un băiat. După care am inspirat, din nou, profund și-am format numărul lui de la birou.

— Biroul lui Randall Cox.

— A, bună – Randall e acolo? Sunt prietena lui, Claire.

— Îmi pare rău, Claire, e prins într-o ședință. Eu sunt Deirdre, secretara lui Randall.

Deirdre suna ca având o confortabilă vârstă mijlocie și părea foarte profesională.

— De fapt, Randall m-a rugat să te sun. Voia să știe dacă ești liberă pentru cină, luni seara. Din păcate, în weekend o să fie plecat pentru afaceri, așa că luni e prima lui posibilitate să te vadă. Ești liberă?

— Dacă sunt liberă pentru... a, da, luni e bine pentru mine.

A fost puțin straniu. Niciodată nu mai fusesem invitată la o întâlnire de secretara cuiva. Dar, pe de altă parte, niciodată nu mai ieșisem cu cineva atât de plin de succes și atât de important ca Randall.

— Minunat. Randall spera c-o să poți veni la Bouley, la 20:30.

— Sigur. Sună foarte bine!

— Minunat. Și ți-ai primit florile?

— Da, de fapt, tocmai de asta sunasem – ca să-i mulțumesc lui Randall fiindcă mi-a făcut legătura cu Vivian Grant și pentru bujorii cei frumoși. Sunt absolut...

— Minunat, m-a întrerupt Deirdre. Draga mea, o să-i transmit lui Randall că ai sunat, iar voi o să vă vedeți luni, la 20:30.

— Minunat, am repetat și eu ca un ecou.

Vai! Poate că vocabularul, compus dintr-un singur cuvânt, al lui Deirdre era contagios.

Am deschis ușa garsonierei, mi-am abandonat geanta pe podea, am făcut doi pași și m-am prăbușit pe canapea ca o sirenă din filmele anilor '40.

Eram recunoscătoare fiindcă aveam după-amiaza liberă. Aveam multe lucruri la care trebuia să meditez. Multe chestii de disecat. Decizii mari de luat. Oare, dacă acceptam slujba de la Vivian, însemna că-mi vindeam sufletul diavolului, așa cum părea să considere Mara, sau ăsta era pasul cel mare de care cariera mea avea nevoie cu disperare?

Dar adevărul era că eu știam deja răspunsul. Vivian Grant mă cucerise când pronunțase cuvintele „editor" și „îți triplez salariul". Cum aș fi putut să spun nu?

Capitolul trei

Vârsta inocenței

— Chelner! O sticlă de Lafite Rothschild din '82. Avem ceva de sărbătorit! a strigat Randall, cu un gest cam teatral, conducându-mă către partea din spate a restaurantului Bouley.

Exact de ce-aveam nevoie: *o băutură*. Ce zi! Între momentul în care îi spusesem lui Jackson de oferta mea de muncă și acela în care o anunțasem pe Vivian că acceptam propunerea ei, trecusem printr-o întreagă gamă de emoții. Partea bună era că toată drama nu-mi prea lăsase destul timp ca să mă emoționez pentru cea de-a doua întâlnire cu Randall.

Dar acum recuperam timpul pierdut. Trăgând adânc aer în piept, mi-am îndreptat fusta conică neagră, marca Calvin Klein, pe care Bea mă convinsese s-o cumpăr în sezonul de solduri de la Barney's, în urmă cu doi ani. Slavă Domnului că reușise chestia asta, fiindcă fusta în cauză era singurul obiect de îmbrăcăminte din dulapul meu – cu excepția rochiei celei roșii, care-și făcuse deja apariția – care părea destul de sofisticat pentru o întâlnire cu Randall Cox.

Am combinat fusta cu prima mea pereche de pantofi Jimmy Choo, pe care o achiziționasem chiar în ziua respectivă, într-un maraton panicat prin departamentul de încălțăminte de la Saks. Plănuisem să port obișnuiții mei pantofi negri cu toc – Nine West, puțin uzați, dar încă profesionali – dar, în timpul pauzei de prânz, mi-am dat seama, dintr-odată, că o întâlnire cu Randall Cox practic *cerea* o pereche de Jimmy Choo. Chiar dacă perechea asta însemna că-mi goleam de tot cardul de credit.

Pe cât de frumoși erau pantofii ăștia – și erau, într-adevăr, foarte frumoși, cu tocurile cui delicate și cu o curelușă argintie subțire în jurul gleznei – pe atât erau de nesiguri. În vreme ce Randall mă împingea vioi către o măsuță gătită cu lumânări, combinația dintre fusta mea strâmtă și cataligele de zece centimetri m-a făcut să mă simt de parc-aș fi alergat, cu picioarele legate, pe o sârmă foarte subțire și suspendată deasupra pământului.

Vă rog, nu mă lăsați să cad, m-am rugat eu la zeii modei. Care nu erau obișnuiți să audă cereri din partea mea, dar care, chiar și așa, speram că aveau să se milostivească. *Dacă mă lăsați să ajung la scaun*, m-am rugat, *o să sacrific, o dată pentru totdeauna, o colecție întreagă de tricouri din perioada facultății... poate chiar și cămașa mea de noapte uzată, aia cu Snoopy.* Încă zece pași.

Într-un final, am ajuns la spațiul micuț care ne fusese rezervat, lângă peretele sudic al încăperii, iar Randall mi-a tras scaunul. M-am cufundat în el recunoscătoare. Din păcate, nu

şi cu graţie. Când să mă aşez, m-am clătinat niţel din cauza fustei care-mi sugruma corpul ca un corset. Încercând să-mi regăsesc echilibrul, am lovit cu mâna un pahar de apă care fusese deja umplut. Apoi am privit îngrozită cum un fluviu de apă s-a revărsat pe masă, stropind haina de la costumul lui Randall.

— A! a strigat el involuntar, începând să se şteargă cu frenezie.

— Vai – îmi pare aşa – de rău, Randall! Îmi pare aşa de rău!

Îmi venea să mă târăsc sub masă. De ce eram aşa de neîndemânatică? Nu trecuseră nici două minute de la începutul întâlnirii şi eu şi reuşisem să-i distrug costumul!

Lăsând şervetul pe masă, Randall şi-a pus mâna pe braţul meu şi a început să râdă.

— Nu-ţi face griji, Claire! Sincer, nu e mare lucru. Aşa sunt eu, niţel cam prea protector când vine vorba de hainele mele Turnbull&Asser.

— Îmi pare foarte rău, am repetat eu, continuând să mă simt mizerabil.

De ce trebuia să mă lovesc tot timpul de ceva? M-am străduit să-mi regăsesc echilibrul interior în timp ce-l ajutam pe chelner să absoarbă apa vărsată.

Randall a întins mâna ca să mi-o oprească pe a mea.

— Claire, o să se ocupe el de asta, mi-a spus el cu blândeţe, iar chelnerul a clătinat din cap în semn că aşa e.

Mi-am aşezat mâinile în poală, dorindu-mi să pot apăsa pe butonul de restart. Aş fi dat înapoi banda, până în momentul în care am intrat în

restaurant și l-am văzut pe Randall stând lângă șeful de sală. Era atât de șarmant că-ți lua răsuflarea... apoi, când m-a observat, chipul lui Randall a explodat într-un zâmbet uriaș.

Dintre toți bărbații cu care mă văzusem în ultimii cinci ani, în New York – tipul dependent de jocuri de noroc; artistul care picta portrete de penisuri celebre; avocatul care lucra gratuit pentru clienți săraci, dar care avea niște dureri îngrozitoare de spate, care-l împiedicau să mai ia cazuri; și, cel mai recent, James, fustangiul care-o făcea pe chitaristul bass – niciodată nu mă simțisem mai dornică să câștig pe cineva.

După serviciu, am petrecut mai mult timp alegându-mi nenorocita aia de ținută – care era complet neagră și destul de banală, dar, speram eu, aducea cu stilul lui Carolyn Bessette Kennedy – decât petrecusem ca să mă îmbrac în ultimele trei luni. Apoi Bea și-a făcut apariția în garsonieră cu trusa ei enormă de machiaj, după care a început, disperată, să-mi caute pometii și să-mi aranjeze sprâncenele. În ochi avea o sclipire febrilă care spunea că așteptase ani de zile să aibă șansa să facă chestia asta.

Eram fericită fiindcă făcusem toate eforturile astea. Îmbrăcat într-un costum în dungi (care acum era nițel cam umed) și cu o cămașă franțuzească bleu, care-i punea în evidență bronzul perfect de Hamptons, Randall arăta ca scos din paginile *GQ*[1]. Și, mai exact, arăta ca și cum ar fi trebuit să aibă întâlnire cu o fată ieșită din

1. *Gentlemen's Quarterly*, revistă de modă pentru bărbați.

paginile revistei *Vogue*. Eu nu arătam, nici pe departe, aşa, dar, cel puţin, eram mai aproape de această imagine decât fusesem de dimineaţă.

— Noroc! Pentru noua ta slujbă! a spus Randall, strălucind glorios de peste masă.

Zâmbetul lui sclipea mai tare decât lumina lumânărilor. Eu am ridicat paharul cu vin pe care chelnerul tocmai îl umpluse.

— Sunt foarte impresionat, Claire. Ai cucerit-o totalmente pe Vivian, iar ea nu e un critic uşor de mulţumit.

— Ei, asta nu s-ar fi întâmplat dacă tu nu te-ai fi ocupat să ne faci legătura. Îţi mulţumesc încă o dată pentru asta, am spus, întrebându-mă, preţ de-o secundă, ce culoare ar avea ochii copiilor noştri – ai lui Randall erau albaştri, iar ai mei erau de un căprui deschis.

— Şi, cum a primit Jackson vestea?

— Ei, păi – a primit-o destul de bine, am răspuns eu destul de vag.

Nu voiam să-l jignesc pe Randall, aducând în discuţie nişte remarci răuvoitoare la adresa lui Vivian, care era cunoştinţa lui, însă reacţia lui Jackson mă impresionase, la modul cel mai serios.

* * *

În dimineaţa aia, i-am dus lui Jackson o gogoaşă proaspătă şi lipicioasă (pentru că o ratase pe aia de vineri) şi am închis, cu grijă, uşa biroului, în urma mea.

— Am o veste bună, am început eu, aşteptându-mă ca Jackson să fie încântat să audă despre viitorul meu salt în carieră.

El ştia mai bine decât oricine – da, poate doar cu excepţia Marei – cât de dornică eram să-mi asum responsabilităţi mai mari. Iar momentul era perfect: amândoi ne făceam ieşirea din firmă în acelaşi timp. El, ca să îmbrăţişeze pensionarea relaxată, alături de nepoţi, iar eu ca să intru într-un mediu de lucru cu ritm rapid, în care puteam să-mi dezvolt abilităţile de editor.

— Vineri m-am întâlnit cu Vivian Grant, care mi-a oferit o slujbă, am continuat, dându-i lui Jackson şi restul detaliilor despre post.

Jackson s-a albit imediat la faţă. Luase o îmbucătură entuziasmată din gogoaşă, după care, însă, a lăsat-o pe un şerveţel şi a dat-o mai încolo.

— Vivian Grant? a repetat el aproape şoptit.

Ai fi crezut c-am zis c-am întâlnit un băiat drăguţ, care e cunoscut ca sultanul din Brunei şi care m-a invitat, plin de amabilitate, să mă alătur haremului său.

— Ş – ştiu că e puţin cam colerică, Jackson, m-am bâlbâit eu.

— A, Vivian e mai mult decât colerică, a râs cu tristeţe Jackson, scărpinându-şi fruntea. Vivian Grant e o persoană arogantă şi necioplită, căreia îi pasă mai mult de ego-ul ei decât de calitatea cărţilor pe care le publică. O să te facă ţăndări, Claire! Femeia asta îl face pe Attila Hunul să pară un tip foarte generos.

Am rămas cu gura căscată. Jackson Mayville vorbea de rău pe cineva? El era întruchiparea gentlemanului din sud. Niciodată nu-l auzisem făcând vreo remarcă negativă despre cineva.

— Ai cunoscut-o când a lucrat aici? l-am întrebat.

— Din păcate, da. Tuturor ne-a mâncat ficaţii. Ca s-o spun pe şleau, e o nebună. Ascultă, Claire, ştiu că Vivian are foarte mult succes şi că atitudinea ei în privinţa editării de carte poate părea foarte rebelă şi uluitoare. Dar chiar n-ar trebui să te arunci cu capul înainte în chestia asta. Ea ţi-a făcut oferta vineri. Azi e luni. Mai aşteaptă puţin. Nu pot să exprim cât de tare mi-aş dori să-ţi schimbi decizia.

M-am cufundat în canapea. Rotiţele creierului mi se învârteau la viteză maximă. Amuţisem.

— Dar ce alternativă am? l-am provocat, finalmente.

Întotdeauna mă bazasem pe judecata lui Jackson şi nu mă simţisem deloc confortabil să acţionez împotriva sfaturilor lui – dar poate că el nu înţelegea cât de pregnant fusese sentimentul meu de stagnare din ultima perioadă.

— Oriunde altundeva m-aş duce, ar mai trece nişte ani de zile până să ajung la acest nivel de responsabilitate – ca să nu mai pomenesc de salariu. Iar dacă tu pleci – m-am oprit repede... dar cuvintele îmi scăpaseră deja.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-l fac pe Jackson să se simtă vinovat din cauză că se pensiona. O făcusem şi-aşa de oaie când mă smiorcăisem.

— Claire, ascultă-mă, mi-a spus Jackson cu o voce solemnă, ştiu că pensionarea mea te lasă fără nici un sprijin aici, la P şi P, dar *detest* ideea că acesta e motivul care te aruncă în ghearele lui Vivian Grant. Din păcate, amândoi

suntem conştienţi că P şi P nu vor fi în stare să-ţi ofere acelaşi salariu pe care ţi l-a promis ea. Dar poate c-aş reuşi să-i conving să ţi-l mai mărească puţin – iar următoarea promovare ar trebui să survină foarte curând. Claire, aici eşti respectată. Eşti tânără, dar Gordon ştie că ai un potenţial extraordinar. Gândeşte-te mai bine înainte să iei decizia să sari în barca lui Vivian.

Tocmai asta era problema. Eu nu aveam prea mult timp la dispoziţie. Poate că Jackson avea dreptate să-mi recomande să tratez lucrurile cu prudenţă, dar în dimineaţa aia eu primisem un mesaj vocal de la Milton, asistentul lui Vivian. Pe un ton foarte mohorât, el mă informase că oferta lui Vivian era valabilă până luni, la 10:00 a.m. şi nici o secundă mai târziu. Dacă eram interesată să accept postul, atunci ea trebuia să ştie imediat.

— Tipic, a mormăit Jackson printre dinţi când i-am spus asta.

Dintr-odată, am simţit formându-se în interiorul meu un imbold de rebeliune. De ce voia Jackson să mă demoralizeze? Poate că Vivian era dură, poate că era chiar puţin nebună, dar de ce era mai înţelept să-mi ţin cariera pe loc, când puteam să urc zece trepte dintr-odată? În plus, Jackson depăşise de mult perioada în care încerca să se descurce dintr-un salariu de editor junior. Publicase atât de multe cărţi extraordinare încât ajunsese să se *sature* de experienţa asta. Eu, însă, tânjeam să acumulez mai multă experienţă! Oare el îşi dădea într-adevăr seama cât de mult îmi doream

asta? El edita și discuta concepte cu autorii, în vreme ce eu îndosariam metodic cataloage de artă, cereri de contracte și rapoarte de cheltuieli. El lua prânzul la restaurantul Michael cu Joni, Binky și alți agenți de calibru, în timp ce eu îmi aduceam prânzul într-o pungă de hârtie maro și-l mâncam la birou, răspunzând și la telefoanele lui. Cum de putea să-mi spună să *nu* pun mâna pe o astfel de ocazie și să nu mă lansez?

Eu eram cea care trebuia să ia această decizie.

— O să accept postul, Jackson, am anunțat. Poate că nu e scenariul perfect și știu că o să fiu nevoită să muncesc din greu. Dar mă gândesc c-o să fiu în stare să rezist un an, iar asta o să-mi accelereze cariera – și o să câștig și o experiență valoroasă.

Jackson a dat din cap fără tragere de inimă, incapabil să-și ascundă dezamăgirea.

— Ei, știi c-o să fiu întotdeauna alături de tine dac-o să ai nevoie de ceva. Sper c-o să-ți fie bine, Claire. Sincer, mi-a declarat el, forțându-se să zâmbească.

— Mulțumesc. Știu că e decizia corectă pentru mine, am minţit eu.

Fiindcă, momentan, nu eram deloc sigură de asta.

M-am întors la biroul meu cam zdruncinată.

— Cum a fost? m-a întrebat Mara, iţindu-şi capul cârlionţat peste peretele despărţitor.

M-am încruntat.

— Nu e așa de încântat.

Mara a clătinat din cap, apoi s-a aşezat înapoi pe scaun, fără să mai scoată nici un cuvânt.

Era 9:43. Termenul limită se apropia şi, în ciuda demonstraţiei de curaj pe care o făcusem în biroul lui Jackson, mă simţeam mai puţin sigură de hotărârea mea ca oricând.

Dar trebuia s-o fac. Înainte să mă pot răzgândi, am sunat la biroul lui Vivian.

— Grant Books.

Milton părea să fie foarte răcit.

— Milton? Sunt Claire...

— Milton nu mai lucrează în compania noastră. Pot să vă ajut cu ceva?

— A! Da, aş vrea să vorbesc cu Vivian. Ne-am întâlnit săptămâna trecută şi... E acolo?

— O secundă, vă rog.

Noul asistent mi-a pus apelul în aşteptare. M-am întrebat ce s-a întâmplat cu Milton, dar, în fond, el păruse bucuros să opteze pentru o pensionare înainte de termen.

— Claire. Sunt Vivian. Ce s-a întâmplat?

— Bună, Vivian. Am sunat ca să-ţi spun că accept oferta ta.

Aşa! O făcusem. Acum nu mai aveam cum să dau înapoi.

— Foarte bine. Mai spune-mi o dată, ce ofertă ţi-am făcut?

O-ho. Nu-şi mai aducea aminte? Am repetat tot ceea ce-mi spusese ea în timpul întâlnirii.

— OK, ei, asta e, pur şi simplu, mult prea mult, mi-a replicat Vivian. Sunt mult mai mulţi bani decât câştigă ceilalţi editori de-aici. Nu pot să-mi închipui că ţi-am oferit într-adevăr

așa de mult. Hai să tăiem 10 000 de dolari și batem palma.

Am început să intru în panică. Femeia asta mă acuza că sunt necinstită?

Și ce-ar fi trebuit să răspund? Vivian scădea oferta *după* ce eu spusesem că accept? Oare se răzgândise și nu mai voia să mă angajeze? Chiar și cu 10 000 de dolari mai puțin, tot era un salariu mult mai mare decât cel pe care-l primeam de la P și P. Oare trebuia să accept și așa? Sau poate că mă testa – poate voia să vadă dacă sunt ușor de manevrat la negocieri. Cu siguranță că Vivian Grant nu-și dorea un editor care nu e în stare să se țină tare pe poziție.

— Îmi pare rău, Vivian, am zis în sfârșit. Mi-ai făcut o ofertă vineri și aceea e oferta pe care am sunat să-ți spun că o accept. Dacă termenii propunerii tale s-au schimbat, atunci va trebui să-mi reconsider și eu decizia.

— Bine, a dat ea înapoi nerăbdătoare. Sunt mult prea mulți bani, mai ales pentru o persoană cu o experiență limitată, ca tine, dar chiar nu am timp să mă cert pe tema asta. Am nevoie de cineva aici chiar acum. Deci, când poți să începi? Ce zici de vineri?

Vinerea care venea? Adică peste patru zile? Eu presupusesem că voi putea să-mi dau preavizul standard, de două săptămâni, la P și P, ceea ce ar fi fost o perioadă adecvată ca să mă asigur că toate proiectele mele – și ale lui Jackson – erau transferate așa cum trebuie. I-am spus lui Vivian treaba asta, sperând că o să aprecieze faptul că nu eram genul de

angajat care, în mod iresponsabil, își lasă angajatorul încurcat.

S-a dovedit că ea n-a apreciat.

— Două săptămâni? Dar e absolut absurd. Am nevoie de tine mult mai repede de-atât. Ce zici de lunea viitoare? m-a contrazis Vivian.

M-a cuprins din nou neliniștea. Oare prea întindeam coarda? Să mă târguiesc cu viitoarea mea șefă pe tema datei de începere a serviciului – după ce nu renunțasem la poziția mea referitoare la salariu – nu mi se părea ca un debut potrivit de colaborare. Nu eram obișnuită cu genul acesta de discuții în contradictoriu... P și P era o companie atât de birocratică, încât promovările și ofertele erau transmise în manieră impersonală, fără prea multe negocieri. Voiam să pot să spun da pentru termenul de lunea următoare, dar nu mi se părea deloc corect să-mi grăbesc așa de tare desprinderea de Jackson.

— M-aș simți mult mai bine dacă aș putea să dau preavizul întreg, de două săptămâni, am repetat. Poate că aș putea să încep să lucrez în weekend-uri sau seara, astfel încât să mă pot pune la curent cu situația de-acolo?

— O să-l pun pe asistentul meu să-ți trimită prin curier unele dintre proiectele pe care le vei prelua imediat. Dar, Claire, să știi că două săptămâni este mult prea mult și n-am chef să tot repet lucrul ăsta! Am nevoie de cineva aici imediat. Pot să accept marțea viitoare, dar și-așa e prea mult. Trebuie să-ți transferi loialitatea în tabăra mea. *Acum.*

Și cu asta, Vivian a închis.

Acesta a fost începutul nebuniei care avea să-mi cotropească viaţa. Sentimentul că oferta care-mi fusese făcută era nesigură – că Vivian putea să şi-o retragă la fel de repede pe cât o şi formulase prima dată – m-a făcut şi mai conştientă de faptul că nu puteam s-o las să-mi scape.

Înghiţindu-mi nodul din gât, am bătut la uşa biroului lui Jackson.

— Vivian mi-a cerut să încep marţea viitoare, i-am spus cu voce şoptită.

Jackson a tresărit.

— Bine, Claire. Marţea viitoare e bine. Atunci vineri să fie ultima ta zi aici. Ia-ţi liber luni şi odihneşte-te. O să ai nevoie de odihnă. Dacă eşti sigură că vrei să faci chestia asta, atunci trebuie să te obişnuieşti să te dai peste cap pentru Vivian.

Nu era exact genul de binecuvântare la care sperasem, dar i-am mulţumit.

— O să vin în weekend-uri, o să lucrez noaptea, o să fac orice ai nevoie ca să-ţi închei situaţia, m-am oferit.

— Îţi mulţumesc, draga mea. Dar cred că o să fii mai mult decât ocupată şi, oricum, dacă am nevoie neapărat de ceva, poate să mă ajute Mara. Eu nu-mi fac griji pentru mine, ci pentru *tine*.

M-am întors înapoi, la biroul meu, şi am sunat la biroul lui Vivian ca să anunţ că marţi e în regulă. Asta a fost prima lecţie pe care am învăţat-o de la ea: nu poţi să negociezi cum trebuie dacă nu eşti dispus să renunţi de tot la afacerea respectivă. Dacă ţi-e teamă să nu pierzi, atunci asta ai să păţeşti de fiecare dată.

* * *

— Păi, mi se pare că i-a părut rău să te piardă, a comentat Randall, atunci când am terminat de relatat versiunea concisă a evenimentelor din după-amiaza respectivă. După părerea mea, a fost niţel cam egoist.

— A, am intervenit, nu cred că Jackson a fost egoist. Numai că nu a perceput oportunitatea asta la fel ca mine.

— Deci, îţi place vinul? a schimbat Randall subiectul. Tata ţine tot timpul câteva sticle excelente în pivniţa de aici. Apropo, Claire, mama *deja* mă presează să te duc la casa din Southampton într-unul din weekend-urile următoare. Ştii că se pare că ea şi mama ta erau de nedespărţit în timpul facultăţii, aşa că acum moare de nerăbdare s-o cunoască pe fiica Patriciei Truman.

— Mi-ar face mare plăcere, am răspuns, privindu-l visătoare peste masă.

S-o cunosc pe maică-sa? Nu mi se mai întâmplase niciodată să primesc o astfel de invitaţie de la a doua întâlnire.

Tocmai terminasem cea mai somptuoasă masă din viaţa mea – Randall, cu mult mai disciplinat în privinţa dietei decât mine, comandase friptură de ton cu spanac, în timp ce eu plonjasem într-o friptură de vacă perfect prăjită şi incredibil de fragedă, care fusese asezonată cu un sos béarnaise.

Când Randall a făcut semn să ni se aducă nota, m-am simţit inundată de căldura anticipaţiei. Atmosfera fusese perfect creată pentru o

secvență gen „Vrei să vii pe la mine, Claire? / moment de ezitare mimat, de dragul aparențelor / Sigur, pentru un păhărel înainte de culcare", iar acum abia așteptam să-mi joc rolul.

— Mi-ar fi plăcut să te fi putut invita să bei ceva la mine, Claire, s-a lamentat Randall, scoțând din buzunarul de la piept un stilou Cross și semnând cecul cu o înfloritură teatrală, dar suntem în plin proces de încheiere a unuia dintre cele mai mari contracte din istoria firmei și trebuie să mă întorc la treabă.

Să se întoarcă la treabă? M-am uitat la ceas. Era aproape miezul nopții, într-o zi de luni. Mi s-a strâns stomacul. Randall chiar se aștepta să cred că se întorcea pentru o nouă tură la birou? *Nu zău!* După cinci ani de celibat în New York, știam când mi se dau papucii. Randall ar fi putut măcar să aibă decența să formuleze o minciună ceva mai credibilă, să zică, de pildă, că trebuie să-și evacueze urgent sertarul cu ciorapi sau să-și plimbe peștele.

— Nici o problemă, i-am răspuns relaxată, rugându-mă să nu mi se citească pe față cât de supărată eram. Mult noroc cu, ăăă, contractul ăla.

— Freddy poate să te conducă acasă. Eu sunt destul de aproape ca să merg pe jos până la birou, mi-a explicat el ridicându-se de la masă.

Mă rog, m-am gândit cu amărăciune. *Crezi că nu cunosc codul? „Sunt destul de aproape ca să merg pe jos" înseamnă: Aștept un minut după ce pleci tu, mai merg câteva străzi și mă*

duc la Marquee ca să agăţ nişte manechine braziliene.

Ce nu mersese bine? Am încercat să nu-mi arăt dezamăgirea, dar mă simţeam destul de pleoştită. De ce-mi îngăduisem să sper? De ce interpretasem atât de pozitiv bujorii ăia, cinele costisitoare, complimentele în exces, favoarea cu Vivian, invitaţia s-o cunosc pe maică-sa... de fapt, gândindu-mă mai bine, chiar *fuseseră* o grămadă de semnale pozitive. În realitate, nenorocitul făcuse tot ce se putea – cu excepţia unei serenade în faţa ferestrei – ca să mă facă să cred că e interesat de mine!

În faţa restaurantului, mi-am încrucişat braţele şi am aşteptat resemnată ca Randall să se lanseze în mult mai puţin satisfăcătorul discurs cu „Mă bucur aşa de tare c-am avut ocazia să stăm de vorbă, ar trebui să ne mai vedem / Da, ar fi grozav / Ei, atunci, ai grijă de tine".

Dar, în loc de asta, am simţit cum îşi aşază braţele pe umerii mei şi cum degetele încep să i se joace uşor cu vârfurile părului meu. Poftim?

— Claire, mi-a spus el pe un ton scăzut, luându-mi bărbia în palmele lui puternice, ce faci vineri seara?

Buzele lui mi-au atins gâtul cu delicateţe.

— Ăăă... am bolborosit eu, mult prea fericită ca să mai fiu în stare să mă ocup de partea mea de conversaţie.

Şi-apoi, dintr-odată, am început să ne sărutăm... şi ne-am *tot* sărutat... după care el mi-a cuprins talia cu braţele şi m-a ridicat puţin

de la pământ, în cea mai adorabilă îmbrățișare de urs. Nu-mi venea să cred – al doilea sărut fusese și mai plăcut decât primul. Mă sărutam cu Pabst Blue Ribbon! Iar a treia noastră întâlnire fusese deja stabilită!

— Deci? Vineri seara? m-a întrebat Randall, a cărui gură s-a ondulat într-un zâmbet. Cina la Nobu? Reziști să petreci două seri cu mine într-o singură săptămână?

— Cred că mă descurc.

Am izbucnit în râs.

Două seri, o viață întreagă, orice vrei tu.

— Bine, a concluzionat el, sărutându-mă din nou.

Apoi a deschis portiera mașinii lui elegante de oraș și mi-a indicat, galant, să mă îndes înăuntru.

— Freddy, te rog s-o duci acasă pe domnișoara Truman, apoi vino să mă iei de la birou pe la două și jumătate, l-a instruit el pe șofer.

OK, deci poate că într-adevăr avea de lucru. Era o situație ușor cam nebunească, dar o persoană care era atât de dedicată slujbei, care se întorcea la birou după o cină relaxantă și de durată, te intriga deosebit de tare. Asta da, să fii pasionat de ceea ce faci.

Pe drumul către Christopher Street, m-am gândit la sărutul nostru și-am simțit cum încep să mă înroșesc, din vârful degetelor de la picioare și până în creștet. *Mă întâlneam cu Randall Cox.* Mi-am pescuit mobilul din geantă, am sunat-o pe Bea și i-am dat raportul, din spatele palmei cu care-mi acopeream gura... nu mai puteam să țin secretul nici măcar preț

de câteva străzi. Freddy auzea, de pe scaunul şoferului, urletele de fericire ale prietenei mele.

* * *

— Tot nu-mi vine să cred că mă abandonezi.

— Nu te abandonez, i-am răspuns Marei, îmbrăţişând-o. O să vorbim tot timpul. Doar ştii asta.

— Jackson ce face? m-a întrebat ea.

De luni, eu şi Jackson nu mai vorbiserăm prea mult, dar în dimineaţa aia el îmi lăsase un cadou pe scaun – una dintre primele ediţii din *Winesburg, Ohio*, a lui Sherwood Anderson, o carte despre care discutaserăm mult în timpul interviului meu din urmă cu cinci ani. Nu-mi venea să cred că nu uitase.

De fapt, asta nu era adevărat. Un astfel de gest era totalmente caracteristic pentru Jackson.

Datorită unei liste de obligaţii încărcate, săptămâna zburase pe nesimţite, iar acum era ora 5:00, în vinerea care reprezenta ultima mea zi de lucru. Toate dosarele fuseseră aranjate cu meticulozitate. Şi ultimele cutii de carton fuseseră sigilate cu scotch.

Nu-mi mai rămăsese decât un singur lucru de făcut: să le trimit colegilor e-mail-ul meu de adio, în care le indicam noile modalităţi prin care puteam fi contactată şi prin care le spuneam cât de multă plăcere îmi făcuse să lucrez cu ei. Toată ziua amânasem momentul ăsta. Poate pentru că însemna că acest capitol din viaţa mea într-adevăr se sfârşea.

Am apăsat pe send – cu entuziasmul cu care un om plonjează în apă rece.

Ding. Ding, ding, ding, ding, ding, ding. Aveţi mesaje noi.

Înainte s-apuc să mă uit pe ele, Marie-Therese, o agentă de presă drăguţă cu care lucrasem la câteva cărţi, a apărut, ca o furtună, în faţa biroului meu. Era roşie la faţă.

— Te rog, Claire, te rog, spune-mi că e-mail-ul ăla e o glumă! a ţipat ea. Nu te duci, într-adevăr, să lucrezi pentru scârboasa de Vivian Grant, nu?

Am înghiţit cu noduri.

— Ba da, o să...

Auzeam cum noi mesaje făceau *ding* în computerul din spatele meu şi am aruncat o privire pe ecran.

Subiect: Ştii ce faci?

Subiect: VG e o nebună cu patalama.

Subiect: Nuuuuu...

Subiect: Spune-mi că nu e adevărat!

Şi aşa mai departe. Pulsul mi s-a accelerat când am deschis câteva dintre mesaje. Nici unul dintre colegi nu-mi răspunsese cu obişnuitul „Mult noroc, o să-ţi simţim lipsa". În loc de asta, toată lumea părea îngrozită de veste.

Când m-am întors către Marie-Therese, am descoperit în jurul biroului un grup mic de oameni emoţionaţi.

— S-a dat la prietenul meu, în toaleta bărbaţilor, în timpul unei conferinţe de vânzări, mi-a şoptit Henry, tipul de la vânzări în străinătate. A intrat după el. Tipul nu s-a lăsat sedus, aşa că săptămâna următoare l-a concediat pe motiv că „a furat din rechizite". O minciună, dar băiatul a considerat că n-avea sens s-o dea în judecată şi să ajungă prin tribunale cu o sociopată răzbunătoare.

— A, e celebră pentru chestii de genul ăsta, a intervenit Gail, un editor tânăr dintr-o altă divizie. Te omori cu zile lucrând pentru ea şi-apoi, imediat după ce-ai plecat, le spune tuturor, cu voce tare, că ai probleme cu drogurile... sau că eşti bolnav psihic... sau că furi... *orice*-ţi trece prin cap, ea a spus-o deja.

— Vivian a ameninţat c-o să pună pe cineva *să-l bată* pe un agent pe care-l cunosc, dacă omul n-o lăsa să scape basma curată în urma unei încălcări flagrante a contractului. Voia să pună numele unui alt autor pe copertă! s-a jurat Max cel blând, băiatul de la departamentul artistic. Pretindea că, în felul ăsta, o să vândă mai multe exemplare.

— E dusă cu capul, Claire, a insistat Marie-Therese. Eu am lucrat la Mather-Hollinger şi poveştile pe care le auzi despre ceea ce se întâmplă la etajul doisprezece sunt incredibile. E ceva teribil de în neregulă cu femeia aia. Aproape că nu e om.

Mituri urbane, am raţionat eu, încercând cu disperare să nu mă sperii.

— Vă mulţumesc tuturor! am spus cu falsă veselie în voce. Dar sunt hotărâtă.

Nimeni nu s-a mişcat din loc. Toţi se holbau la mine, iar pe chipuri li se citea îngrijorarea.

Marie-Therese a făcut un pas înainte.

— Claire, poate c-ar trebui...

— Sper să ţinem cu toţii legătura! am ciripit eu, întrerupând-o. Ei, cred c-ar trebui să mă apuc să-mi împachetez lucrurile.

După câteva clipe, în sfârşit, fiecare dintre ei mi-a spus la revedere şi mi-a urat numai bine.

— Sunt sigură că au exagerat, Claire, mi-a spus Mara cu bunătate, dar fără convingere.

Aşa trebuia să fie. Chiar putea să fie atât de rău? Vivian era agresivă şi neconvenţională, asta era limpede, dar îmi venea greu să cred – aşa cum pretindea unul dintre mesaje – că aruncase cu un scaun după unul dintre editori. Sau că, în timpul unei şedinţe, o făcuse pe una dintre fostele directoare de marketing „curvă împuţită".

Pur şi simplu, nu se putea ca poveştile alea să fie adevărate. În primul rând, cei de la Mather-Hollinger n-ar fi permis ca o persoană să se comporte în felul ăsta în clădirea lor sau faţă de angajaţii lor.

În plus, aşa cum spusese chiar Vivian, într-un material recent din *Daily News*, dacă ar fi fost bărbat, nimeni nici măcar n-ar mai fi pomenit cuvântul „temperamentală" – era vorba despre un dublu standard absolut deplorabil!

Câteva ore mai târziu, când m-am îndreptat către ieşire, aruncând o privire spre departamentul editorial, mă simţeam foarte încrezătoare

în legătură cu decizia mea. Un an în tranşee, un progres uriaş în carieră. Eram convinsă că făceam ceea ce era bine să fac.

Bine, poate că nu eram chiar *convinsă*. Dar, cel puţin, speram.

Şi eram în stare să îndur orice timp de un an de zile. Avea să merite. Eram convinsă că puteam s-o scot la capăt.

Bine, bine. Speram.

Am mai aruncat o ultimă privire, încărcată de nostalgie, către xeroxul în faţa căruia petrecusem ore întregi – al căror număr nici nu-l mai ţineam minte –, am tras adânc aer în piept şi am păşit în viitor.

Capitolul patru

Mult zgomot pentru nimic

— Slavă *Domnului* că eşti aici, Claire, a gemut Vivian, aşezându-se în capul mesei.

Ăsta era momentul adevărului: prima mea zi în calitate de editor la Grant Books. Îmi petrecusem dimineaţa la Resurse Umane, învăţând despre istoria prestigioasă a companiei Mather-Hollinger, iar acum eram din nou în sala de conferinţe – aşezată pe acelaşi scaun pe care stătusem şi la interviu, cu puţin mai mult de o săptămână în urmă.

— Sunt pe cale să clachez, a continuat Vivian să se lamenteze. Incompetenţii ăştia nenorociţi... Ei, o să te convingi singură, în curând, Claire. Sunt uşurată că acum am măcar un editor capabil alături de mine!

Bărbatul de lângă mine şi-a dres glasul. Spre enormul meu disconfort, doi dintre aşa-zişii incompetenţi – un bărbat şi o femeie, amândoi cam în jur de treizeci şi cinci de ani – se aflau şi ei la masa de conferinţe, răsfoind dosare şi scriind note. Nu păreau deloc surprinşi de evaluarea dură pe care o făcuse Vivian referitor la abilităţile lor. De fapt, păreau să nici n-o fi auzit.

— OK, deci o să începi să lucrezi direct pe zece cărți, a început femeia, adresându-mi-se cu o voce severă. Proiectele astea au rămas în așteptare de acum patru săptămâni, când a plecat ultimul editor, așa că mă tem că ai de dat niște explicații autorilor.

— Apropo, eu... eu sunt Claire, am intervenit jenată, întinzând mâna.

Femeia avea o tunsoare bob precisă și niște ochi luminoși, care nu clipeau, dar care sugerau o dependență serioasă de cafeină. De asemenea, femeia asta era cea mai albă ființă pe care o văzusem vreodată. În ciuda faptului că eram deja în luna iulie, ea avea pielea ca neaua.

— Îmi pare foarte rău. Unde-mi sunt bunele maniere? și-a cerut ea scuze zâmbind. Eu sunt Dawn Jeffers, editorul general.

Vivian i-a aruncat o privire înveninată, iar Dawn și-a coborât imediat ochii asupra clipboard-ului. Se părea că puținul timp alocat în program conversației neprofesionale se terminase.

— OK, o să preiei o carte de bucate pe care o facem cu Maestrul Bucătar Mario, un tip încântător care are un restaurant italienesc celebru, în Bronx.

Dawn a făcut o pauză, rozându-și capătul creionului.

— Claire, ai mai lucrat pe vreo carte de bucate?

În spatele atitudinii profesioniste, tonul lui Dawn era blând și se înțelegea că încerca să-și dea seama de cât de mult ajutor aveam să am nevoie ca să mă pun pe picioare. Am apreciat

asta. Nu mai lucrasem niciodată pe o carte de bucate – şi cu toate că puteam oricând s-o sun pe Mara ca să-i pun întrebări, aş fi fost recunoscătoare pentru orice fel de sfaturi ar fi avut Dawn să-mi ofere.

Dar, înainte să apuc să răspund, Vivian a răspuns în locul meu.

— Ce *contează* dacă a mai lucrat sau nu pe o carte de bucate? Dawn, Claire e o femeie inteligentă, o să se prindă ea!

Vivian s-a întors către mine, cu un rânjet dezgustat pe faţă.

— De ce atâţia *idioţi* din industria asta cred că nu poţi să faci ceva decât dac-ai mai făcut-o de vreo câteva zeci de ori înainte? De ce nu pot să înţeleagă că unii oameni chiar au *instinct*?

Oare Vivian chiar o făcuse idioată pe editoarea generală, în faţa mea, în prima mea zi – şi-n a treia oră – de lucru? M-am uitat la Dawn, aşteptându-mă să-o văd jignită, dar chipul ei şi-a păstrat expresia placidă.

— A doua carte pe care o să lucrezi, a continuat Dawn, cu vocea calmă şi egală, este o poveste picantă de...

— Ştii ceva? a întrerupt-o zgomotos Vivian. Eu nu ştiu de ce sunt aici, Dawn! N-am timp să fac chestia asta acum. E treaba *ta* s-o pui la curent pe Claire cu proiectele – nu a mea! Şi, Graham, rolul tău, în calitate de director editorial, este să te asiguri că aceste tranziţii se petrec fără incidente! Nu e responsabilitatea mea să fac toate rahaturile astea! Oameni buni, eu nu am *timp* pentru *căcaturile* astea! Am

de condus o companie de mai multe milioane de dolari, am o companie de dezvoltat, puteți voi, măi, *cretinilor nenorociți*, să încercați *să pricepeți chestia asta?*

Vivian se ridicase din scaun și se apleca peste masă. O venă de pe tâmpla stângă îi pulsa vizibil.

Eu îmi simțeam bătăile inimii în gât. *Se întâmpla. Deja...*

— Foarte bine, Vivian, a replicat Dawn calmă. O să continuăm noi de unde-am rămas.

— Nici o problemă, a sărit și Graham, la fel de relaxat.

Vivian a plecat în trombă de lângă masă. Apoi, când a ajuns în cadrul ușii de la intrarea în sala de conferințe, s-a întors către mine cu un zâmbet radios și în totală disonanță cu comportamentul ei anterior.

— Claire, o să trec mai târziu pe la tine, pe la birou, mi-a spus ea cu dulceață.

Toată furia i se risipise din voce.

— Poate putem să luăm prânzul împreună într-una din zilele săptămânii ăsteia.

— S-sună bine, m-am bâlbâit eu.

M-am întors către Graham și Dawn. În mod straniu, mă simțeam responsabilă pentru faptul că Vivian țipase la ei. Însă amândoi erau ocupați să-și pună unul peste altul dosarele din fața lor.

Oare nimeni nu mai era impresionat de tirada lui Vivian? Urlase cât o ținuseră plămânii! Oare oamenii ăștia aveau nervi de oțel? Cum de puteau să fie așa de calmi? Oare se

obişnuiseră atât de tare cu abuzurile lui Vivian, încât nici măcar nu le mai înregistrau?

Ultimul dintre gândurile astea era cel mai terifiant.

— Deci a doua ta carte, a continuat Dawn, e o poveste picantă a unui elev de paisprezece ani care a avut o aventură de trei ani cu profesoara lui. Avea unsprezece ani când a început totul. E o chestie complicată. Îi spunem *Educaţia sexuală*, dar ăsta e doar titlul de lucru. Evident că am aranjat ca puştiul să lucreze cu un scriitor-fantomă. Carl Howard. Îl folosim foarte mult. Lui Vivian îi place cum scrie. Toate datele lui de contact sunt pe foaia de hârtie pe care ţi-am dat-o.

— A treia e o carte despre diete, scrisă de Alexa Hanley, a intervenit Graham fără să piardă timpul.

Cred că n-am auzit bine, m-am gândit. Hanley era o adolescentă, debutantă într-ale mondenităţilor, care era faimoasă pentru subţirimea exagerată a trupului. Săptămânalele mondene publicau în mod constant fotografii cu Alexa, un soi de schelet ambulant, îmbrăcată în bikini tanga, la Chateau Marmont. Titlurile care însoţeau fotografiile erau de genul „Periculos de slabă?" sau „E Alexa anorexică?". Ideea că Alexa Hanley scria o carte cu diete era mai mult decât hilară. Ce avea ea să le împărtăşească oamenilor... reţete pentru cuburi de gheaţă şi supe laxative?

— Evident, Vivian vrea să ţintim publicul format din adolescente, a spus Graham, cu o expresie îngrijorător de serioasă. Aşa că va

trebui să colaborezi foarte strâns cu departamentul artistic, ca să încorporezi în toată cartea un design haios, care să prindă la adolescente.

Graham a împins dosarul către mine. Vai, Doamne! Era adevărat.

— Nu vi se pare că e puțin cam... ăăă, *greșit?* mi-a scăpat. Adică, să popularizezi sfaturile unei celebrități care, în mod clar, are o problemă de alimentație, pentru un public de tinere fete impresionabile?

Graham s-a holbat la mine. Era un bărbat scund, grăsuț, cu ochelari cu lentile ca fundul sticlei. Arăta de parc-ar fi dormit toată săptămâna în hainele alea. (Aveam să aflu mai târziu că, de fapt, chiar dormise în ele de mai multe zile. Lucrul la o carte a unui avocat foarte mediatizat îl obligase pe Graham să-și aducă un pătuț în birou, astfel ca, din când în când, să poată să mai tragă câte-un pui de somn. Nu mai ajunsese acasă din vinerea care trecuse.)

— *Vivian* a cumpărat cartea Alexei, mi-a replicat brusc Graham, deschizând următorul dosar din teancul din fața lui. Se părea că respectivul caz fusese închis.

În ora următoare, Dawn și Graham mi-au prezentat metodic toate proiectele de care eram direct responsabilă. Fiecare propoziție era punctată cu „Vivian vrea", „Vivian cere" sau „Vivian se așteaptă".

Pricepusem. La aceste zece proiecte moștenite, sarcina mea era aceea de a pune în practică viziunile lui Vivian. Ceea ce-mi convenea. *O să fie o cale potrivită ca să înțeleg*

cum lucrează Vivian, mi-am spus. În plus, nici nu puteam spune că muream de nerăbdare să devin prea creativă cu proiectele care-mi fuseseră atribuite – nu-mi prea stimulau imaginaţia. Asta ca să mă exprim elegant. Aveam să-mi asum o poziţie mai autoritară atunci când aveam să editez cărţi aduse de mine.

— Deci te-ai lămurit cu totul? m-a întrebat Dawn, bătând darabana pe masă cu capătul creionului.

— Cred că da. Dacă am întrebări, ar trebui...

— La unele întrebări îţi poate răspunde Graham. Dar, sincer vorbind, toate informaţiile pe care le avem se găsesc în dosarele alea. Mult noroc, Claire. Ştiu că nu e uşor să preiei proiectele altcuiva, a mai adăugat ea zâmbind scurt, după care a fugit din încăpere.

Graham a urmat-o imediat, după ce m-a salutat, la fel de scurt, din cap. Eu am rămas singură, cu un morman greu de dosare.

Venise vremea să-mi suflec mânecile şi să mă apuc de treabă.

Aveam doar o mică problemă: n-aveam nici cea mai vagă idee unde era biroul meu. De fapt, nu ştiam nici unde era toaleta. Am rămas pe loc, preţ de-o clipă, neştiind bine ce să fac în continuare...

— Îmi cer scuze.

Dawn a băgat din nou capul în sala de conferinţe.

— Vino cu mine. O să-ţi fac un tur scurt al locului.

* * *

— Aş vrea să urez bun venit unui nou membru al echipei noastre editoriale, a spus Dawn, iar eu le-am făcut cu mâna tuturor celor care se aflau în jurul mesei.

Era prima mea şedinţă editorială şi a treia zi de lucru la Grant Books.

— Claire vine la noi de la P şi P. Cu toţii ne bucurăm să te avem printre noi, Claire.

I-am zâmbit recunoscătoare lui Dawn şi am scanat rapid încăperea în căutarea şi altor chipuri prietenoase. Îmmm. Ceea ce am văzut erau multe expresii obosite şi pleoştite. Multe dintre feţe nici măcar nu s-au obosit să se uite în direcţia mea. Phil Stern, un editor senior pe care-l cunoscusem în biroul lui Dawn, la începutul săptămânii, a fost singurul care s-a învrednicit să-mi răspundă cu un zâmbet sincer.

Şedinţele editoriale se desfăşurau cam la fel în toată industria de carte. La P şi P, ele erau întâlniri pentru toţi cei din divizie – editori, cei de la publicitate, marketing şi drepturi de autor la un loc – ca să se poată pune întrebări, expune temeri, prezenta rapoarte de dezvoltare, solicita o a doua lectură a manuscriselor trimise şi, în general, ca să se poată realiza o verificare a activităţii tuturor secţiunilor angrenajului editorial. Întotdeauna îmi plăcuseră şedinţele noastre săptămânale. În principal, datorită umorului ireverenţios al lui Gordon.

Judecând după scurtul tur de prezentare al lui Dawn, ghicisem deja că şedinţele editoriale

de la Grant Books aveau să fie diferite. În primul rând, noii mei colegi nu mi s-au părut ca formând un grup mult prea sociabil – sau poate că doar se apropiau mai încet de nouveniţi. După ce Dawn bătuse la toate uşile închise ale birourilor, fiecare editor ascuns în spatele lor a scos capul pe uşă cu timiditate, mi-a strâns mâna, apoi s-a pitit înapoi în birou, de parc-ar fi fost sub asediu armat. Spre deosebire de colegii de la P şi P, care stăteau la taclale pe holuri, personalul de la Grant Books părea să stea pitulat în birou pe parcursul întregii zile de lucru, ieşind afară numai după mâncare, apă şi ca să meargă la toaletă.

Biroul meu era mai mare decât mă aşteptasem şi avea o fereastră largă, care dădea către centru. Era la ani lumină faţă de cutiuţa în care stătusem până în urmă cu o săptămână.

— Am putea să începem fără Vivian, a anunţat Dawn vioaie, spărgând tăcerea şi atrăgându-mi, din nou, atenţia asupra situaţiei din jurul mesei.

Dawn s-a întors către Karen Heffernan, talentata noastră directoare artistică. Grant Books era celebră pentru faptul că avea nişte coperte inspirate şi inventive. Deşi, în mod evident, Vivian juca un rol important în această zonă, Karen merita şi ea laude. Până acum, eram foarte impresionată de ea. Karen, o fetiţă minionă şi drăgălaşă, de vreo douăzeci şi ceva de ani, era surprinzător de curajoasă – într-o şedinţă din ziua precedentă, îi ţinuse piept lui Vivian fără să clipească, ba chiar reuşise

s-o facă să se răzgândească în legătură cu ceva. Mi-a plăcut imediat stilul ei direct și franc.

— Nu e mulțumită de coperta pentru *Bătută și înlănțuită*, a spus Dawn. Te-a sunat? Încerca să dea de tine. Nu era deloc mulțumită.

Karen a oftat din rărunchi.

— Da, da, știu. Lucrez la ea. Când ai nevoie de copertă pentru catalog?

— Joia trecută, i-a răspuns Dawn, consultându-și lista.

Graham, care stătea în capul mesei, și-a dres glasul cu o atitudine oficială.

— Cine se ocupă de propunerea, care tocmai a sosit, despre povestea din spatele realizării filmelor pentru adulți?

Privind întregul grup, am putut să răspund la întrebarea lui judecând după cine se înroșise cel mai tare la față.

— Eu, a răspuns scurt Melissa, un asistent editorial care abia absolvise facultatea de două săptămâni. Vivian mi-a dat-o mie acum o oră.

— Păi? Și? Ce părere ai? a chestionat-o Graham nerăbdător.

Melissa se uita la carnețelul așezat pe masă, în fața ei, cu o asemenea intensitate, încât aproape c-am început să mă aștept să-l văd mișcându-se Îmi dădeam seama că era timidă și că nu era deloc încântată să vorbească în fața întregului grup – iar faptul că trebuia să discute despre o carte porno îi creștea, indubitabil, emoțiile

— Păi, e... ăăă.. e extrem de necizelată, a spus ea după o pauză. De fapt, scriitura e incoerentă. Dar n-am avut ocazia s-o termin,

pentru că a trebuit să aduc la zi catalogul de manuscrise, așa cum mi-ai cerut și..

— **Ei,** mi-ai fost de mare ajutor, *Melissa*, a pufnit Graham sarcastic. Dar conceptul e viabil din punct de vedere comercial? Asta e **ceea** ce vă punem pe voi, asistenții, să evaluați. Scriitura se poate aranja. Asta e treaba noastră, să aranjăm scriitura – asta în cazul în care nimeni nu v-a explicat până acum. Dar *o să se vândă* cartea? Și, în plus, voi, asistenții, ar trebui să știți că atunci când Vivian vă dă ceva să citiți, atunci acel lucru capătă prioritate față de orice altceva aveți de făcut. Vivian **are** nevoie de un răspuns imediat. Nu-i *irosiți* timpul lui *Vivian*. *Timpul* ei **e** *valoros*. Vivian se așteaptă să formulați o **opinie** pertinentă despre **cât succes** va **avea cartea** pe piață, iar această opinie o așteaptă *pronto*.

Când și-a terminat diatriba, câte un punct roșu aprins apăruse pe fiecare dintre obrajii lui Graham.

Am observat cum Phil Stern și-a dat ochii peste cap pe ascuns.

— Îmi pare rău, eu...

Melissa părea destul de înfricoșată. I-am zâmbit **cu** prietenie și mi-am făcut o notă mentală să mă duc să vorbesc cu ea în cursul **după-amiezii.**

Înainte ca dialogul tensionat să poată începe din nou, ușa sălii de conferințe s-a deschis vijelios și dramatic. Vivian a intrat în cameră. Phil s-a ridicat imediat de pe scaun și i-a făcut loc să se așeze în capul mesei. O tăcere profundă s-a așternut asupra grupului.

Vivian avea o calitate periculoasă și fascinantă. Îmi amintea de o tornadă care se apropie mult prea repede de orizontul statului Iowa: nu-ți puteai lua ochii de la o asemenea forță de nestăvilit a naturii, cu toate că știai că ea nu poate aduce decât necazuri.

— Oameni buni, a zis ea cu o privire fioroasă, aruncându-și peste umăr părul ca făcut din bumbac cu o asemenea forță încât am auzit, realmente, șuierul biciuitor al mișcării.

Câțiva dintre editori au zâmbit agitați, foindu-se pe scaune. Ceasul de pe perete ticăia zgomotos. În mod straniu, toată lumea părea paralizată de prezența ei.

Într-un final, Dawn și-a regăsit calmul.

— Bună, Vivian! a spus ea cu voce tare. Avem multe de discutat în după-amiaza asta.

Dac-ai fi urmărit scena fără sonor, după care ți s-ar fi cerut să ghicești ce spusese Dawn judecând după reacția facială a lui Vivian, ai fi presupus că îi aruncase în față o insultă gravă. Vivian nu i-a răspuns nimic lui Dawn, însă fața i s-a schimonosit de parc-ar fi mirosit niște carne putrezită.

Tăcerea tensionată domnea în continuare. Dawn se uita numai la carnețelul din fața ei.

— Așa după cum probabil c-ați auzit, a spus, în sfârșit, Vivian, rumegând fiecare cuvânt, încet și cu atenție, înainte să-l scuipe, compania insistă să le dau asistenților o creștere de salariu. Timp de o oră am stat la telefon cu cei de la Resurse Umane și-am încercat să înțeleg de ce mama dracului trebuie să plătesc salarii mai mari din bugetul *meu* editorial,

când *ei* sunt cei care s-au înclinat, anul trecut, şi s-au lăsat pălmuiţi de nenorocitul ăla de sindicat.

Vocea îi devenise din ce în ce mai sonoră, într-un crescendo turbat.

— Dar se pare că mă trag şi pe mine după ei! Ca de obicei! Compania asta nenorocită mă stoarce ca o căpuşă! În orice caz, asistenţii tocmai au primit încă o sută de parai pe lună. Să vă bucuraţi de ei.

Toţi cei aflaţi în jurul mesei şi-au ţinut ochii coborâţi, nedorind să se uite la ea.

— Deci? a zis Vivian. Ce trebuie să ştiu despre săptămâna asta? Luaţi-o, în ordine, în jurul mesei şi spuneţi-mi ce-aţi făcut.

Ceea ce s-a întâmplat în continuare a fost şocant. Am privit, nevenindu-mi să cred, cum un grup de profesionişti cu experienţă şi-au bâlbâit, pe rând, notiţele, cu capetele coborâte. Era ca şi cum întregul colectiv se ofilise sub privirea scrutătoare a lui Vivian.

O singură femeie – o blondă splendidă cu nas acvilin, machiată meticulos şi îmbrăcată cu un costum elegant, negru – a rămas complet relaxată, păstrându-şi atitudinea profesională atunci când i-a relatat situaţia lui Vivian. Tipa era încarnarea definiţiei de „pus la punct", de la pantofii fără toc, simpli, dar scumpi, până la manichiura de un roz floral. Poate că era puţin mai în vârstă decât mine, dar nu cu mult. N-o văzusem în timpul turului pe care mi-l făcuse Dawn şi nici în zilele care trecuseră de-atunci, dar speram că mi-ar putea deveni prietenă şi aliată.

— În final, Vivian, am reuşit să-l conving pe autor că suma pentru plata scriitorului-fantomă, a fotografului şi a publicistului trebuie să fie dedusă din avansul lui, în ciuda faptului că înainte căzuserăm de acord să plătim noi aceşti bani, a concluzionat femeia, evident mulţumită de ea.

— *Sigur* că aşa trebuie, Lulu, a mormăit Vivian cu o voce distrată.

După care s-a focalizat asupra mea.

— Claire! a izbucnit ea veselă. A făcut toată lumea cunoştinţă cu Claire?

Capetele s-au ridicat, dar privirile au continuat să rămână în pământ.

— Bună ziua, tuturor, am spus eu vioaie. Sunt foarte încântată să fiu...

— A, Vivian, am uitat să menţionez că studiourile Universal sunt interesate de drepturile de ecranizare pentru *Stripteuza poartă clopoţei*, m-a întrerupt femeia al cărei nume se părea că era Lulu.

— Îmi spui despre asta mai târziu, i-a sărit mustarul lui Vivian. N-ai observat că Claire vorbea?

Am menţionat repede câteva dintre proiectele de care aveam să mă ocup, plus încă două cărţi pentru care voiam să licitez imediat. Vivian îmi zâmbea atât de larg de parcă tocmai aş fi reuşit să descompun atomul.

— Felicitări, Claire! mi-a zis ea veselă. Sper că toţi cei de la masa asta vor învăţa, privindu-ţi iniţiativa. Nu a venit decât de câteva zile şi deja ne pune pe masă nişte cărţi grozave! Asta caut eu, oameni buni... puţină energie şi acţiune!

Şi, cu asta, Vivian s-a ridicat de pe scaun şi a ieşit din sala de conferinţe, cu mişcări rapide şi eficiente. Şedinţa nu fusese încheiată şi, după expresia lui Dawn, îmi dădeam seama că mai avea mai multe chestii despre care trebuia să discute cu Vivian. Cu toate astea, nimeni nu s-a clintit din loc.

Când Vivian a dispărut din câmpul vizual, Lulu s-a întors către mine cu o căutătură feroce.

— Bucură-te cât ţine, Claire, a rânjit ea disprețuitoare.

Vocea îi era aşa de înveninată încât, involuntar, mi-a scăpat un icnet.

Nimeni n-a părut să sesizeze replica. Restul colectivului de la Grant Books s-a târşâit afară din sala de conferinţe, fără să privească în direcţia mea.

* * *

— Cum te simţi, copilă?

Phil Stern şi-a băgat capul la mine în birou. Probabil că era cam cu cinci-şase ani mai mare decât mine, dar pungile de sub ochi îl făceau să arate mult mai în vârstă, iar smocul des de păr de pe cap era deja vârstat cu fire argintii.

— Sunt bine. Mulţumesc, am răspuns eu ezitant.

Eram încă puţin cam supărată din cauza loviturii neaşteptate a lui Lulu din timpul şedinţei editoriale, dar ultimul lucru pe care mi-l doream era să alimentez tensiunea din birouri vorbind despre asta.

— Să nu-ţi faci griji din cauza lui Lulu, da? mi-a spus Phil, aşezându-se pe scaunul de lângă birou. O vreme, ea a fost preferata lui Vivian. Iar ăsta a fost biroul ei – una dintre sclipitoarele tehnici manageriale ale lui Vivian este aceea de a-şi muta angajaţii de colo-colo, astfel încât să ne dea un fals sentiment de promovare sau de retrogradare. În orice caz, epoca lui Lulu a apus. Dar o să-i treacă. Numai că ea e ridicol de competitivă. Asta-i tot.

Am clătinat din cap, simţindu-mă încă puţin descurajată, dar şi recunoscătoare pentru gestul de prietenie al lui Phil.

— Mulţumesc. Ştiu că uneori durează până când îţi cunoşti colegii. Probabil c-am prins-o într-o zi proastă.

— Aş vrea eu să fie aşa, dar ar trebui să te aştepţi ca Lulu să rămână dificilă. Întreaga ei viaţă e reprezentată de Vivian Grant şi ar îneca pe oricine într-o linguriţă cu apă, dacă asta ar ajuta-o să rămână în graţiile şefei. În afară de ea, însă, oamenii de aici sunt mult mai drăguţi decât par la început. Chestia e că la Grant Books se fac atâtea modificări încât, uneori, pare inutil să mai faci vreun efort cu noii colegi. Mulţi dintre angajaţi sunt aproape la fel de noi ca şi tine, iar cei care sunt aici de mai demult obosesc, uneori, să-i ureze bun venit fiecărui nou editor care apare o dată la trei săptămâni. Aici lucrurile se mişcă foarte repede. Ei, o să vezi tu. Numai să nu crezi că au ceva cu tine, personal. Toată lumea e, de fapt, foarte drăguţă – toată lumea, cu excepţia

lui Graham şi Lulu – odată ce vede că eşti aici de destul timp ca să meriţi să facă eforturi.

Am zâmbit.

— Mulţumesc, Phil. Apreciez informaţiile.

— Cu plăcere. Şi aşa ajung la celălalt sfat al meu, mi-a zis Phil clătinând din cap, înclinându-se spre mine şi coborând vocea. Cum să te comporţi cu Vivian. Sunt sigur că ai auzit că ăsta nu e cel mai relaxant loc de muncă din lume. Şi că ea nu e cel mai amabil şef. Iar rata de supravieţuire e foarte scăzută.

— Am auzit câte ceva, am recunoscut eu. Dar sunt convinsă că s-a exagerat foarte mult.

Phil a râs amărât.

— Ei, să nu fii aşa de convinsă. Nu încerc să te sperii, Claire, dar ar trebui să ştii că majoritatea poveştilor pe care le-ai auzit despre Vivian – aşa îngrozitoare cum par – sunt, de fapt, variante îndulcite ale realităţii. *Adevăratele* poveşti nebuneşti despre Vivian – cele pentru care Resursele Umane îi plătesc pe foştii angajaţi ca să nu le discute niciodată cu nimeni – sunt ţinute sub şapte lacăte. Şi protejate de ordine judecătoreşti.

— Cum ar fi? am întrebat, simţindu-mă străbătută de un frison. Cranii în dulapul cu rechizite? Sacrificii umane la petrecerea de Crăciun a firmei?

Mă simţeam de parc-aş fi fost într-o tabără de vară, iar Phil era consilierul cu o lanternă aprinsă sub bărbie.

— Altădată şi într-un alt loc, mi-a răspuns Phil criptic.

— Dacă e aşa de rău, tu cum de ai rezistat patru ani?

Ochii lui Phil aproape că au ieşit din orbite, din cauza intensităţii privirii.

— Supunându-mă celor cinci reguli inviolabile de la Grant Books. Mi-au fost împărtăşite atunci când am venit să lucrez aici, iar acum ţi le împărtăşesc şi eu ţie.

— Phil, tu n-ai fost cumva student la teatru?

— A, ba da... la Oberlin! mi-a răspuns el, sincer surprins.

— N-a fost decât o bănuială, am râs eu. OK, scuze, care sunt cele cinci reguli inviolabile de la Grant Books?

Phil şi-a dres glasul şi a ridicat degetul arătător.

— Numărul unu: sub nici o formă nu trebuie să-i dai ei, sau oricui altcuiva din firmă, numărul tău de telefon de-acasă. Pentru nici un motiv. N-o să mai ai nici o clipă de linişte.

— Pe bune?

Asistentul lui Vivian îmi trimisese tocmai în dimineaţa aia un e-mail, în care îmi cerea numărul de telefon de-acasă, numai că eu nu avusesem timp să-i răspund.

— Dar dacă...

Phil şi-a fluturat degetul ca să mă reducă la tăcere.

— Poţi să-i dai numărul de mobil. Dar nu numărul de-acasă. Am fost suficient de limpede?

— Ăăă, da. Am priceput.

— Regula numărul doi: să nu ai încredere în Graham – care este poreclit Himmler de către asistenţi – nici măcar cu o centimă mai mult decât ai încredere în Lulu. De fapt, în el ar trebui să ai şi mai puţină încredere decât

ai în Lulu. Toate abuzurile pe care Vivian le îngrămădește pe capul lui, el le transferă asupra amărâților de asistenți de aici. Crizele lui sunt aproape la fel de legendare ca și ale ei. Sunt groaznice. A, și aceeași regulă se aplică pentru întregul departament de Resurse Umane. Sunt o adunătură de cretini. Dacă se pot pune bine cu Vivian, chiar și numai pentru o secundă, atunci te vor trăda de câte ori vor avea ocazia.

— Am înțeles, am răspuns eu tulburată.

— Numărul trei – Phil a băgat mâna în buzunar și a scos o carte de vizită, pe care mi-a întins-o – un psiholog bun. Trebuie să începi să mergi la el de-acum. Femeia asta lucrează de ani de zile cu angajații de la Grant Books, așa că știe cum stă treaba aici. Costă scump și asigurările noastre de sănătate nu acoperă consultațiile astea – dar le vor acoperi cei de la Resurse Umane. Grant Books a ajutat-o să-și țină copiii în liceu, dar, crede-mă, măcar atât poate să facă și departamentul nostru de Resurse Umane.

— Mulțumesc, dar chiar nu cred că am nevoie...

— Da, știu că n-ai nevoie *acum*, m-a întrerupt Phil, dar așteaptă puțin. Regula patru: OK, eu nu zic că telefoanele ne sunt ascultate. Zic doar că nu strică să fii precaută și să părăsești clădirea asta înainte să dai un telefon de natură privată.

— Sincer, Phil, tu-mi spui că...

— Și ultima regulă – Regula de Aur – este asta, a șoptit Phil. Când Vivian e furioasă,

niciodată, niciodată, *niciodată* să n-o priveşti în ochi. Şi dacă aruncă bâta, ascunde-te.

— Bâta? am înghiţit eu cu noduri.

— Ascultă, Claire, ştiu că sună foarte laş, mi-a răspuns el, dar atunci când lui Vivian i s-a pus pata pe-o chestie, n-o să reuşeşti decât să înrăutăţeşti situaţia dacă o înfrunţi. Nu lupta împotriva ei. Nu scoate capul din cutie. Ascunde-te.

Telefonul meu a început să sune. Derivaţia lui Vivian mi-a apărut pe ecranul de identificare. Şi eu şi Phil ne-am holbat la el.

— Vorbeşti de lup şi lupu-i la uşă, a bolborosit el şi a ieşit.

Capitolul cinci

Femei care aleargă cu lupii

— Un birou separat! O fereastră! Un asistent! Doamne-Dumnezeule! m-a tachinat Bea, după ce-i înşirasem întreaga listă a noilor avantaje de la Grant Books.

Ieşisem împreună pentru obişnuita noastră întâlnire de joi seara şi luam cina la Bilboquet. Datorită evenimentelor spectaculoase survenite atât în casa dragostei, cât şi în cea a muncii, de când comandasem somonul cu sos tartar, eu fusesem în centrul atenţiei.

— Ştiu! Mă simt foarte importantă!

Hămesită, mi-am băgat în gură un snop întreg de cartofi prăjiţi. Din nou, nu apucasem să mănânc la prânz, la fel cum mi se întâmplase aproape în fiecare zi în cele două săptămâni de când începusem să lucrez la Grant. Azi găsisem timp, pe la 3:30, să-mi arunc pe gât câteva M&M-uri cu alune, dar asta fusese tot ce mâncasem după cafeaua de dimineaţă.

— Deci, ai apucat să vezi vreuna din celebrele ei crize? Ţi-a zburat vreun capsator pe lângă ureche?

Bea avea destulă experienţă cu clienţi ridicol de nervoşi şi supărăcioşi, dar tot fusese şocată când auzise unele dintre zvonurile despre Vivian Grant. Îi trimisesem şi ei câteva dintre cele mai înfricoşătoare e-mailuri care-mi fuseseră trimise de colegii de la P şi P.

— N-a fost aruncat nici măcar un amărât de prespapier, i-am raportat.

Nu era nevoie să-i povestesc prima întâlnire pe care o avusesem cu Graham şi Dawn sau celelalte altercaţii minore la care fusesem martoră.

— Bea, am uitat să-ţi spun, am cumpărat deja trei cărţi pentru care, la P şi P, am aşteptat undă verde *luni de zile*. N-a fost nevoie decât de un telefon scurt la Vivian, în care i-am explicat conceptele – mi-a zis să-i dau înainte şi să licitez pentru toate! Ştii ce plăcut e să nu mai fii nevoit să treci o sută de teste până să obţii ceea ce vrei?

— Uluitor! a exclamat Bea veselă. Exact ceea ce ţi-ai dorit întotdeauna! Acum poţi să te concentrezi, să cauţi materiale valoroase şi să editezi, în loc să asişti...

— Ei, sigur că *momentan* îmi petrec majoritatea timpului punând la punct cărţile pe care le-am moştenit. Unele dintre ele sunt într-o formă foarte necizelată. Dar odată ce cărţile astea o să fie rezolvate, atunci da, o să pot să-mi construiesc o listă numai a mea.

— Felicitări, Claire!

Bea a ridicat paharul şi l-a ciocnit de al meu.

— Se pare că ai făcut alegerea corectă. Numai să ai grijă – trebuie să existe *un*

sâmbure de adevăr în toate nebuniile alea pe care oamenii le povestesc despre ea, nu?

— Nu ştiu, am spus, simţindu-mă neaşteptat de defensivă. Cred că e judecată incorect. Vivian nu vrea decât ca oamenii să muncească din greu şi să pună pe masă idei bune. Ea se dă peste cap pentru ca divizia să aibă succes şi vrea o echipă care să se ridice la aceleaşi standarde după care operează şi ea.

— OK.

Bea a clătinat din cap cu scepticism, luând o îmbucătură din puiul Cajun.

— Dacă aşa zici tu.

Poate că sunasem ca şi când aş fi luat-o razna – dar adevărul era că-mi era milă de Vivian. Cu excepţia câtorva incidente, fusesem impresionată de instinctele ei, de entuziasmul, de felul în care mă sprijinise şi de etica ei de lucru.

— Învăţ de la un geniu, am explodat eu. Mintea ei operează cu viteza luminii.

— Mă bucur foarte tare pentru tine, Claire. Pare perfect. Şi, că tot a venit vorba de perfecţiune, spune-mi de Randall!

Bea a bătut din palme, ca un copil în faţa unei îngheţate.

Randall. Lucrurile mergeau aşa de bine între noi – el mă sprijinise incredibil de mult pe parcursul primei mele săptămâni la noul serviciu. Mă sunase în fiecare seară ca să vadă cum îmi mersese în ziua respectivă. La sfârşitul primei săptămâni îmi trimisese şi nişte trandafiri la birou. Cu o săptămână în urmă, luasem din nou o masă spectaculoasă

împreună – de data asta la Le Cirque – care fusese urmată de un sărut de noapte bună încă şi mai spectaculos. Eram vrăjită. Găsisem deja nume pentru copiii noştri.

Cu o seară înainte avusese loc cea de-a patra întâlnire. Sunasem la uşa apartamentului lui la 8:05, iar Randall – într-o cămaşă descheiată şi cu o pereche de blugi pe el – îmi deschisese şi mă poftise în casă. Sigur că mă aşteptasem ca apartamentul lui Randall să fie drăguţ, dar, după standardele mele, asta însemna aşternuturi curate şi lipsa semnelor vizibile ale vreunei invazii de gândaci şi şoareci. Nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru cuibul uriaş de burlac al lui Randall, cu ferestrele care dădeau spre Met, Central Park, Fifth Avenue şi Upper East Side... ca să nu mai pomenesc de colecţia de artă contemporană, care rivaliza cu priveliştea oferită de ferestre.

Ca să fiu sinceră, mă dăduse pe spate.

— Bea, în baie avea un *Rothko*, am şoptit încă în stare de şoc. Iar baia – una din cele *cinci* băi, ar trebui să adaug – e mai mare decât toată garsoniera mea!

— Ei, Claire, garsoniera ta are vreo trei metri pătraţi, a observat Bea. Duşul tău e în bucătărie.

— Exact asta ziceam şi eu! am exclamat. *Duşul* meu e în *bucătărie*, în vreme ce Randall are un *Rothko* deasupra *toaletei*! Hai, Bea, asta nu e normal! Şi... şi are un bucătar personal, care locuieşte în casă. O cheamă Svetlana şi arată ca James Bond, în varianta feminină! Şi, Bea, înainte de masă a avut

pregătită o căldare de caviar şi are o masă lungă, ştii, genul ăla de masă la care stau cuplurile bogate şi disfuncţionale din filme...

— Nu pot să cred! m-a întrerupt Bea. Tu te auzi, Claire? Ani de zile te-am ascultat scornind tot felul de scuze ridicole pentru defectele *serioase* ale fiecărui tip cu care te-ai întâlnit. Iar acum te vezi cu cel mai fantastic bărbat de pe planetă – să nu-i spui lui Harry c-am zis chestia asta – tipul pe care amândouă l-am venerat, de la distanţă, mai bine de zece ani – şi care pare că te place foarte tare – iar tu îl judeci pentru că e prea *bogat*? Prea plin de *succes*?

Într-adevăr, aşa cum prezentase Bea situaţia, părea destul de stupidă.

— Dar nu-l judec deloc, am corectat-o eu. Mă simt intimidată de el.

— Da, ştiu, a spus Bea, dar încearcă să te relaxezi. Aici e vorba de *Randall Cox*. Trebuie să depăşeşti starea asta.

Bea avea dreptate. Eram completamente ridicolă. Dacă puteam să trec peste faptul că James dormea în spaţiul prăfuit şi infect al unui depozit abandonat din Brooklyn, atunci ar fi trebuit să fiu în stare să depăşesc şi impresia creată de mega-apartamentul lui Randall şi de extravaganta lui capodoperă artistică din baie. Se dovedise a fi un tip drăguţ, care mă sprijinise şi care se pricepea de minune la sărutat... de ce eram aşa de ridicolă?

Şi-atunci, amintirea mi-a invadat creierul cu detalii dureros de realiste... practic, în noaptea trecută fugisem din apartamentul lui

Randall! După cină, el mă condusese înapoi în sufragerie şi încercase să se dea la mine – dar eu mă simţisem aşa de rigidă şi de stânjenită, încât inventasem o scuză jalnică, legată de o şedinţă la prima oră, şi plecasem abrupt.

— Sunt o mare tâmpită, am gemut. Randall probabil crede... nici nu-mi pot închipui ce crede. Dacă mi-am tăiat craca de sub picioare pentru totdeauna, comportându-mă atât de jenant?

— Bărbaţilor le place să fie provocaţi. Poate c-o să creadă că faci pe inabordabila şi, în cazul ăsta, seara de ieri o să lucreze în folosul tău.

Doamne, speram ca Bea să aibă dreptate. Telefonul mi-a vibrat în geantă. Număr necunoscut.

— Răspunde. Poate e Randall, a gângurit Bea, cu un zâmbet nerăbdător pe faţă.

Am răspuns.

— Claire. Vivian.

Observasem că lui Vivian nu-i plăcea să piardă timpul cu formulele de salut. În loc de asta, îşi declara numele, după care se lansa în indiferent ce voia să spună, înainte de a concluziona cu un scurt „Sună-mă înapoi". Sigur că era o manieră eficientă, chiar dacă nu cea mai încântătoare, de a aborda o discuţie.

— Vreau să-ţi spun câteva idei pentru mâine. Ai hârtie şi pix?

— Bună, Vivian.

Am ridicat din sprâncene către Bea şi mi-am luat un carnet din geantă.

— OK, dă-i drumu'.

După douăzeci de minute, Bea mi-a zâmbit cu milă, a aruncat câteva bancnote pe masă şi a plecat. Mă simţeam prost fiindcă nu apucasem să aud ce se mai întâmplase cu ea – dar nu puteam să mă concentrez prea mult. Fiecare celulă a creierului meu se încorda, cu febrilitate, ca să ia notiţe, în vreme ce Vivian mitralia concepte de carte, în ritmul unui licitator. Vorbisem şi în după-amiaza aia, dar, de atunci, lui Vivian îi mai veniseră în minte o duzină de idei – dintre care jumătate păreau a avea un potenţial real. Am continuat să scriu timp de o oră, umplând jumătate de carneţel cu vorbele geniale ale lui Vivian. Din fericire, chelnerii de la Bilboquet n-au avut obiecţii pentru că le sechestrasem o masă – probabil ăsta era avantajul faptului că eram o clientă fidelă. Ba chiar mi-au trimis şi un pahar de vin roze.

— Până mâine, la zece, să-mi dai raportul pe proiectele astea, ca să ne putem pune în mişcare imediat, a concluzionat Vivian, înainte să închidă telefonul.

— Până la 10:00? am gâfâit eu cu voce tare. Cum să pot să mă documentez pentru toate ideile respective, să fac liste cu potenţiali autori, să umplu golurile din schiţa orientativă pe care mi-o făcuse Vivian... până la 10:00, a doua zi dimineaţă?

Mi s-a strâns stomacul, dar mă simţeam gata să fac faţă provocării.

Era momentul să păşesc în marea aventură. Sigur, mă simţeam puţin depăşită – la muncă şi cu Randall – dar poate că asta nu însemna altceva decât că aveam loc să mă dezvolt.

* * *

A doua zi dimineaţă, la 6:15, când am ieşit din lift la etajul doisprezece, mă aşteptam ca sediul Grant Books să fie pustiu. În loc de asta, am descoperit că jumătate dintre colegii mei îşi începuseră deja ziua de lucru – cu aproximativ trei ore mai devreme decât restul oamenilor din industria de carte. *Nu-i de mirare că suntem în stare să scoatem o sută de titluri pe an cu o echipă de editori anemică*, m-am gândit. Uşile erau închise, dar luminile erau aprinse şi deja auzeam clicăitul tastaturilor de la computere.

Până la 10:00, reuşisem să dau gata trei căni de cafea şi şase dintre ideile lui Vivian – cele şase care mi se păruseră mai promiţătoare. Era distractiv. Îmi plăcea provocarea creativă de a construi cărţi din nimic. La P şi P, majoritatea editorilor cumpărau cărţi care le fuseseră trimise prin intermediul unui agent, în vreme ce, la Grant, conceptele erau generate şi dezvoltate în interiorul firmei – de obicei, chiar de către Vivian, de vreme ce, în mod indiscutabil, ea venea cu cele mai multe şi mai bune idei – şi abia apoi erau înglobaţi autorul potrivit şi scriitorul-fantomă. Era destul de incitant – să clădeşti conceptul corect, să aduni echipa şi să găseşti cea mai bună metodă de abordare – iar în felul ăsta, orele zburaseră.

Cu toate astea, eram puţin agitată la gândul că trebuia să sun la biroul lui Vivian, pentru raportul de la ora 10:00 – în fond, nu reuşisem

să mă ocup decât de jumătate din lista pe care Vivian mi-o mitraliase cu o seară în urmă. Dacă munceam susţinut în continuare, atunci aveam s-o termin până la prânz şi speram ca asta s-o satisfacă pe Vivian. Mi-am spus că era mai bine să-i dau ceva, decât să ratez termenul limită cu totul.

— Biroul lui Vivian Grant, a răspuns Gregory, tipul care suna ca un Milton cu o infecţie a sinusurilor.

— Salut, Gregory. Vivian a venit? Trebuia să...

— E în L.A. O s-o sun la prânz, mi-a explicat el ursuz.

În L.A? Nu-mi dădusem seama cât timp petrecea Vivian pe Coasta de Vest – încă un detaliu care o făcea să iasă în evidenţă faţă de ceilalţi publicişti. Vivian mereu bătea palma pentru contracte media pentru cărţile noastre, convingea producătorii diverselor emisiuni de televiziune să ne includă conceptele, se zbătea pentru vânzarea drepturilor de ecranizare.

— Bine, o să vorbesc cu ea atunci. Mulţumesc, Gregory.

A urmat o bătaie la uşă şi noul meu asistent, David, a băgat capul în birou. Îl îndrăgisem pe David de când îl văzusem prima oară. Era un tip isteţ, ultra-competent şi muncitor, care tocmai absolvise universitatea Northwestern. David plutise la Grant Books, fără un rol precis, după ce editorul care-l angajase iniţial îşi dăduse brusc demisia. De atunci, David dăduse raportul în faţa a trei editori diferiţi, care îl epuizaseră cu proiectele lor urgente.

Îmi dădeam seama că era la fel de recunoscător că acum avea un singur șef, pe cât eram eu de recunoscătoare că aveam un asistent care știa cum merg lucrurile în sistem. Era destul de ciudat să am un asistent, după ce, o perioadă atât de îndelungată, eu însămi fusesem asistenta cuiva – dar David mă ajuta atât de mult, era atât de inteligent și de atent, încât eram convinsă că aveam să mă obișnuiesc rapid cu noua situație.

— Tocmai au fost livrați niște trandafiri pentru tine, m-a anunțat David, zâmbind și deschizând ușa larg, ca să scoată în față un buchet enorm, format din trei duzini de trandafiri roșii, cu cozi lungi.

Am alergat să citesc biletul și am simțit un fior alergându-mi prin întreg trupul.

Claire,

Ca să-ți înveselească ziua. Gândul la tine este ceea ce-mi înveselește mie ziua. Ultimele săptămâni au fost minunate. Abia aștept să-mi mai petrec timpul în compania ta.

Randall

— Un admirator? m-a întrebat David.

— Presupun că da, am rânjit eu.

Îmi venea să mă dau peste cap. Ce ușurare – deci Randall nu fusese dezamăgit de comportamentul meu distant din urmă cu două seri. Sau, cel puțin, era gata să mai acorde relației noastre o șansă. Abia așteptam să-i spun lui Bea.

— Deci, ce pot să fac pentru tine în dimineaţa asta? m-a întrebat David îndreptându-şi cravata.

I-am cerut să se documenteze pentru două dintre ideile lui Vivian, explicându-i ce fel de informaţii ar trebui să adune. David a clătinat din cap, notându-şi câteva dintre detaliile pe care mi le notasem şi eu în seara precedentă.

— O să am ceva gata într-o oră, mi-a declarat el, cu o încredere în sine pentru care l-am invidiat.

Era o uşurare să-ţi poţi delega o parte din responsabilităţi – speram ca, în următoarele două ore, să reuşesc să mă ocup de cele patru idei care mai rămăseseră.

Mai întâi, însă, am sunat la biroul lui Randall ca să-i mulţumesc. Sigur că a răspuns Deirdre, care m-a întrebat dacă sunt liberă pentru cină sâmbătă seara. Am răspuns, nerăbdătoare, că da. Deirdre m-a anunţat că Randall avea să mă sune după ce ieşea din şedinţă.

Încântată, m-am apucat din nou de treabă, oprindu-mă însă o dată la câteva minute ca să inhalez profund parfumul trandafirilor şi să recitesc biletul.

Pe la 12:30, când încă nu primisem nici un telefon de la biroul lui Vivian, l-am rugat pe David să ia legătura cu Gregory. David s-a întors după un minut, scărpinându-se în cap.

— Gregory a plecat, mi-a spus el.

Apoi, cu o voce mai scăzută:

— Eu îmi cam dădusem seama că asta urmează. Se pare că Vivian şi-a ieşit ieri din

minți, când Gregory n-a fost în stare să-i găsească un avion privat care să plece spre L.A. în mai puțin de douăzeci de minute. Vivian l-a făcut țăndări, iar Gregory a fost destul de afectat. A plecat cam acum o oră și tocmai a sunat la Resurse Umane, să-i anunțe că demisionează.

Demisii din senin în mijlocul zilei? Poveștile horror pe care le auzisem de la foștii mei colegi îmi răsunau în amintire.

— În orice caz, am vorbit cu Johnny – el e noul asistent temporar – iar el crede că Vivian o să fie prinsă în întâlniri toată ziua, a continuat David, care părea să trateze această dislocare de personal cu calm și detașare. Eu bănuiesc c-o să sune în seara asta – cam pe la opt, ora noastră.

— Nu-mi vine să cred că Gregory a demisionat chiar așa – fără preaviz!

David a închis ușa în spatele lui.

— De fapt, Claire, Gregory era aici de-o săptămână, ceea ce înseamnă doar puțin sub medie, mi-a șoptit el. Perioada tipică de rezistență a unui angajat în acel birou e de mai puțin de două săptămâni. Fie îi concediază Vivian, fie angajații fug singuri din clădire. De fapt, cred că ambele variante pot să și coexiste. Eu nu sunt aici decât de opt săptămâni și am văzut deja cinci asistenți venind și plecând.

— Vorbești serios? l-am întrebat.

David a clătinat din cap, întinzând mâna către telefonul care suna.

— Răspund eu, am spus ridicând receptorul. Claire Truman.

— Sunt Vivian, a anunţat ea furibund.

Notele pe care le făcusem pentru proiectele pe care-mi ceruse să le documentez erau risipite pe birou, aşa că am început să le strâng şi să le aşez în ordine, în vreme ce Vivian continua să vorbească.

— Am câteva idei pe care vreau să le documentezi. În primul rând, ar trebui să punem mâna pe fata aia care s-a măritat cu tipul care a fost condamnat pentru uciderea surorii ei. Ăştia doi şi-au pus pirostriile aseară, în celula lui. Ai citit? A apărut în *The Star*. Spune-i asistentului tău să-ţi facă abonament. Sun-o şi vezi dacă vrea să facem o carte – oferă-i două sute cincizeci. Fă-mi o listă cu scriitori-fantomă pentru chestia asta. Ar trebui să avem cartea pe rafturi în opt săptămâni, înainte ca povestea să dispară de pe prima pagină. Discută cu Dawn despre termenul de predare, dar să n-o laşi să-ţi spună că nu e destul timp – niciodată nu e destul timp. M-am săturat s-o aud miorlăindu-se pe chestia asta! În al doilea rând, trebuie să scăpăm de cartea aia pentru care am semnat cu bucătarul Mario. Ştiu că există un contract, dar tipul e de mâna a doua – a *auzit* cineva de el? A fost ideea cretină a lui Julie să ni-l aducă pe cap, iar acum ea a plecat. Aşa că vorbeşte cu cei de la Juridic cum să scăpăm de contract. Nu avem nevoie să cheltuim bani ca să-l publicăm pe bucătarul săracilor.

Mi s-a strâns stomacul. Julie era un fost editor, ale cărei cărți le moștenisem eu – una dintre ele fiind o carte de bucate a unui patron de restaurant legendar de pe Arthur Avenue. Îl sunasem pe bucătarul Mario cu o zi înainte, ca să mă prezint și ca să-l asigur că eram foarte entuziasmați de cartea lui.

— Pari o doamnă drăguță, concluzionase el la sfârșitul conversației. Trebuie să vii cât mai curând pe la restaurant! Adu-ți și prietenii! Fac cinste, desigur.

Fir-ar al naibii! Să scap de contract nu avea să fie o experiență plăcută. Niciodată nu mai fusesem nevoită să dau unui autor o astfel de veste proastă. Și mai rău era că știam că, în așteptarea primei rate din avans, bucătarul Mario plătise fotograful din buzunarul propriu. Detestam gândul că aveam să-l lăsăm cu ochii-n soare... poate c-aș fi putut să-i explic lui Vivian care erau circumstanțele și să pledez pentru acoperirea cheltuielilor lui Mario. Probabil că n-avea să-i placă propunerea mea, dar așa mi se părea corect. Aveam să fac socoteala cât plătise omul până atunci, urmând s-o abordez mai târziu.

— A, și m-am săturat să-l tot aud pe gură-spartă de dreapta, Samuel Sloane, morfolind pe Fox[1] în fiecare seară. Tipul e un idiot – știu că i-am publicat cărțile, dar e un cretin. Îl urăsc. E o târfă publicitară umflată în pene, dezgustătoare și cretină. Fă-mi o listă de autori pentru o carte care să-l desființeze. Ar trebui

1. Denumirea unui canal de televiziune american.

să fie gata să-mi livreze materialul în cel mult patru săptămâni...

Vivian mi-a mai înşirat încă cinci potenţiale proiecte, înainte să-mi declare c-a ajuns „la studio" şi c-o să mă sune înapoi peste câteva ore pentru un nou raport. Mi-am dat seama că-mi ţinusem răsuflarea şi am tras adânc aer în piept. Alte idei de documentat? Nici nu apucasem să-mi termin documentarea *şi* să-i dau raportul lui Vivian pentru cealaltă listă.

Şi distracţia era abia la început.

Capitolul șase

Felul în care trăim acum

Târziu!

Am luat-o la fugă către stația de metrou, cu cafeaua cu gheață curgându-mi, la fiecare pas, din paharul de plastic transpirat. Phil mă rugase să asist la o întâlnire, programată de dimineață, cu o potențială nouă autoare și cu agenta ei, însă eu nu mă trezisem la timp – într-o oarecare măsură fiindcă, în ziua precedentă, stătusem la birou până la 1:00 a.m. Când Randall era plecat din oraș cu afaceri – săptămâna asta era la Tokyo – îmi plăcea să profit și să stau mai mult la serviciu.

Ochii nu mi se deschiseseră până la ora 7:00, adică o oră și jumătate mai târziu după momentul în care ar fi trebuit să mă trezească alarma ceasului. Din fericire, dacă pregătirile de dimineață ar fi fost un eveniment olimpic, atunci aș fi luat medalia de aur. Dacă era necesar, atunci puteam să-mi închei întregul program în mai puțin de cinci minute. Săream în și din duș, îmi treceam un pieptăn prin păr, mă mânjeam cu niște cremă hidratantă, urmau deodorantul și mascara, un puf de

parfum şi uniforma standard de lucru: negru total. În ziua asta, din cauza căldurii toride de august, uniforma era compusă dintr-o fustă neagră şi-o bluză uşoară, cu mâneci scurte. Renunţasem de câţiva ani la asortatul culorilor – unul dintre primele indicii că devenisem, în mod oficial, o newyorkeză – ţintind, în loc, la o garderobă care să se traducă prin funcţionar într-un birou, chiar şi pentru un orb.

Însetată, înainte să cobor în staţia de metrou, am luat o gură zdravănă din cafeaua care mi se scursese aproape toată pe mână.

Găseşte-ţi zona ta de fericire, m-am sfătuit singură, după ce m-am înghesuit într-un tren local supraaglomerat – dar duhoarea bărbatului de lângă mine m-a urmărit şi acolo. În sfârşit, trenul a oprit la staţia 51st Street şi toată lumea s-a înghesuit să iasă în aerul fetid şi umed din subteran. În vreme ce mă chinuiam să urc scările, m-am simţit inundată de sentimentul familiar de disperare, generat de ideea că sunt încă o vită din turma înceată şi lipicioasă care se deplasează către serviciu. Deasupra mea, pe trotuarele supraaglomerate, oamenii abia dacă se mişcau.

Ce ne ţinea pe loc? După ce-am mai urcat două trepte, am văzut cu ochii mei: un bărbat în toată firea, îmbrăcat cu un carton publicitar în formă de sendviş şi cu o bonetă de copil mic pe cap, împărţea fluturaşi tuturor pietonilor pe care reuşea să-i convingă să îi accepte. M-am simţit inundată de un val de ostilitate. Involuntar, mi s-au încleştat pumnii.

— Așa e, oameni buni, Buy Buy Baby a deschis sezonul anual de vânzări cu reduceri, a mugit vocea bărbatului în josul scărilor. Tot stocul trebuie vândut! Asta înseamnă cărucioare, haine pentru copii, scutece la pachet. Poftiți, domnule. Nimeni nu poate bate reducerea de șaizeci la sută, oameni buni!

Eu aproape că ajunsesem acum la nivelul străzii. Nu mai aveam decât câteva trepte.

— Niciodată nu se știe când vă face barza o vizită neașteptată! a exclamat vocea.

O femeie în vârstă de lângă mine a fost scandalizată de această sugestie. Bărbatul din partea cealaltă – un tip gen avocat conservator îmbrăcat într-un costum bleumarin – purta o discuție aprinsă cu sine însuși. Și desigur că nu avea nici un fir legat de el și nici căști în urechi. Observasem recent că din ce în ce mai mulți dintre concetățenii mei din New York – bărbați și femei aparent normali – începuseră să vorbească singuri pe stradă, fără nici o jenă. Se părea că stigmatul imaginii de om nebun de legat se uzase în ultimii cinci ani, de când locuiam eu în New York.

Am ieșit în aer liber – ei, *liber*, dar împănat de noxe și de miasmele unui cărucior ambulant unde vânzătorul începuse să prăjească un fel de carne condimentată (niciodată nu mă apropii destul ca să aflu detaliile exacte).

— *Claire*... Claire?

Am tresărit la auzul vocii unui bărbat care-mi striga numele. M-am uitat împrejur, dar n-am reușit să descopăr nici un chip familiar în șuvoiul dezabuzat de oameni.

Vai, Doamne, era bebelușul supradimensionat!

Tipul venea către mine, făcându-și potecă prin mulțime. Preț de-o clipă, m-am temut c-am aterizat într-un soi de episod gen *Ally McBeal*, dar apoi bebelușul m-a ajuns din urmă relaxat, iar fața lui a început să mi se pară cunoscută. Dar cine era? Și ce l-ar putea apuca pe un om să abordeze o veche cunoștință, în timp ce e îmbrăcat într-o ținută atât de idioată? Mă înroșisem de rușine pentru el.

— Claire Truman? m-a întrebat el. Sunt Luke, nepotul lui Jackson Mayville. Ne-am cunoscut...

— Sigur că da, Luke!

Îmi amintisem. Luke era nepotul lui Jackson, artistul muritor de foame care refuzase să primească bani de la părinți și care se descurca făcând pe muzicianul... sau era dramaturg? În orice caz, Jackson îl adora. Auzisem vorbindu-se despre Luke deseori, dar nu-l întâlnisem decât o singură dată.

— Mă bucur să te văd! i-am spus eu, ținându-mi ochii ațintiți asupra feței lui, ca să dau senzația că nici nu-i observasem costumația. Ce mai faci?

— A, păi, am regresat de când te-am văzut ultima dată la aniversarea celor șaptezeci de ani ai unchiului Jack, mi-a răspuns Luke, cu un hohot sincer de râs. Dintr-odată, mă simt foarte recunoscător că am acceptat ideea cu scutecul pentru adulți.

Am început și eu să râd. Oricât de ridicol arăta, trebuia să admiri siguranța de sine a

omului. Era clar că moştenise şarmul celor din familia Mayville. Şi era şi destul de frumuşel, într-un stil dezordonat, gen Mark Ruffalo – asta dacă reuşeai să faci abstracţie de boneta de bebeluş. Ceea ce, desigur, era un foarte mare „dacă".

— Hei, mie aproape că mi se termină tura. Vrei să bem o cafea sau ceva în genul ăsta? m-a întrebat Luke, luându-mă uşor de braţ, ca să mă ghideze în afara şuvoiului de oameni.

— Aş vrea să pot.

I-am spus de întâlnirea de dimineaţă, la care eram de-acum aproape în întârziere. Şi m-am străduit să nu mă uit la suzeta supradimensionată, din cauciuc, care-i atârna de gât ca o ghiulea.

Am mai vorbit puţin la marginea drumului. Am aflat că Luke avea tot felul de slujbe temporare, ca să-şi plătească facturile, în vreme ce-şi făcea MFA[1]-ul în creaţie literară la Columbia. Plus că era pe cale să-şi încheie primul roman.

— Mi-ar plăcea să-l citesc când îl termini, m-am oferit eu, căutând o carte de vizită. Acum sunt editor la Grant Books – e un loc diferit de P şi P, aşa cum poate că ai auzit, dar sunt în căutare de ficţiune de calitate.

— Grozav! Îţi mulţumesc, mi-a răspuns el.

Înainte să ne despărţim, Luke m-a îmbrăţişat (gest destul de straniu, din cauza reclamei-sendviş).

— Transmite-i lui Jackson că-l sărut, i-am strigat peste umăr.

---

1. **Master of Fine Arts** – Master în Arte Frumoase.

Jackson își începuse noua viață, în Virginia. De când începusem lucrul la Grant Books, vorbiserăm de câteva ori, dar fusesem așa de ocupată, că nu avusesem timp să-l sun înapoi după cel mai recent apel al lui.

Luke a spus că așa o să facă. După care eu am luat-o la goană în josul străzii, către birou.

* * *

— Casa are *într-adevăr* nevoie, a ciripit mama în timp ce eu îmi așezam receptorul între umăr și ureche, ca să-mi eliberez ambele mâini și să navighez prin inbox, de mai mult galben lămâie, de mai mult roz de petunie, de mai mult albastru acvamarin, de mai mult roșu întunecat de ametist, de mai mult fucsia care să-ți sară în ochi, de mai mult...

Zgomot puternic de receptor căzut pe biroul meu. Cu toate astea, o auzeam în continuare, pe mama, însirându-și curcubeul de culori, ceea ce însemna că, aparent, ea nu sesizase zgomotul asurzitor (când e băgată în priză, gradul ei de atenție, care în mod obișnuit e ridicat, scade).

Mama era concentrată pe redecorarea casei. Mai erau câteva luni până la petrecerea anuală în onoarea tatei, dar mama era deja în lucrări, hotărâtă să aranjeze casa, în vederea acestui eveniment. Petrecerea asta însemna foarte mult pentru ea, ca și pentru mine, de altfel, și știam că își dorea ca totul să fie perfect, până la cele mai mici detalii.

Era vorba de o tradiție pe care o inițiaserăm în urmă cu cinci ani. În sâmbăta cea mai

apropiată de ziua de naştere a tatei, din ianuarie, ne deschideam casa tuturor prietenilor, rudelor şi membrilor comunităţii care aveau chef să vină. Toată lumea se aduna ca să mănânce, să bea şi să recite poeziile favorite. În anul precedent, strânseserăm destui bani din donaţii ca să instituim o bursă universitară în numele tatei. La început, petrecerea reprezentase o întâlnire între vreo doisprezece oameni, reuniţi în sufrageria casei noastre, însă, în timp, totul crescuse, devenind un eveniment popular în întreg campusul universitar. Anul ăsta, mama se aştepta ca peste două sute de oameni să ne viziteze casa.

— Deci, ce crezi? Bucătăria ar arăta mai bine într-un verde de mentă sau într-un roşu de tomată? m-a chestionat ea.

— Mergi pe verde, mamă. Şi cu ce ai nevoie să te ajut? Să mă ocup de furnizorii de mâncare şi de meniu? Sau aş putea să sun la Prairie Lights şi să văd dacă nu ne donează nişte cărţi pentru tombolă?

Prairie Lights era o librărie independentă din oraş. În fiecare an, de ziua mea, tata mă ducea la Prairie Lights – care avea una dintre cele mai bune secţiuni de cărţi pentru copii din ţară – ca să-mi aleg cinci cărţi. Cei de la librărie fuseseră întotdeauna foarte generoşi şi ne ajutaseră cu seara de poezie a tatei.

— Asta ar fi grozav, draga mea, dar eşti sigură c-o să ai timp? s-a agitat mama. Abia ai început munca la noul serviciu. De ce nu laşi totul în seama mea anul ăsta?

Nu-mi plăcea să recunosc, dar mama avea dreptate. Nu eram la Grant decât de o lună, dar lista mea de proiecte creştea într-un ritm alarmant. Numai în ultima săptămână mi se ceruse să mai preiau încă cinci titluri noi, toate moştenite de la un editor care, conform spuselor lui Vivian, era „un nebun care nu era în stare să facă faţă postului". Nu eram sigură de acurateţea diagnosticului lui Vivian, dar, în orice caz, noile titluri mi-au pus capac.

Şi totuşi, trebuia să mă achit de partea mea de organizare a petrecerii tatei. În fond, tata nu permisese niciodată ca munca să-l împiedice să mă ajute la lecţii, să asiste la spectacolele mele de dans şi la meciurile de fotbal sau să mă învelească seara, înainte de culcare. Trebuia să-mi fac timp.

— Bine, draga mea, a consimţit mama, fără prea multă tragere de inimă. Dar dacă eşti prea ocupată, nu trebuie decât să mă anunţi. Să nu te oboseşti prea tare.

— S-a făcut, am fost eu de acord, frecându-mi stomacul, care începuse să vocifereze.

Un nou e-mail mi-a apărut în Outlook. Mi-am dat seama, dintr-o singură privire, că era de la Vivian: era scris cu fontul ei caracteristic, de 16, ceea ce făcea ca fiecare e-mail al ei să pară un urlet.

— Mami, pot să te sun eu mai târziu sau mâine? N-am apucat să mănânc de prânz şi sunt hămesită...

— N-ai mâncat de prânz? Claire, e aproape patru după-amiaza! Draga mea, ştiu că postul

ăsta nou e foarte stresant, dar, te rog, nu uita să ai grijă de tine.

— Ştiu, mamă, aşa o să fac.

— Bea mi-a spus că ai slăbit!

Offff! Nu-mi plăcea deloc când Bea o îngrijora pe mama.

— Mamă, sunt bine... Doar că încerc să mă acomodez cu noul ritm.

— Şi mi-a mai spus că ai stat la serviciu până după douăsprezece noaptea toată săptămâna asta.

Mama şi Beatrice vorbeau tot timpul. De fapt, cred că vorbeau una cu cealaltă mai mult decât vorbeau cu mine. Mai ales de când eu începusem să lucrez la Grant. Îmi plăcea că erau aşa de apropiate – cu excepţia momentelor când Bea scăpa detalii despre viaţa mea din cauza cărora mama nu mai dormea noaptea.

— Nu e mare lucru, mamă. Nu fac decât să mă pun la punct cu lucrurile de-aici.

— Ei, bine. Doar să n-o laşi pe Vivian asta să te învârtă pe degete. Bea mi-a spus...

— Mamă, nu mă învârte pe degete, am întrerupt-o. Mă învaţă o grămadă de chestii! E o ocazie unică în viaţă! Nu ştiu de ce eu sunt singura care apreciază...

— OK, ştiu. Îmi pare rău, a oftat mama.

— Te mai sun săptămâna asta, mamă. Te iubesc.

Mi-a părut rău că-mi ieşisem din fire, dar îmi era aşa de foame, că începusem să văd stele verzi. Am verificat rapid e-mailul de la Vivian – nu era nimic care să nu poată aştepta zece minute – şi mi-am înşfăcat portofelul.

Burger Heaven[1] – restaurantul cu nume mai mult decât potrivit de peste drum – mă chema.

Din păcate, uşa biroului meu s-a deschis înainte s-apuc să plec.

— *Sa-lut*, măi, mama*sita* splendidă şi sexy ce eşti! a mugit unica şi fantastica Candace Masters, ţopăind în birou pe tocurile ei cui de zece centimentri.

Candace, unul dintre noii mei autori, fusese un manechin internaţional în anii '80, petrecuse în toate locurile celebre, începând cu Studio 54 şi terminând cu Bungalow 8, aderase la politica strictă a întâlnirilor „doar cu miliardari", se luptase să scape de dependenţa de toate drogurile cunoscute pe pământ, făcuse mai multe operaţii estetice decât mai ţinea minte, se măritase de câteva ori, făcuse câţiva copii şi scosese câteva bestselleruri despre toate astea. Era încă o apariţie, cu toate că vizitele regulate la Doctorul 90210 începuseră să-i dea un aer de Madame Tussaud. Şi era o femeie incredibil de plină de viaţă – atât de plină de viaţă, încât ai fi putut-o suspecta că nu-şi scosese din dietă chiar *toate* drogurile.

— Salut, Candace! Ce mai faci? am zis eu, gândindu-mă că mi-ar fi plăcut să-şi fi anunţat vizita dinainte.

David stătea pe hol, în faţa biroului, cu umerii ridicaţi în semn de scuză, însă nu era vina lui. Să încerci s-o opreşti pe Candace să-mi dea buzna în birou ar fi fost totuna cu a încerca să opreşti un elefant în plin atac.

---

1. Denumirea unui lanţ de fast-food, care se traduce liber prin „Raiul hamburgerilor".

— Îmi merge bine, iubita mea, îmi merge bine, mi-a răspuns ea, trecându-şi degetele prin părul platinat şi zburlit. Ce zici de noua mea micro-mini? Gucci, iubito. Asta e ziua mea Gucci.

Cu o mişcare gen Vanna White[1], Candace mi-a indicat pantofii, geanta şi fusta. Apoi şi-a băgat puţin mâna pe sub fustă şi şi-a scos la vedere şnurul de piele al chiloţilor tanga. Asta era o imagine pentru care vreo câteva generaţii de bărbaţi de pe întreg teritoriul Americii s-ar fi aliniat la un semn, dar pe mine m-a făcut să mă simt stânjenită.

— Tot Gucci, s-a umflat ea în pene.

— Îmmm, foarte drăguţ! am zis eu, dând din cap.

— M-am gândit la subiectul noii mele cărţi! a ţipat ea, aplecându-se ca să-mi ofere două sărutări prin aer. Stai puţin, păpuşă, să nu uit! Ţi-am adus ceva!

Candace a băgat mâna în geantă şi a scos o pereche de chiloţi roşii de dantelă, făcuţi ghem, pe care mi i-a aruncat jucăuşă.

I-am mulţumit, fără să iau însă chiloţii. Nu mă puteam împiedica să nu mă întreb dacă erau curaţi – sau dacă nu şi-i dăduse jos de pe ea în seara precedentă şi nu-i băgase direct în geantă.

— Să-i porţi sănătoasă, păpuşă!

Candace mi-a mai trimis un sărut răsunător prin aer, după care a luat-o din loc, îndreptându-se spre rafturile din care s-a apucat

1. Cunoscută prezentatoare TV din SUA.

să extragă mai multe duzini de cărți din colecția Grant, pe care le arunca în sacoșa enormă, inscripționată Chanel.

— Îmi place să-mi fac plinul când vin aici, mi-a explicat ea, luând la rând fiecare raft.

Phil mă avertizase asupra obiceiului recurent al lui Candace de a da iama în cărți. O dată își adusese patru asistenți ca s-o ajute să-și care prada. Phil era convins că tipa vindea apoi cărțile pe eBay.

— OK, deci cartea mea, a zis ea în sfârșit, înmânându-i sacoșa cât un sac de gunoi asistentei tinere și timide, care se materializase în pragul ușii. Călătoria mea în căutarea Bărbatului Perfect – cu toți perverșii, ticăloșii și nenorociții pe care am fost nevoită să-i suport. Cum a fost tipul ăla cu care m-am întâlnit vara trecută, în Hamptons. Avea un imperiu uriaș de textile, conducea un Hummer mare și roșu, bea gin cu poftă, nu călătorea decât cu Jet East la clasa VIP – părea a fi partida zilei, nu? Asta până într-o noapte când și-a scos cămașa și-am văzut că avea vagine tatuate pe *tot* corpul! Ce nebun! Îți închipui? Deci, ar fi o carte despre tot felul de chestii extreme și bărbații care se dedau la ele. Sună bine? Îți place?

O carte despre bărbați nebuni și sex cu perversiuni? Era ceva care i-ar fi venit ca o mănușă lui Vivian. Mai mulți agenți îmi mărturisiseră că-i trimiteau lui Vivian orice propunere de carte în care femeia era persecutată, iar bărbatul era de vină – asta fiindcă știau sigur că Vivian avea să-i sprijine pe autori

100 %. Dacă mai adăugai şi ceva sex nebunesc, atunci obţineai formula ei preferată.

— Sună bine, Candace, am încurajat-o eu. De ce nu începi să notezi exact poveştile pe care vrei să le incluzi – evident, o să vrem să ne axăm pe detaliile suculente pe care nu le-ai inclus în celelalte cărţi ale tale – şi pune-l pe asistentul tău să-mi trimită respectiva listă. După care putem să discutăm.

— Perfect, păpuşo! Kendra!

Asistenta a intrat din nou în birou, nerăbdătoare s-o servească pe Candace.

— Te rog să-mi iei lucrurile. Şoferul e afară?

— Da, Candace. E pe 54th Street.

— Grozav! OK, o să-l salut repede pe băiatul meu, Phil, şi plecăm. Mulţumesc, Claire. Sper să rămâi pe-aici.

Făcându-mi cu ochiul, Candace mi-a mai trimis două sărutări prin aer, după care s-a întors şi a început să plutească spre biroul lui Phil.

În vreme ce ridicam cu două degete perechea de chiloţi de pe birou şi o aruncam în coşul de gunoi, a început să-mi sune telefonul.

— Există vreo şansă să pleci de la birou la o oră decentă şi să vii la yoga? m-a întrebat Bea. E un curs la Om care începe la opt. E chiar lângă biroul tău şi cred c-o să-ţi facă foarte bine să te relaxezi niţel. Şi poate dup-aceea mâncăm ceva împreună – asta de vreme ce n-ai mai apărut la ultimele două mese de joi.

Momentan, yoga mi se părea o formă de tortură – eram totalmente lipsită de energie. Dar poate că după ce băgam nişte mâncare în mine avea să mi se pară o propunere mai

atrăgătoare. Am căzut de acord cu Bea să ne întâlnim acolo.

Burger Heaven. Era momentul s-o rup la fugă într-acolo.

— Mă întorc în cinci minute, i-am strigat peste umăr lui David, dând colțul către lift în același timp cu Lulu, a cărei față s-a acrit instantaneu. Of, fir-ar al dracului! Acum trebuia să ne prefacem că suntem prietene, preț de douăsprezece etaje.

Iar, din partea mea, avea să fie în mod clar o minciună. De când începusem lucrul, Lulu nu făcuse altceva decât să mă submineze. În timpul ședințelor editoriale, se dădea peste cap ca să contrazică fiecare punct dezbătut de mine. Dacă spuneam că un manuscris părea interesant, mima un căscat. Dacă ziceam că e cel mai groaznic lucru pe care-l citisem vreodată, atunci mă întreba, foarte politicoasă, dacă nu mă deranjează să-i dau și ei o copie. Așa, pentru o a doua opinie.

Ei, o să-mi înghit găluşca şi-o să fac eu primul pas, m-am gândit, când am pășit tăcute în lift.

— Salut, Lulu! Ce mai faci? Ai o bluză foarte drăguță.

Lulu a apăsat butonul pentru parter și a continuat să privească drept înainte.

— Claire, a pronunțat ea rar și pe un ton scăzut.

Și asta a fost tot. N-am conversat prietenește pe drumul până la parter – Lulu nu mi-a spus nici măcar bună! Nu mi-a rostit decât numele. Nici un alt sunet nu s-a auzit ieșind dintre buzele ei perfect rujate.

S-o lăsăm baltă. De ce m-oi mai fi deranjat? Coborârea fiecărui etaj părea să dureze o eternitate, dar, într-un final, am ajuns la parter, iar uşile aurii s-au deschis. Lulu a ieşit prima, desigur, traversând holul cu un zâmbet de gheaţă pe faţă. A fluturat din degete în dreptul bodyguardului, de parcă n-ar fi fost cea mai mare nenorocită de pe faţa pământului.

Din fericire, nu exista nici cea mai mică şansă ca Lulu să se îndrepte tot spre Burger Heaven. Conform spuselor lui Phil, Lulu nu comanda decât salate de la restaurantul cu produse organice şi sănătoase de pe aceeaşi stradă cu biroul. Salate „Iadul Tofu", cum le denumise Phil. Ei, din partea mea, Lulu putea să ardă în iadul ei tofu.

* * *

Eu şi Bea stăteam întinse pe spate, aşteptând să înceapă cursul. Sala se aglomera rapid, dar mai rămăsese ceva spaţiu lângă covoraşul meu. Preţ de-o clipă, am închis ochii, spunându-mi că trebuie să mă relaxez ca să scap de stresul zilei. Nici una dintre măruntele mele iritări nu erau importante. Aveam să mă *dezbar* de amintirea faptului că jegosul de manager al Alexei Hanley mă făcuse „funduleţ dulce". Aveam să mă *dezbar* de amintirea telefonului enervant pe care-l primisem de la un agent care vâna o plată jenant de întârziată. (Noi publicaserăm deja cartea în chestiune, dar, din nu ştiu ce motiv, Vivian refuzase să accepte că proiectul se încheiase. „Urăsc cartea aia",

îmi explicase ea, de parcă ăsta era un motiv valid ca să nu-l plătești pe autor.) Aveam să mă *dezbar* de imaginea feței îngâmfate a lui Lulu, în timpul coborârii cu liftul.

Când am deschis ochii, o blondă meticulos dichisită – până în vârful degetelor perfect manichiurate în stil franțuzesc – își derula covorașul aderent inscripționat, în întregime, cu logo-ul Louis Vuitton. Mi-a trebuit o secundă ca s-o recunosc.

Lulu. Până și numele avea o sonoritate mult prea drăgălașă.

Covorașul ei era la mai puțin de treizeci de centimetri de al meu. Care erau șansele ca așa ceva să se întâmple? Oare trebuia să încerc, din nou, să fiu prietenoasă? Nu mă puteam preface că n-o văd și, în plus, nici nu voiam să mă cobor la nivelul ei juvenil.

— Salut, Lulu! am șoptit.

— A, salut, mi-a răspuns ea cu răceală.

După care și-a pliat membrele, odihnindu-și fruntea între genunchi, pe covoraș. Pentru o tipă țâfnoasă și rigidă, cu bățul înfipt în fund, Lulu era șocant de flexibilă.

— Vă rog să vă așezați într-o poziție confortabilă, în fața covorașului, a spus instructorul.

În vreme ce cursanții se întindeau în diverse poziții, Lulu executa toate mișcările fără cusur. Am observat o lucire subtilă pe frunte, dar nici o picătură de sudoare nu a căzut pe podea.

Pe de altă parte, eu nu reușeam să mă abțin să nu grohăi ca Maria Șarapova și să nu-mi transform covorașul într-o baltă de transpirație. După douăzeci de minute, de fiecare dată când

mă lungeam pe jos, palmele şi picioarele îmi alunecau, de parcă erau pe patine cu rotile. Părul îmi mustea de sudoare. Tricoul şi pantalonii îmi arătau de parcă ar fi fost lăsaţi pe sârmă în timpul unei ploi teribile. Când, în sfârşit, cursul s-a terminat, mi-am şters fruntea cu centimetrul de tricou care-mi rămăsese neîmbibat de transpiraţie. Până şi Bea s-a uitat mirată la mine.

Mi-am strâns covoraşul şi m-am întors către Lulu, hotărâtă, o dată pentru totdeauna, să fiu drăguţă. Tocmai ne petrecuserăm o bună bucată de timp aliniindu-ne *chakrele*, aşa că poate avea să fie mai receptivă.

— Eşti foarte bună, Lulu, i-am spus. Sunt impresionată. Faci yoga de multă vreme?

Lulu n-a zis nimic şi, o clipă, m-am întrebat dacă vorbele mele vor rămâne în aer, aşa cum se întâmplase şi în lift. Ea s-a întors şi s-a uitat la mine. Apoi a catadicsit să vorbească, aruncându-mi cuvintele de parc-ar fi dezgustat-o la fel de mult pe cât o dezgustam şi eu.

— Claire, oamenii nu „fac" yoga, oamenii „practică" yoga. Şi nu *totul* e o competiţie, ştii? mi-a răspuns ea iritată, agăţându-şi geanta pe umăr.

După care s-a îndreptat către uşă.

Şi cu asta s-a încheiat tentativa mea de a fi drăguţă cu Lulu.

* * *

— Salut, iubito! Tocmai am aterizat. Există vreo şansă să ne vedem în apartamentul meu, peste o oră? m-a întrebat Randall.

— Sigur că da! i-am răspuns rapid, gândindu-mă că Bea o să mă ierte că nu mai merg la cină.

Mi-am făcut socoteala: puteam să fug înapoi, la garsoniera mea (cincisprezece minute), să-mi fac repede un duş (cinci minute), să mă îmbrac (cincisprezece, de vreme ce mă întâlneam cu Randall, iar asta însemna că aveam nevoie de patru minute în plus, ca să-mi asortez desuurile) şi să mă îndrept către apartamentul lui (douăzeci de minute). Nu-l mai văzusem de câteva zile – lucrase la un contract de proporţii, în Tokyo, şi fusese dificil chiar şi să vorbim la telefon. Din fericire, fusesem aşa de prinsă la serviciu, încât nu avusesem vreme să mă lamentez de absenţa lui.

— Cine a fost? Randall? m-a întrebat Bea când am închis telefonul.

— Îhî, am dat eu din cap.

— Şi se poate ca asta să fie seara cea mare? m-a chestionat ea.

Nu-mi trecuse prin minte chestia asta, dar acum, că mă întrebase ea... Mă întâlneam cu Randall de o lună. Ne vedeam de câteva ori pe săptămână... Îl auzisem, când vorbise la telefon cu un coleg de muncă, referindu-se la mine ca la prietena lui... Iar eu eram îndrăgostită până peste urechi de el.

— Da, cred că da.

Am zâmbit.

— Se poate ca asta să fie seara cea mare.

Capitolul şapte

Dragostea în vremea holerei

— Claire?

David a bătut la uşa mea. Timp de patru ore, stătusem chircită peste un manuscris, aşa că-mi simţeam spatele solidificat într-o curbă.

— E cineva în hol care vrea să te vadă. Îl cheamă Luke?

Luke Mayville? I-am spus lui David să-l aducă în birou.

— Iar Bea e la telefon, pe linia unu. Din nou.

— Salut, am zis cu voce scăzută, ridicând receptorul.

Era a treia oară când Bea mă suna în dimineaţa aia.

— Deci? m-a întrebat Bea nerăbdătoare.

— Da, seara trecută a fost seara cea mare, i-am răspuns.

N-aveam chef să discut pe tema asta, n-aveam chef să analizez seara trecută. De fapt, sincer vorbind, nici n-aveam chef să mă gândesc la ea. Pentru că eram ocupată la

serviciu şi aveam o zi plină de întâlniri. Şi fiindcă, din păcate, mi se întâmplase să strănut mai îndelung decât durase ceea ce se întâmplase seara trecută. Nu eram îngrijorată: eu şi Randall aveam nevoie de ceva timp. Se presupunea că primele partide de sex sunt întotdeauna niţel cam dezamăgitoare. Practic, asta era o regulă. Cu toate astea, n-aveam chef să reiau filmul serii trecute cu nimeni. Nici măcar cu Beatrice.

Luke a băgat capul în birou. Când a văzut că vorbesc la telefon, s-a retras imediat.

— Pot să te sun eu înapoi? am întrebat-o pe Bea. Mă aşteaptă cineva...

— Bine, mi-a răspuns ea, deşi era limpede că era dezamăgită că nu primea versiunea detaliată a evenimentelor din seara precedentă. Apropo, eu şi Harry tocmai ne-am cumpărat biletele pentru Iowa. O să-ţi trimit un e-mail cu itinerariul. Ştiu că mai e destul timp... dar ştii ce destinaţie căutată e Iowa la mijlocul lui ianuarie.

— Da, ştiu, e pe aceeaşi linie cu St. Barth's. Mama o să fie aşa de fericită că veniţi. Mă gândeam că l-aş putea invita şi eu pe Randall, dar mai sunt secole până atunci...

— E clar că trebuie să-l inviţi. OK, să nu uiţi să mă suni înapoi.

Am ieşit în hol, ca să mă uit după Luke. Studia rafturile, pe care se găsea cel puţin câte un exemplar din toate cărţile pe care Grant le publicase în ultimii zece ani.

— Aveţi nişte autori grozavi! a comentat el, ca şi cum nu prea i-ar fi venit să creadă.

Aşa cum făceau oamenii, în general, atunci când îşi dădeau seama că lista cu titluri de la Grant Books nu conţinea numai pornografii, chestii dubioase sau politice.

— Te-am prins cumva într-un moment nepotrivit? Iartă-mă că am venit fără să te anunţ.

— Glumeşti? Poţi să treci pe-aici oricând vrei.

Acum, că Jackson se retrăsese în viaţa lui de pensionar în Virginia, Luke era singura mea speranţă ca să ţin legătura cu familia Mayville. Se vedea foarte bine că Luke făcea parte din familie, deşi nu neapărat la capitolul imagine. El era cu câţiva centimetri buni mai scund decât Jackson, care avea un metru nouăzeci şi opt, iar trăsăturile îi erau mai dure şi mai întunecate. Dar era ceva similar în felul în care se comportau cei doi Mayville.

Trebuia să recunosc că Luke arăta acum foarte dulce. Avea pe el un tricou decolorat şi nişte pantaloni cargo – care măcar reprezentau o îmbunătăţire evidentă faţă de afişul sendviş şi suzeta de data trecută. Ммmmm. Trebuia să găsesc o fată grozavă cu care să-i fac lipeala. Asta presupunând că era singur. Acum că eu îl găsisem pe Randall, voiam ca toată lumea să se îndrăgostească. Poate Mara? În ultima vreme, ea avusese parte numai de ghinioane şi ar fi fost super să-i fac cunoştinţă cu un tip ca Luke.

— Ei, mulţumesc. Şi iartă-mă că am dat buzna aşa, şi-a cerut el scuze.

După care a ridicat deasupra capului, ca un campion la categoria grea, un teanc uriaş

de coli de hârtie. Cearcănele de sub ochi... expresia uşurată...

— Ăsta trebuie să fie *opus magnum*! am exclamat eu. L-ai terminat?

Luke a izbucnit în râs, aşezându-se pe scaunul pentru oaspeţi şi întinzându-şi picioarele lungi.

— Păi, cam aşa. În momentul ăsta, nici nu pot să-mi dau seama. Dar dacă nu poţi să dormi, atunci o să-ţi placă la nebunie.

— Da? am râs şi eu. Apropo, tu când ai dormit ultima dată?

— Nu te lăsa indusă în eroare, mi-a răspuns el, frecându-se puţin la ochi. De fapt, sunt foarte odihnit. Dar fac totul ca, atunci când vizitez editori, să ascund asta. Trebuie să arăt ca un amărât pătat cu cerneală, palid, înfometat, care fumează ţigară de la ţigară şi e în pragul morţii, asta ca să fiu luat în serios ca scriitor în acest oraş.

— Sigur. Sau te îmbraci ca un bebeluş matur?

N-am fost în stare să-mi suprim un chicot, generat de acea amintire.

— Exact, a clătinat el din cap cu seriozitate. Ambele imagini fac impresie asupra oamenilor.

Apoi, fără alte tergiversări, Luke mi-a înmânat manuscrisul. Care trăgea destul de greu.

— E încă foarte rudimentar, mi-a explicat el. Mai trebuie lucrat mult pe el. Sfârşitul e grăbit, acţiunea e lentă şi n-am reuşit să găsesc, pentru nimic în lume, un titlu adecvat. Aşa

că, vreau să spun că nu trebuie să-ţi faci griji dacă n-ai timp să...

— Luke, l-am întrerupt, iar el a tras adânc aer în piept, mi-ar face mare plăcere să-l citesc. Îţi mulţumesc.

Întotdeauna mi-am închipuit că, pentru un scriitor, acest moment e comparabil cu clipa în care îţi duci copilul la şcoală pentru prima dată – te simţi mândru, plin de aşteptări, dar ţi-e şi teamă că el sau ea va fi judecat, că ceilalţi copii se vor lua de el sau că, pur şi simplu, îl vor ignora. Una dintre priorităţile mele, în calitate de editor, era aceea de a nu prelungi agonia nici măcar cu o secundă mai mult decât era necesar.

Îmi dădeam seama că Luke suferea de o doză mai mare de teamă de separare decât aceea resimţită de majoritatea autorilor, aşa că mi-am promis să nu las să se aşeze pe manuscris nici măcar o particulă de praf. Indiferent cât de mult urma să am de lucru, eram decisă să-mi fac timp să citesc imediat măcar un capitol sau două. Eram sincer curioasă să-l citesc. Jackson se lăudase întotdeauna că nepotul lui e foarte inteligent. După ce am întors prima pagină, mi-am aruncat ochii pe primele rânduri – după care am ridicat privirea, dându-mi dintr-odată seama că, citind în faţa lui, probabil că-i spoream emoţiile lui Luke.

— Deci, mi-am zis că probabil ar trebui să sărbătoresc, mi-a declarat el, rupând momentul de tăcere. Mă refer la faptul că măcar l-am terminat. Sigur că nu se ştie dac-o să fiu în stare să-l vând. Asta doar dacă nu eşti dispusă

să-mi faci o ofertă bazată pe acea primă şi incontestabil de sclipitoare propoziţie...

— O să mă mai gândesc la asta. Dar, într-adevăr, ar trebui să sărbătoreşti. Ai depăşit o piatră de hotar.

— N-ai cumva chef să iei cina cu mine astă-seară? În ultima vreme am devenit dependent de un restaurant italienesc micuţ, dar extraordinar, din West Village, care se numeşte Mimi's, e...

— Ador Mimi's! mi-a scăpat, şocată că mai exista cineva care să cunoască acel restaurant micuţ, cu aer de familie, care-mi servise, în ultimii ani, drept bucătărie.

Pastele lor untoase cu *zucchini* şi piure erau de vis, şi *gnocchi*... Pe cuvânt dacă nu-mi ploua în gură, doar gândindu-mă la *gnocchi* lor.

— Grozav! Ce zici de ora opt? m-a întrebat Luke, părând să ia precedenta mea afirmaţie ca pe un da.

Eu nu l-am corectat. În fond, nu mă invita la o întâlnire romantică. Eram prieteni. Sau, mă rog, poate că nu eram încă prieteni – dar îl aveam pe Jackson în comun. Şi probabil că Luke încerca să se gudure pe lângă mine, înainte să-i citesc romanul.

În plus, acum, că gândul la Mimi's îmi fusese plantat în creier, nu mai aveam cum să dau înapoi. După şase săptămâni în care fusesem aşa de ocupată încât avusesem noroc dacă ingurgitasem câte o masă solidă pe zi, ideea unui festin la Mimi's mi se părea un adevărat rai. Şi, oricum, Randall avea să fie blocat la serviciu până târziu – deci nu era ca şi cum pierdeam şansa de a-mi petrece timpul cu el.

Mi-a sunat telefonul, iar numărul extensiei lui Vivian mi s-a aprins pe ecranul de identificare.

— Şefa, mi-am cerut scuze către Luke. Ora opt sună perfect.

— Ne vedem diseară, Claire, mi-a spus Luke, după care mi-a făcut cu mâna şi a dispărut pe uşă.

* * *

— Nu mi-a răspuns la telefon de trei săptămâni, Claire. Clientul meu nu are habar ce se întâmplă! Nu reuşesc s-o fac nici pe ea şi nici pe Graham să răspundă la nenorocitul ăla de telefon!

Derek Hillman, un agent foarte important din L.A., care o reprezenta pe regina porno Mindi Murray, îşi ieşise din minţi. În mod normal, el era doar enervant şi băgăreţ – situaţia începuse să se agraveze.

Problema în cauză: Mindi îşi predase propunerea pentru o a doua carte în urmă cu mai mult de o lună – un ghid sexy pentru femeile care voiau să-i scape pe bărbaţi de dependenţa de filme porno şi să şi-i urce înapoi în pat –, dar, dintr-un motiv necunoscut şi în ciuda interesului clar exprimat al lui Vivian şi a unei duzini de mesaje şi de e-mailuri, nu reuşisem s-o determin pe şefa mea să facă o ofertă. Îi servisem lui Derek toate scuzele pe care le deţineam în arsenal, dar nu mai puteam să-l port cu vorba prea mult timp.

— Păi, Derek, am început, tocmai punem la punct planul de profit şi pierderi şi ceea ce...

— OK, ăsta-i un rahat! Am făcut douăzeci de cărţi cu Vivian, draga mea, deci ştiu că nu are nevoie să vadă nici un plan de profit şi pierderi ca să se decidă cât vrea să ofere. Care e problema ei? Azi e la birou? În clipa asta, sunt pe punctul să-l asmut pe Harold asupra ei. Să-i spui chestia asta, da? Poate că *Harold* ar trebui să fie cel care să negocieze contractul ăsta.

Harold Kramer era un avocat feroce, care era în stare să dea în judecată pe oricine şi care se afla pe lista lui Vivian cu persoanele cele mai detestate. Nu exista nici o îndoială că Vivian *nu* şi-ar fi dorit ca Harold să se implice în povestea asta.

— Mai aşteaptă puţin, Derek. O să obţin un răspuns de la ea până la sfârşitul săptămânii. Se întoarce din L.A.

— Vivian e în L.A.? Ia uite, eu nu aveam nici cea mai vagă idee! De obicei, eu îmi cam dau seama când e în oraş... pe cer se formează o pentagramă, iar pe ziduri încep să curgă şuvoaie de sânge. Ascultă, scumpo, vreau să ştiu ce se întâmplă până la sfârşitul zilei sau ne ducem cu cartea în altă parte. Am ajuns la capătul răbdării.

— Derek, o să fac tot ce pot. Îmi cer scuze, dar...

— Aţi fost neobişnuit de ocupaţi. Ştiu. Lasă-mă cu scuzele şi cu explicaţiile. Doar sună-mă azi cu o ofertă.

Apoi Derek mi-a trântit receptorul în ureche.

— Ce faci, copile? m-a întrebat Phil, materializându-se în pragul biroului.

Avea în braţe vreo douăzeci de dosare.

— Vii?

— Unde să vin? l-am întrebat, panicându-mă instantaneu.

Oare uitasem de vreo şedinţă?

— La şedinţa de vânzări, normal. N-ai şi tu o duzină de cărţi pe lista de primăvară?

Simţeam cum îmi pulsa sângele în urechi. Şedinţa de marketing – singura şansă pe care o aveam noi, editorii, de a ne prezenta şi promova titlurile în faţa întregii echipe de vânzări – era programată pentru săptămâna *următoare*.

— Cred că ai greşit data, Phil, am răspuns, încercând să-mi păstrez calmul. Şedinţa asta e miercurea viitoare.

Phil s-a holbat la mine. Faţa i s-a încreţit, de parc-ar fi jucat fotbal la minus zero grade.

— Nu se poate – nu-mi vine să cred – Claire, Lulu a trimis luni un e-mail tuturor angajaţilor, cum că şedinţa e devansată cu o săptămână. Şedinţa e azi, în zece minute! Cu toţii am muncit ca să avem prezentările gata! Eşti *sigură* că n-ai primit e-mail-ul ăla de la ea?

Cu degete tremurânde, mi-am verificat Outlook-ul. În ultima săptămână nu primisem nimic de la Lulu.

— Oare chiar e posibil ca Lulu să le fi trimis e-mail-ul tuturor, numai mie nu? am întrebat, nevenindu-mi să cred că femeia aia putea să fie atât de malefică.

— Nici eu n-am primit nimic, a intervenit David din spatele lui Phil.

Scârba.

Dar nu aveam timp să mă înfurii. Sau să-mi calculez răzbunarea.

— Câte minute mai am, exact? am urlat la Phil, aruncându-mă spre dulapul cu dosare şi scoţând mai multe plicuri A4.

Douăsprezece cărţi. Douăsprezece cărţi pe care trebuia să le prezint, cât mai convingător, în faţa echipei de vânzări – asta pentru ca membrii ei să se poată hotărî cum să le poziţioneze şi să le prezinte în faţa principalilor noştri acţionari. Prima mea şedinţă de vânzări la Grant Books – aproape cu certitudine cea mai importantă şedinţă din calendarul întregului sezon –, iar Lulu mă sabotase!

Faptul că aflasem de şedinţă în ultima secundă nu era singurul lucru care mă determinase să intru în panică. Mi-era o frică nebună să vorbesc în public; întotdeauna deveneam agitată şi cu gura cusută. Singura mea speranţă fusese faptul că aveam să mă pregătesc temeinic – plănuisem să-mi petrec tot weekendul revizuindu-mi notiţele –, iar acum şansa asta se dusese pe apa sâmbetei.

— O să mă ofer să prezint primul şi-o să vorbesc rar, ca să-ţi mai câştig câteva minute, mi-a spus Phil, încă uluit. Să zicem că ai avea cinşpe minute la dispoziţie. Dar, sincer, în locul tău nu aş întârzia mai mult de-atât.

M-am uitat la David, care parcă a zburat prin birou, până la dulapul cu dosare, grăbindu-se să-mi dea o mână de ajutor.

— Tu ia-le pe primele şase, am comandat eu, arătând către lista pe care David o scosese la lumină, iar eu le iau pe ultimele. Trei puncte de prezentare pentru fiecare. O să ne rezumăm la o relatare simplă şi directă.

David a clătinat din cap şi s-a apucat de treabă. Amândoi mâzgăleam notiţe şi adunam materiale, într-o tăcere frenetică.

— Mai sunt două minute, a anunţat David uitându-se la ceas. Eu am terminat cu ale mele.

— Şi eu. O să mă uit peste notiţele tale în lift. Hai să mergem!

Am luat-o la goană spre lift şi am apăsat butonul pentru etajul trei. În vreme ce liftul cobora, mi-am aruncat ochii peste notiţele lui David.

— Unde e sala de conferinţe? am întrebat gâfâind şi privind în ambele direcţii, la intersecţia a două holuri.

— Ia-o la stânga – mi-a răspuns David, indicându-mi uşile duble, aflate cam la doisprezece metri depărtare.

Am fugit către ele, le-am deschis şi...

— Claire! a exclamat Graham, ridicând ochii din capătul unei mese de conferinţe enormă, la care erau înghesuiţi o mulţime de oameni.

Întregul colectiv editorial de la Grant Books – cu excepţia lui Vivian, care era în L.A. – era aşezat pe o parte. Am ochit un loc gol lângă Phil şi i-am aruncat o privire lui Lulu cea îngâmfată, care stătea pe scaun cu o expresie inocentă zugrăvită în ochii lărgiţi de uimire.

Pe ea o s-o ucid mai târziu. Acum aveam treabă.

— Toată lumea, faceţi cunoştinţă cu cel mai nou editor al nostru, Claire Truman, a spus Graham. Claire, ai sosit la timp ca să le povesteşti tuturor despre cele douăsprezece cărţi de pe lista ta de primăvară.

M-am aşezat şi mi-am scos cartolinele cu notiţe. Şi-atunci mi-am dat seama: nu eram deloc emoţionată. Nu ştiu cum, dar panica din ultimele cincisprezece minute, adrenalina care-mi alergase prin vene şi cursa nebunească de pe coridoare mă vindecaseră, ca prin farmec, de obişnuita mea teamă de a vorbi în public. Când m-am lansat în prezentarea primului titlu, m-am simţit mai relaxată, mai plină de încredere şi mai coerentă decât mă mai simţisem vreodată în faţa unei mulţimi. Notiţele lui David erau foarte la subiect şi am fost în stare să răspund la toate întrebările care mi-au fost adresate.

Când am terminat, m-am uitat la Lulu. Stătea cu braţele încrucişate pe trupul scheletic, iar faţa îi încremenise într-o expresie de bosumflare răutăcioasă. Îmi dădeam seama că fumega de nervi.

— Te-ai descurcat bine, copile, mi-a spus Phil îmbrăţişându-mă atunci când ne întorceam către etajul doisprezece.

— Datorită lui David, i-am răspuns în vreme ce colectivul de la Grant Books se îndesa în lift. Lulu, se pare că eu nu am primit e-mail-ul referitor la schimbarea datei şedinţei. Ştii cumva de ce n-am fost pe listă?

— N-ai fost pe listă? mi-a răspuns ea, fără să-şi întoarcă faţa către mine. Poate că trebuie s-o mai aduc la zi.

— Ce scuză minunată şi din inimă, Lulu, a remarcat Phil, când am ieşit din lift. Ştii, dacă Claire şi David n-ar fi dat dovadă de atâta profesionalism, în condiţii de stres, atunci într-adevăr ai fi reuşit să prejudiciezi serios douăsprezece titluri de pe lista companiei. Mă întreb ce părere ar fi avut Vivian despre chestia asta.

Lulu a întors capul. În ochi i se citea groaza.

— Verifică-ţi lista cu adresele de e-mail ale angajaţilor, i-am spus, cotind-o spre biroul meu.

Din clipa aia, aveam să-mi păzesc spatele, dar furia aproape că-mi dispăruse. Phil avea dreptate: *într-adevăr*, mă descurcasem bine.

* * *

— Claire!

Mimi s-a grăbit să parcurgă încăperea restaurantului micuţ, ca să mă cuprindă într-o îmbrăţişare.

— Uită-te la tine! Eşti numai piele şi os, *bella*[1] mea! De ce eşti aşa de slabă?

Apoi Mimi s-a întors către Luke şi l-a ciupit zdravăn de obraz. Mi-am dat seama că pe Luke îl duruse, dar, cu toate astea, el a continuat să surâdă curajos, îndurând chinul.

— Cei doi clienţi preferaţi ai mei! Au venit împreună! A, Mimi e aşa de fericită! a chicotit ea, conducându-ne la masă.

Decorul din restaurantul lui Mimi era, în totalitate, clişeistic – feţe de masă în pătrăţele

1. Frumoasa (în ital. în orig.)

roşii, lumânări lăcrimânde înfipte în sticle vechi de vin şi Sinatra cântând în fundal – dar nici un restaurant din New York nu putea depăşi experienţa de a fi întâmpinat, de la uşă, chiar de Mimi, în persoană. La nouăzeci de kilograme fără un *cannoli*[1], Mimi te făcea instantaneu să te simţi parte din *la famiglia*[2].

Când ne-am aşezat, Luke mi-a zâmbit timid. Era îmbrăcat cu o cămaşă. Părul întunecat era puţin ciufulit.

— Prietenului meu îi plac pastele Bolognese, am scăpat eu uitându-mă peste meniu.

Sigur că afirmaţia respectivă nu avea nici un fundament real – Randall nu s-ar fi atins nici în vecii vecilor de ceva aşa de încărcat de calorii şi nici nu se putea spune că ajunseserăm chiar în punctul în care să ne putem numi prieten/prietenă. Şi totuşi, în ciuda eşecului minor din seara precedentă, eram absolut înnebunită după el – şi simţeam nevoia să-i fac cunoscută existenţa. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să-l fac pe mult iubitul nepot al lui Jackson să creadă că aceea era mai mult decât o cină între prieteni.

— Consideră-te norocoasă, mi-a răspuns Luke zâmbindu-mi şi ridicând ochii din meniu.

---

1. Desert italian realizat dintr-un rulou de foitaj umplut cu brânză *ricotta* sau *mascarpone*, amestecate cu vanilie, ciocolată, vin de Marsala, fistic sau apă de trandafiri; unii cofetari mai adaugă în umplutură şi bucăţele de coajă de lămâie, de coajă de portocală sau de cireşe tocate.
2. Familie (în ital. în orig.)

Prietena mea e o vegetariană strictă, ceea ce înseamnă că eu sunt nevoit să îndur multe mese de la Zen Palate. *Abia* am reușit să mă conving că chiftelele de soia sunt comestibile.

Apoi Luke a făcut o pauză, ca să se gândească.

— Nu, de fapt, n-am ajuns încă în punctul ăla.

Prietenă? Eu presupusesem că e singur. Prezența unei prietene era ceva neașteptat... și, sinceră să fiu, ceva puțin dezamăgitor. Luke ar fi fost perfect pentru Mara. Era drăguț, inteligent, dintr-o familie unită și avea niște ochi întunecați și sexy. Iar Mara era topită după bărbații cu zâmbete seducătoare. Ei, asta era! Eforturile mele de a le face lipeala fuseseră sugrumate din față, dar probabil că era mai bine că Luke se vedea și el cu cineva. Nu mai exista pericolul să înțeleagă greșit întâlnirea noastră. M-am cufundat în scaun și am luat, relaxată, o gură de vin.

— Din cauza unchiului Jack, am senzația că te cunosc deja, mi-a mărturisit Luke. E un mare fan al tău.

— Mi-e așa de dor de el. Ai apucat să ajungi în Virginia? Carrie mi-a spus că acum călărește în fiecare zi, iar Jackson s-a apucat să facă plimbări lungi în natură.

La gândul ăsta, mi-am reprimat un hohot de râs: Jackson era cea mai delicată persoană pe care o cunoșteam. Nu mi-l puteam închipui luând pădurea în piept. Nici măcar nu mi-l puteam imagina în pantaloni scurți.

— Îhî. Cred că pentru unchiul Jack plimbările înseamnă să se lipsească de valet.

Am zâmbit.

— Mă întreb doar cum poate să trăiască fără pixul lui roşu. Ai mai cunoscut pe cineva care să adore mai mult decât Jackson munca de editare? Vreau să spun că l-am văzut făcând notiţe cu pixul ăla chiar şi pe cărţi deja publicate.

— A, da, ştiu. Odată, eu şi cu el mergeam pe o stradă, iar unchiul Jack s-a oprit ca să corecteze un graffiti mâzgălit pe panoul unei staţii de autobuz. Se poate ca unchiul Jack să fi ieşit la pensie, dar îţi garantez că pixul roşu face încă ore suplimentare.

Am turnat puţin ulei peste pâinea proaspăt scoasă din cuptor de Mimi.

— Totuşi, cred că e o tranziţie ciudată. Pensionarea. Să nu mai mergi la birou. Eu nu mă închipui altfel decât muncind cu normă întreagă.

— Da? Deci şi tu te-ai născut ca să editezi cărţi? a zâmbit Luke.

— Ei, asta ar putea fi niţel cam mult spus. Dar e adevărat că-mi place la nebunie. De fapt, tata a fost cel care m-a învăţat să editez. El a fost cel care mi-a cumpărat primul meu *Manual de stil Chicago*. Uneori, încă îi mai aud vocea, amintindu-mi când să folosesc „care" şi când să folosesc „ce" – sau când mă prindea despărţind, în mod accidental, un infinitiv lung...

— Şi eu care credeam că numai familia *mea* ştie cum să se distreze, m-a tachinat Luke. Tatăl tău e tot editor?

— În principal, a fost poet, dar şi profesor la universitatea din Iowa. A murit acum cinci ani şi un pic.

— Îmi pare foarte rău, Claire, a zis Luke.

A umplut din nou paharele cu vin, apoi a ridicat rapid privirea.

— Stai puţin! Prenumele lui nu era Charles, cumva?

— Ba da, Charles Truman. I-ai citit poeziile?

— Dacă i-am citit poeziile – îi *ador* poeziile! Pe toată perioada facultăţii, am avut lipită *Liniştea* pe zidul de lângă birou. Cred că am citit poemul ăla de mai mult de o sută de ori! Nu-mi vine să cred că Charles Truman e tatăl tău.

Mă simţeam strălucind de fericire. Devotamentul tatei faţă de poezie nu fusese surclasat decât de devotamentul faţă de mama şi de mine. Faptul că opera lui era apreciată de alţi oameni îmi umplea inima de bucurie.

— Pot să vă spun care sunt specialităţile acestei seri? ne-a întrebat chelnerul.

Apoi ne-a recitat întreaga listă. Fiecare fel de mâncare suna şi mai delicios decât precedentul: îţi lăsa gura apă.

— Poate că ar dura mai puţin dacă ţi-am spune ce *nu* vrem, a glumit Luke, cu o luminiţă în ochi.

Am comandat de parcă amândoi am fi fost aruncaţi pe o insulă pustie vreme de luni de zile, iar asta era prima noastră masă de la întoarcerea în lumea civilizată.

Orele au zburat. Eu şi Luke treceam lejer de la un subiect la altul – începând cu autorii noştri

preferaţi (ai lui: Faulkner şi Hemingway; ai mei: Salinger şi Kundera) şi terminând cu cele mai enervante situaţii (pentru el: mâncare prinsă între dinţi; pentru mine: americanii care-şi condimentau discursul cu anglicisme de genul „L-am cunoscut la universitate. Era totalmente de căcat!").

— Poftiţi, ne-a spus chelnerul cu un zâmbet cald, când ne-a aşezat nota de plată pe masă, la mijlocul distanţei dintre noi.

Amândoi ne-am întins imediat după ea – eu am înşfăcat-o prima, dar apoi mâna lui Luke a imobilizat-o pe a mea, făcându-mi să-mi treacă prin tot trupul un fior neaşteptat.

— Te rog, lasă-mă pe mine! am insistat eu. Pot să-mi permit, pe când tu eşti doar un potenţial autor – uram ideea de a-l lăsa să plătească el: Luke era artistul înfometat, ca să zic aşa, şi fusesem martora genului de activităţi pe care le accepta, ca să se ajungă cu banii.

Dar Luke nu mi-a dat drumul.

— Nici vorbă, Claire. Ai fost şi-aşa destul de drăguţă că ai venit ca să sărbătorim, în ciuda faptului că eşti aşa de ocupată. *Şi* în ciuda faptului că m-ai văzut foarte de curând purtând pe cap o bonetă de bebeluş.

Luke a zâmbit, iar eu am observat, din nou, cât de tare îi străluceau ochii. Ei, poate că relaţia cu prietena vegetariană n-o să meargă – şi-atunci poate că Mara mai avea încă o şansă.

După ce a câştigat bătălia notei de plată, Luke a insistat să mă conducă acasă, cu toate că asta însemna să se abată cu cel puţin zece

străzi de la drumul lui. Când am ajuns la hogeagul meu, m-a sărutat cu blândeţe pe obraz.

În vreme ce urcam treptele celor şapte etaje până la garsoniera mea, m-am trezit zâmbind (în mod normal, expresia mea e, mai curând, o grimasă îmbujorată). Odată intrată în casă, m-am schimbat în pijama, am pus pe o farfurie bucăţile de *cannoli* pe care Luke insistase să le iau acasă, m-am băgat în pat şi-am început să-i citesc manuscrisul.

* * *

A doua zi, epuizată, dar încântată, am bătut la uşa biroului lui Vivian. În mână aveam o copie proaspătă a manuscrisului lui Luke. Îl rugasem pe David să-mi facă zece copii, la prima oră, în dimineaţa aia, ca să-l dau imediat la citit. De atunci, David se adâncise şi el în lectură.

— Intră, a strigat o voce din depărtare.

Am deschis uşa masivă, am simţit un val de aer îngheţat (atmosfera din biroul lui Vivian atingea temperaturi sub zero grade) şi mi-am găsit şefa aplecată peste cinci sau şase reviste. Când m-am apropiat, am realizat că toate erau numere din *Hustler*.

— Ce zici de fata asta pentru coperta de la *Trage-mi-o*? m-a întrebat ea.

Trage-mi-o era un roman obscen, bazat pe escapadele sexuale ale unei femei, petrecute pe parcursul unei perioade de douăzeci de ani. Romanul descria episoade de tot felul, începând cu orgiile dintr-o tabără de vară şi terminând

cu relaţia cu o altă mamă, care-şi ducea copilul la fotbal. Opera putea fi descrisă, mai curând, ca un antonim al termenilor „bun" sau „decent".

— Cred c-o să se vândă mai bine dacă refacem coperta, a continuat Vivian, frunzărind revistele, până când a ajuns la un alt poster, pe care mi l-a ridicat în faţa ochilor ca să-l examinez.

Să schimbi coperta la *Trage-mi-o* era ca şi cum ai fi schimbat şezlongurile de pe puntea *Titanicului*. Am ocolit întrebarea, clătinând din cap şi prefăcându-mă că tuşesc.

— Vivian, am vrut să discut cu tine despre o carte pe care sunt foarte interesată s-o cumpăr, am început eu serioasă. N-am mai citit niciodată ceva similar. Am stat trează toată noaptea, fiindcă n-am putut s-o las din mână. E o privire foarte detaliată asupra...

— E literară sau comercială? m-a întrebat Vivian desfăcând dopul unei sticle care părea umplută cu alge.

A luat un gât.

— E un regim nou. Nu pot să mănânc decât napi şi ceapă crudă.

— Ăăă, e literară, dar cu acorduri universale care...

— Şi seminţe de in. Ei, dar să recunoaştem, nimeni nu face excese cu seminţe de in. Întrebarea este: o să se vândă cartea.

Majoritatea întrebărilor lui Vivian căpătau aspectul unor afirmaţii sau ordine. Era ca şi cum ea nu voia să recunoască faptul că aştepta de la altcineva răspunsul la orice întrebare.

— Da, sunt convinsă că...

— Care e titlul.

— Deocamdată n-are titlu. Numele autorului e Luke – de fapt, e nepotul lui Jackson Mayville. Tocmai şi-a terminat MFA-ul la Columbia şi...

— Nepotul lui Jackson?

Vivian şi-a aruncat capul pe spate şi a pufnit ca un cal sălbatic.

— Dumnezeule, de ce n-ai zis aşa? Frate, păi, *asta* o să-l facă pe bătrânul Jackson să se răsucească în pensionare – să ştie că eu îi public una dintre rude! Îmi place la nebunie. La nebunie! O facem! Cât crezi că trebuie să oferi, ca să iei cartea imediat de pe masă?

Cum? Oare putea să fie într-adevăr aşa de simplu? De câte ori repetasem discuţia asta în minte, de dimineaţă, în drum spre serviciu, niciodată nu-mi ieşise aşa. Vivian nu citise nici măcar un singur cuvânt din manuscrisul lui Luke – oare chiar era în stare să ia o decizie bazată doar pe dorinţa imatură de a-l enerva pe Jackson?

— Pământul către Claire! i-a sărit muştarul lui Vivian. Cât?

— Habar n-am. Încă n-am discutat despre bani. Abia ieri am primit manuscrisul.

— Îl mai are cineva de la Mather-Hollinger, m-a întrebat ea.

— Nu, dar cred că Luke a zis că i l-a mai dat unui prieten de la FSG.

— N-are agent?

— N-are agent, am confirmat eu.

Vivian părea mulţumită.

— Păi, oferă-i o sută de mii. O să merite până la ultimul bănuț. Jackson n-o să mai aibă liniște.

Preț de-o clipă, am tăcut, după care i-am mulțumit lui Vivian și am părăsit biroul. Era clar că nu-mi plăceau motivele ei, dar îmi doream prea tare cartea, ca să mai despic firul în patru. Speram ca disconfortul lui Jackson, generat de prezența lui Vivian, în calitate de editor, să fie compensat de implicarea mea, în calitate de redactor.

Și, după cincisprezece minute, timp în care autorul acceptase entuziasmat oferta noastră, eu devenisem oficialmente editorul lui Luke Mayville.

Capitolul opt

Și-a dat arama pe față

Au! *Au, au, au, au.*

Eram moartă de oboseală. Abia mă mai mișcam după ziua de muncă de optsprezece ore, în care tratasem cu autori dificili, agenți irascibili și cereri nerezonabile. Mi-ar fi prins bine mai multe lucruri : o baie fierbinte înspumată, un masaj profund, realizat de un suedez talentat pe nume Hans, cantități copioase de *fudge*[1].

Și mai erau și lucruri de care chiar nu aveam nevoie – printre care să mă lovesc cu fluierul piciorului de marginea necruțătoare de porțelan a căzii, atunci când am fugit să-mi găsesc telefonul fără fir care suna la 2:00 dimineața.

Fără să mă mai deranjez să-mi iau un prosop, lăsând pe podea o dâră de bălți, am alergat către sunetul strident al telefonului. Cine putea să fie la ora aia? În vreme ce-mi derulam în minte variantele, am încercat să nu mă panichez. Randall zbura, peste noapte, către Europa, pentru o altă călătorie de afaceri.

---

1. Un tip de prăjitură englezească, pe bază de blat pufos de tort.

Vivian nu avea numărul meu de-acasă – la sfatul lui Phil, nu-l dezvăluisem niciodată. Mama şi Bea nu m-ar fi sunat atât de târziu decât în caz de urgenţă... la gândul ăsta, inima mi s-a făcut cât un purice şi n-am mai observat sertarul tras al noptierei şi...

AU, AU, AU. Ce forţă cosmică malefică dictează ca, după ce ţi-ai bușit fluierul piciorului o dată, să ţi-l mai loveşti din nou, în exact acelaşi loc, de toate obiectele dure şi ascuţite care se găsesc pe o rază de zece metri de jur-împrejur? M-am aruncat pe patul răvăşit, ca să scotocesc prin aşternut, în căutarea... Şi iată-l!

— Alo? am gâfâit.

— Claire. Vivian. Ce-ai pregătit pentru cartea lui DulceDelicios?

Vivian. Pulsul nu mi s-a domolit. De unde dracu' făcuse rost de numărul meu de-acasă? Nu era trecut în cartea de telefon, iar pe asistentul ei îl minţisem şi-i spusesem că nu am decât telefon mobil. Îl rugasem până şi pe Randall să nu-l mai dea nimănui. De unde făcuse rost de el? Şi de ce mă suna la 2:00 dimineaţa?

— Claire? Eşti acolo? În ce stadiu suntem cu Dulce-D? N-am toată noaptea la dispoziţie!

Sincer? Nu pregătisem absolut nimic, de când Vivian îmi pomenise de proiectul ăsta în urmă cu câteva zile. Pentru că mă încărca, în fiecare zi, cu o grămadă de idei care trebuiau documentate, unele dintre ele îmi mai scăpau. Din nefericire, Dulce-D cădea în categoria proiectelor neglijate. Dulce-D era una dintre stelele cele mai în vogă de pe firmamentul

rap – ultimul lui album, *Poveste din Bronx*, luase discul de platină și avusese tiraj dublu. Vivian voia să publice o carte cu versurile lui, needitate și necenzurate. Îl sunasem pe managerul lui Dulce-D de trei ori, dar nu primisem nici un telefon înapoi.

Știam că nu ăsta era răspunsul corect. Răspunsul corect ar fi fost:

Păi, Vivian, când am văzut că, în decurs de douăzeci și patru de ore, n-am primit nici o veste de la agent, am mers direct la el la birou și-am stat acolo până când, într-un final, a fost de acord să mă primească. Apoi l-am convins că următorul pas în cariera lui Dulce-D trebuie să fie publicarea unei cărți pentru fani și că Grant Books trebuie să fie editura la care să fie scoasă sus-numita carte, iar el a trebuit să fie de acord cu propunerea asta, fără să ceară nici o lețcaie. Ca să zicem așa.

— Îmi pare rău. N-am făcut prea mult deocamdată, am răspuns eu în schimb, simțind că mi se strânge stomacul.

Reușisem să rezist timp de patru luni, fără să abat furia lui Vivian asupra mea – ceea ce Phil spunea că e un record în companie – dar acum eram sigură că urciorul norocului meu era pe cale să se spargă.

— O să am mai multe informații pentru tine mâine, la prima oră.

A urmat o tăcere. Mi-am închipuit cum un fitil arde, din ce în ce mai aproape de bombă.

— OK, mi-a răspuns, în sfârșit, Vivian.

OK? am expirat eu. Și cu asta basta? Fără nici o tiradă, fără nici o criză de nervi?

— Deci cum mai merge treaba cu Randall? m-a întrebat Vivian.

M-a trecut un fior şi mi-am strâns un prosop în jurul trupului.

— Taică-su era de rahat în pat. Cu toate că era un om pâinea lui Dumnezeu, o avea moale ca o balegă. Cu toate astea, era mai bine decât nimic. Or, la vremea respectivă, eu asta aveam: nimic. Ştii când mi-am tras-o ultima dată?

Eram destul de sigură că ştiam. Cu o săptămână înainte, în timpul unei şedinţe cu echipa, Vivian ne pusese la dispoziţie o relatare grafică a tăvălelii de care avusese parte, în după-amiaza aceea, în compania unui băiat de serviciu sexy de la hotelul Beverly Hills. Un tip care conducea un scuter şi se epila pe piept cu ceară.

— De obicei, mărturisise Vivian în faţa a douăzeci dintre cei mai apropiaţi şi mai dragi angajaţi ai ei, bărbaţii mai tineri nu ştiu cum să satisfacă o femeie. Ca tine, Harry. Tu cred că nici nu ştii ce şi unde se ridică. Dar tipul cu scuterul a fost o excepţie.

Harry, un asistent de la departamentul artistic, se înroşise la faţă. În ziua următoare şi-a dat demisia.

— Sunt aşa de dornică de sex, a continuat Vivian, în timp ce eu m-am aşezat ţeapănă pe canapea, străduindu-mă să mă detaşez mintal de conversaţie, că am încălecat pe mânerul de la scaun. Fiu-meu a intrat în cameră când mă frecam de el şi-a început să urle „Ma-mă!". Chestia asta mi-a tăiat tot cheful. Ei, aşa mai are şi el ce să discute cu psihologul.

Ceva îmi spunea că puştiul nu ducea lipsă de materie primă.

— Nu m-ai mai sunat niciodată acasă, Vivian, am zis, uitându-mă la ceasul de pe noptieră, cu ochii împăienjeniţi. De unde ai numărul ăsta? Nu sunt aproape niciodată acasă, aşa că nu cred că l-am trecut la informaţiile de contact.

— A, Lulu mi l-a dat, mi-a răspuns Vivian cu nonşalanţă.

De ce mă mai obosisem să-ntreb? Sigur că Lulu i-l dăduse. Şi nu puteam decât să-mi imaginez cum făcuse Lulu rost de numărul meu de-acasă. Mi-am aşezat capul pe pernă, rugându-mă să nu adorm, în vreme ce şefa mea s-a lansat într-o poveste despre cum şi-a pierdut ea virginitatea.

Mi-am scos agenda şi am adăugat pe lista lucrurilor pe care le aveam de făcut, listă care se întindea pe mai multe pagini, „Schimbă numărul de telefon de-acasă".

* * *

La încheierea celei de-a cincea luni de muncă, s-a întâmplat.

Mă hotărâsem ca vineri să rămân la birou până târziu, ca să mă lămuresc care era situaţia cu cele zece cărţi pe care le moştenisem de la colegul cel mai recent demisionat.

În ultimele cinci luni, începusem să mă simt mult mai apropiată de restul echipei – prin intermediul unei grimase reciproce pe hol, în faţa biroului lui Lulu, al unui zâmbet

compătimitor, în timpul unei şedinţe editoriale, al unui e-mail rapid cu textul „eşti bine?" după ce ne fusese aruncat în cârcă un nou morman de proiecte moştenite – dar momentele în care ne luam rămas-bun unii de la alţii erau complet lipsite de ceremonie. La P şi P, era obiceiul să se bea câte-un pahar de adio pentru fiecare coleg care pleca din firmă. Dac-am fi făcut asta şi la Grant Books, am fi ajuns cu toţii alcoolici.

Singurul ritual de la Grant era predarea dosarelor. Înaintea fiecărei plecări, o cantitate uriaşă de documente şi de dosare ateriza pe biroul meu. Iar eu priveam cu o teamă din ce în ce mai mare cum, în fiecare săptămână, muntele de dosare de lângă unul dintre pereţii biroului creştea constant.

Când ajungeam să iau legătura cu cei mai noi autori ai mei, aceştia erau deja obişnuiţi cu şocurile. Majoritatea trecuseră deja prin trei, poate chiar patru editori de la Grant. Când am sunat-o să mă prezint, una din femei şi-a exprimat obosită speranţa că eu aveam să rezist mai mult decât precedentul editor. Am asigurat-o că aşa avea să se întâmple, iar ea s-a prefăcut că mă crede – dar îmi dădeam seama că mai auzise replica respectivă şi înainte.

Vineri seara, după o săptămână de groază, etajul doisprezece era tăcut ca un mormânt. Vivian plecase, cu o zi înainte, în L.A., iar restul personalului se prelinsese către un bine meritat weekend liber.

Şi eu abia aşteptam weekendul tipic de iarnă. Eu şi Randall ne deciseserăm „să chiulim"

și să plecăm cu mașina către Long Island, ca să stăm peste noapte cu Bea și Harry, la Montauk. Nu mai aveam deloc răbdare. Avea să fie minunat să ies din oraș, mai ales acum, când se părea că o să rămân prinsă la birou și pe perioada sărbătorilor. Aveam atât de multe termene de predare înghesuite către sfârșitul anului, inclusiv o carte pe care trebuia s-o editez în weekendul de Crăciun, așa că mama se oferise, cu generozitate, să petreacă o săptămână cu mine, în New York. Nu era deloc ideal, dar măcar aveam să fim împreună.

Speram ca pe parcursul vizitei s-apuce să-l cunoască și pe Randall. Și-mi doream foarte tare ca Randall să petreacă mai mult timp cu Bea și cu Harry, pe parcursul acestui weekend. Din cauza programelor de muncă extrem de aglomerate, pentru noi doi nu mai rămâneau decât câteva clipe furate în fiecare săptămână și nimic mai mult, ceea ce făcea și mai dificilă planificarea unor întâlniri în patru. Era ciudat, ținând cont de faptul că eu și Randall ieșeam deja împreună de șase luni, dar eu nu-i cunoscusem nici măcar un singur prieten. Ei, o dată, dădusem nas în nas pe stradă cu un coleg de-al lui de la Goldman – un tip cam de vârsta lui Randall, care practic s-a făcut preș la picioarele prietenului meu – dar cam asta era tot.

Prietenul meu. Încă mi se părea că e un vis. Randall se dovedise a fi prietenul minunat care îmi închipuisem că trebuia să fie. Era așa de atent – mă invita la cină în cele mai bune restaurante din oraș, întotdeauna mă

întreba cum îmi fusese ziua, mă copleşea cu flori la birou. Şi avusesem dreptate să nu interpretez greşit debutul nostru destul de slab din dormitor... ne trebuiseră doar vreo câteva săptămâni ca să ne intrăm în ritm.

Eram adâncită în gândurile astea, când am auzit sunând telefonul din biroul lui Dawn Jeffers, care era chiar în stânga mea, şi am sărit în sus din scaun. Apoi am auzit telefonul din biroul lui Lulu, care era de partea cealaltă a holului. M-am uitat la ceasul de pe monitorul calculatorului: era aproape 11:30. Oare se făcuse deja atât de târziu?

Atunci a sunat telefonul şi la mine în birou. Din nefericire, am răspuns.

— Unde dracu' e toată lumea? a mârâit Vivian în telefon.

Părea cu spume la gură.

— Plec de la birou şi toată lumea se decide să-şi ia vacanţă? Eu m-am trezit de la cinci dimineaţa şi mai am încă trei întâlniri în seara asta. De ce eu lucrez mai mult decât tot personalul pus la un loc? Şi tu ce-ai făcut toată săptămâna? N-am primit nici o veste de la tine – nu ştiu ce *faci* în biroul ăla toată ziua...

Am îngheţat, şocată, cu pixul încremenit în aer, deasupra agendei.

Oare Vivian nu realiza cât de târziu era în New York? Oare formase din greşeală numărul derivaţiei mele? Oare credea că vorbea cu altcineva? O auzisem ocărându-i aproape pe toţi angajaţii, dar până acum eu beneficiasem de o relativă imunitate. Nu că în ultimele cinci luni m-ar fi acoperit cu laude, dar nici

nu mă făcuse țăndări. Nu mă așteptam ca urciorul să mi se spargă tocmai când mă găsise lucrând târziu, într-o noapte de vineri.

Am tras adânc aer în piept și am atacat.

— P-păi, mă pun la punct cu câteva cărți pe care le-am preluat săptămâna asta.

Vivian era în stare să miroasă frica și prin telefon, așa că și-a năpustit ghearele asupra mea.

— Să *nu* mă întrerupi când vorbesc. Și oricum, ce înseamnă „să te pui la punct"? m-a imitat ea cu o voce scăzută, stridentă. Citești dosarul, vorbești cu autorul – nu sunt calcule de fizică cuantică și n-ar trebui să-ți ocupe așa de mult timp. A, și am primit mesajul tău despre un alt roman pentru care vrei să licitezi. M-am săturat de genul ăsta de propuneri, Claire. Putem să scoatem vreo două cărți de literatură, *foarte bine*, dar astea, pur și simplu, nu sunt profitabile! Destul, destul, destul! Poate că Jackson Mayville marșa la rahaturile alea de literatură cu pretenții pe care nu le cumpără decât zece oameni, dar cu mine nu merge așa. Grant Books e o firmă mică, Claire, iar tu trebuie să cobori din turnul de fildeș dacă vrei să supraviețuiești aici. Trebuie să înțelegi ce vor oamenii să citească. De ce sunt singura care *pricepe* chestia asta? De ce sunt singura persoană care are *instinct?* Voi, snobii ăștia elitiști, deștepți care nu iau contact cu realitatea! Sunteți așa de... așa de anemici că mi se face greață.

Nici nu mai puteam să respir. Mă simțeam de parcă cineva m-ar fi pocnit în stomac. Vivian

chiar îmi spunea toate cuvintele alea? După ce muncisem pe brânci ca să mă dovedesc un editor capabil – după ce preluasem douăzeci şi cinci de cărţi fără să mă plâng nici o secundă, cu toate că asta aproape că nu-mi mai lăsa nici o secundă în care să mă ocup de propriile mele proiecte – după ce renunţasem la toate weekendurile, de când începusem...

— Câţi ani ai tu? Douăzeci şi şase? s-a stropşit Vivian la mine.

Furia îi clocotea în receptorul pe care îl ţineam în mâna încleştată.

— Eşti un *copil*. Situaţia te depăşeşte complet. Nu ştiu ce-a fost în capul meu când te-am angajat. În orice caz, trebuie să închid. Eu am *de lucru*, Claire. Nu pot să-mi irosesc toată noaptea stând la telefon cu tine.

Clic.

Capul mi-a căzut în palme. Nu puteam să respir. Preţ de câteva minute, biroul, altfel tăcut, a fost invadat de sunetul încercărilor mele de a trage aer în piept.

Partea logică a creierului meu se aşteptase ca, într-o zi, asemenea tuturor celorlalte persoane cu care Vivian lucrase, să mă trezesc ţinta furiei ei. Dar o altă felie din creier, cea care se amăgea singură, nutrise speranţa ridicolă că, poate, eu aveam să fiu excepţia, protejata de aur, elevul preferat.

Mi-am strâns lucrurile, cu sufletul greu şi mi-am abandonat dosarele risipite prin birou. Pentru o persoană care toată viaţa a căutat, hămesită, să se bucure de apreciere, faptul că şeful mi-a spus, în esenţă, că sunt de *rahat*

era o lovitură serioasă. Nimeni nu mai urlase la mine – cel puţin, nu cu atâta răutate şi ură.

Luna de miere se încheiase în mod oficial.

* * *

— Iubito, nu se poate să fi fost chiar aşa de rău, a ciripit Randall, învârtindu-şi gheaţa în paharul cu whisky.

De vreme ce Bea plecase deja către Long Island, apelasem la Randall în calitate de persoană de rezervă care să mă compătimească şi să mă sprijine – ceea ce era o noutate în relaţia noastră. Fusese de acord să ne întâlnim, pentru un pahar rapid, la Hudson Bar & Books, dar trebuia să se întoarcă la birou.

— Probabil c-a avut o zi grea şi şi-a căutat un ţap ispăşitor. Aşa ceva se întâmplă tot timpul în lumea afacerilor. Când urcam scara ierarhică de la Goldman, şi eu eram făcut praf în mod frecvent. Dac-aş fi luat-o ca pe-o chestie personală, de fiecare dată când un director urla la mine pentru ceva care nu avea nici o legătură cu mine... păi, n-aş fi rezistat nici trei zile, a încheiat el, chicotind din cauza acestui gând.

Ştiam că Randall avea dreptate. Mă comportam ca un copil mic şi trebuia să devin mai dură. Şi ce dacă ţipase şefa la mine – acelaşi lucru păţeau, în fiecare zi, milioane de angajaţi. Ar trebui să fiu în stare să suport treaba asta. Numai că eu nu eram obişnuită – asta era tot. Toată viaţa fusesem protejată. Fusesem răsfăţată. „Tu fă tot ce poţi, iar noi o să fim

mândri de tine", îmi spuseseră întotdeauna părinții mei. Luam nota zece pentru efort. Jackson operase pe baza aceluiași principiu. Știam că toți avuseseră cele mai bune intenții, dar tratamentul ăsta mă transformase într-o plângăcioasă cu obrazul subțire.

Acum, însă, îmi asumasem un nivel mai ridicat de responsabilitate, iar asta însemna că trebuia să învăț să suport și palmele. Randall avea dreptate.

După al doilea pahar de vin dat rapid peste cap, mă simțeam ceva mai bine decât atunci când plecasem de la birou. Nu mai plângeam și-mi simțeam creierul împâclit, din cauza unei stări de calmă epuizare. Și totuși, în spatele acestui calm pândea un sentiment întunecat, o rămășiță a furiei lui Vivian, pe care nici măcar un lac întreg de Chardonnay n-o putea dizolva.

Dacă Vivian se decidea că sunt complet cretină și mă concedia? Nu puteam să-mi recunosc această temere în fața prietenului meu plin de succes, dar oamenii erau concediați de la Grant Books tot timpul. Puteam să rămân fără serviciu – poate c-aveam să fiu nevoită să mă târăsc în patru labe înapoi, la P și P, la doar câteva luni de când plecasem de-acolo. Ce umilitor! Dacă puteam să-mi atrag mânia lui Vivian lucrând până târziu într-o noapte de vineri, cine știe cât mai dura până când aveam să mă trezesc cu un capsator vâjâindu-mi pe lângă ureche și cu o notificare de concediere pe birou? Vivian se descotorosea de angajați la fel de rapid și fără nici o

remuşcare, ca o persoană care-şi golea coşul de gunoi.

I-am făcut semn chelneriţei să-mi mai aducă un pahar cu vin. Speranţele pe care le nutrisem în urmă cu cinci luni – să mă afirm ca editor la Grant, să găsesc cărţi de excepţie, să urc mai multe trepte în carieră – toate mi se păreau acum nişte iluzii. Pe cine voiam eu să păcălesc? *Eram* doar un copil şi cu toate că mă dădusem peste cap să fac o treabă bună, poate că nu aveam experienţa necesară ca să mă înham la atâtea proiecte. Poate că, *într-adevăr*, eram depăşită de situaţie.

— Nu-mi place să te văd aşa de supărată, ursuleţul meu, mi-a spus Randall, folosindu-se de noua poreclă pe care mi-o găsise.

M-a mângâiat pe umăr cu blândeţe.

— Poate că nu merită să te stresezi atâta. Poate...

— În nici un caz, l-am întrerupt, clătinând din cap.

Oricât de tulburată mă simţeam, nu puteam să renunţ. Jurasem c-o să rezist un an şi era nevoie de ceva mai mult decât o singură cotonogeală ca să mă scoată de pe şine.

— Am să-i dovedesc că greşeşte, am bolborosit, mai mult către mine însămi decât către Randall.

Trebuia doar să mă străduiesc mai mult. Am luat o gură sănătoasă de vin.

— Sunt sigur c-o să reuşeşti, iubito, mi-a spus Randall pe un ton încurajator. Eşti o stea, iar Vivian e norocoasă să te aibă. Iar ea ştie asta – probabil c-a avut o noapte grea, iar

tu s-a întâmplat să-i intri în bătaia puştii. Sunt sigur că totul o să fie bine, ursuleţul meu.

— Mulţumesc, Randall, i-am răspuns, sărutându-l pe obraz. Deja mă simt mai bine.

Randall se descurcase de minune în calitate de înlocuitor al lui Bea.

— Mă bucur, mi-a spus el şi m-a sărutat pe nas. Nu-mi place să te văd aşa de supărată. Aş vrea să nu fiu nevoit să mă întorc la birou – Randall s-a încruntat, uitându-se la ceas – dar dacă nu termin documentul ăsta în noaptea asta, atunci mâine va trebui să mă ocup şi de el.

— Nu, promit că mi-e bine, l-am asigurat eu.

În secret însă, mă durea inima la gândul c-aveam să mă-ntorc singură în garsoniera mea. În seara aia n-aveam chef să-mi aud propriile gânduri... sau, şi mai rău, ecoul vorbelor lui Vivian. Aş fi putut să mă duc în apartamentul lui Randall şi să-l aştept – dar cine ştie cât avea el să stea la birou şi niciodată nu mă simţeam confortabil să fiu singură în apartament cu Svetlana.

Randall s-a dus la bar ca să plătească nota. Mohorâtă, am mai luat gură de vin, uitându-mă la barmaniţa atrăgătoare care-l privea lung pe prietenul meu în timp ce acesta îşi aştepta rândul. În mod ciudat, chestia asta nu m-a îngrijorat – ştiam că Randall e un tip de încredere şi niciodată nu-l surprinsesem nici măcar aruncând o privire scurtă spre vreo altă femeie. Din punctul ăsta de vedere, nu semăna deloc cu foştii mei iubiţi. În plus, nici pe femeie nu o puteam blama. Îmbrăcat cu

un costum croit la marea artă şi cu o cravată Hermes, Randall era, ca întotdeauna, mai mult decât frumos.

Ei, mi-am spus singură ca să mă înveselesc, *poate c-am intrat cu oiştea carierei într-un zid zdravăn, dar măcar îl mai am lângă mine pe bărbatul perfect.*

Randall s-a întors la masă şi şi-a aşezat o mână pe umărul meu.

— Te iau mâine, la trei? A, şi era să uit! În mod foarte neaşteptat, părinţii mei sunt în Southampton pe perioada weekendului – cred că se întâlnesc cu un constructor, pentru o nouă casă de oaspeţi pe care vor s-o ridice pe proprietate. În orice caz, crezi că am putea să rupem o oră ca să-i vizităm, înainte să mergem spre Montauk? Dacă trecem pe-acolo pe la şase, pentru un cocteil, atunci o să avem destul timp să ajungem la Bea şi Harry pentru cină.

— La părinţii tăi? Sună grozav, am răspuns eu, ridicându-mă în picioare ca să-l sărut de la revedere.

Bărbatul perfect care moare de nerăbdare să mă prezinte tatălui şi mamei lui. Da, viaţa ar putea să fie şi mai grea.

Capitolul nouă

Devorează-i pe cei bogați

— Sigur că vreau să-i cunoști pe părinții mei. Asta doar dacă nu crezi...

— Nu, nu, mi-ar face mare plăcere să-i cunosc, numai că...

Randall și-a pus degetul pe buzele mele. De două ore, de când ieșiserăm din oraș, purtaserăm conversația asta în mod repetat. Nici unul dintre noi nu fusese în stare să-și încheie propozițiile. Da, în seara precedentă fusesem de acord să bem câte-un cocteil cu Lucille și Randall Cox II, înainte de a lua cina în Montauk, cu Bea și Harry. Și sigur că voiam să mergem. Dar eram puțin cam agitată. Dacă părinții lui n-aveau să considere că sunt o prietenă potrivită pentru fiul lor? Nu puteam să îndur mai mult de un atac strivitor pe săptămână la adresa ego-ului personal – și, mulțumită lui Vivian, îmi luasem deja porția, cu o seară înainte.

— N-ai de ce să fii agitată. Mama e absolut încântată că mă întâlnesc cu fiica Patriciei Truman, a insistat Randall. Crede-mă, e cel mai frumos vis al ei devenit realitate.

Din scaunul șoferului, Randall mi-a cuprins umerii cu brațul, după care mi-a tras capul și mi l-a așezat într-o poziție ciudată pe umărul lui musculos. Am stat cuminte preț de câteva secunde foarte inconfortabile, până când Randall a trecut cu mașina printr-o groapă, iar eu m-am lovit cu tâmpla de el. M-am mutat la loc, în poziție dreaptă.

— Am ajuns, a anunțat el după câteva minute, strângându-mă de genunchi.

Ajunseserăm? Eu crezusem că mergeam pe un drum liniștit, bordat în ambele părți cu stejari uriași, dar acum îmi dădeam seama că, de fapt, fusese vorba de lunga alee privată care ducea la proprietatea Cox. Randall și-a parcat Porsche-ul, iar eu m-am dat jos din mașină, admirând întreaga priveliște: casa enormă cu țigle Stanford White, pajiștile întinse, terenurile de tenis perfect întreținute și soarele care apunea în apă, chiar în spatele casei. Nimerisem în *Marele Gatsby*. Iar Randall – care se întindea atletic, astfel încât tricoul de polo i s-a ridicat, dezvăluind o bucățică de abdomen tare ca piatra – era perfect integrat în decorul ăsta.

— Am scos un timp excelent, a remarcat el mângâind, cu afecțiune, capota mașinii.

Când am intrat în holul enorm, placat cu marmură, am auzit un hohot puternic, de bas, amestecându-se cu chicotul ciripit al unei soprane. Randall m-a luat de mână și m-a tras către sursa râsetelor și a zgomotului de pahare ciocnite.

— Dragii mei!

Lucille Cox s-a ridicat şi-a zburat către noi în secunda în care am pătruns în sufragerie, învăluindu-ne, pe amândoi, într-o îmbrăţişare strânsă şi plantându-ne câte-un sărut umed pe fiecare obraz. Lucille era cea mai bronzată şi mai subţire femeie pe care o văzusem vreodată. Era îmbrăcată impecabil, iar ansamblul se finaliza cu un păr decolorat până la nuanţa unei bezele.

— Randall, dragul meu! Iar tu trebuie să fii Claire. Abia am aşteptat să te cunoaştem, draga mea. Randall vorbeşte doar la superlativ despre tine.

Mi s-a încălzit inima instantaneu. Randall se lăudase cu mine?

Tatăl lui Randall, care, până atunci, nu apucase să strecoare nici o vorbă, s-a înclinat şi mi-a strâns mâna. Acum îmi dădeam seama de unde moştenise Randall frumuseţea. Tatăl lui, acum în jur de şaizeci de ani, era încă arătos. Fălcile îi căzuseră puţin şi nişte smocuri de păr îi evadau din nas, dar chipul nu-şi pierduse trăsăturile originale.

— E o plăcere să te avem aici, Claire, mi-a declarat el, cu o voce tunătoare. Şi acum, înainte de toate, spune-mi ce să-ţi aduc de băut?

După două pahare de votcă tonic şocant de ţepene, devenisem un cvartet de hohote de râs, iar eu îi priveam cu tandreţe pe toţi cei aflaţi în cameră. *Asta e o familie cu care m-aş putea obişnui*, m-am gândit în vreme ce Randall II îmi umplea, din nou, paharul, iar Lucille îmi mai oferea un Dunhill. Era plăcut să întâlneşti oameni care refuzau să renunţe la vicii.

Stomacul mi se lamenta în surdină – nu luasem decât o îmbucătură de mâncare toată ziua, iar nervii mei făceau o larmă prea mare din cauza combinației dintre tirada lui Vivian și întâlnirea cu părinții lui Randall – dar, ca la semnal, o servitoare îmbrăcată cu o uniformă scrobită s-a materializat cu o tavă cu aperitive. Am luat, recunoscătoare, o bucată de pepene învelită în prosciutto. La fix. Dacă nu băgam ceva în stomac, nu mai rezistam până la cină. Tatăl lui Randall nu se încurca deloc cu prepararea paharelor de votcă.

— Nu, mulțumesc, Carlotta, a refuzat Lucille, fără să arunce nici măcar o privire către tavă.

— Nici eu nu vreau, a urmat-o ca un ecou Randall.

Servitoarea a așezat tava de argint între mine și domnul Cox, care a înfulecat fericit vreo câteva mini-tarte cu crab.

— Sunt delicioase, am spus eu luând o a doua tartă.

Domnul Cox a clătinat din cap.

— Încearcă și pateurile cu somon, mi-a sugerat el, plin de solicitudine.

— Cum *reușești* să-ți menții silueta, draga mea? m-a întrebat Lucille, cu un zâmbet crispat, când am luat încă un pateu de pe tava strălucitoare.

— Mamă, i-a șoptit Randall pe un ton de avertizare.

Eu am dat drumul pateului în șervețel, simțindu-mă, dintr-odată, de parc-aș fi avut un rât în loc de nas. Nu era de mirare că

femeia asta avea un fiu matur, care încă mai mesteca fiecare îmbucătură de o sută de ori.

— Claire, am adorat-o pe mama ta în facultate, s-a conformat Lucille, aşezându-şi degetele osoase pe braţul meu.

Instantaneu, conversaţia s-a împărţit în două tabere. Randall şi tatăl lui s-au lansat într-o discuţie despre investiţii. Amândoi stăteau picior peste picior, îndreptaţi unul către celălalt, lăsând să se vadă nişte şosete identice din caşmir, ieşind din pantofii sport asortaţi, marca Gucci. Lucille şi-a tras trupul firav mai aproape de mine.

— A, mulţumesc, i-am răspuns eu. Şi ea a spus acelaşi...

— Eram ca două surori la Vassar! Împărţeam absolut totul – periile de păr, cursurile, hainele, chiar şi *băieţii* uneori!

Din cauza acestei amintiri, Lucille a lăsat să-i scape un hohot ciripit de râs.

— Ştii, niciodată n-am mai avut o prietenă atât de apropiată. Nici înainte şi nici după. Tish-Tish a fost unică.

Tish-Tish? Nu mai auzisem pe nimeni care să se refere la mama folosind *acea* poreclă îngrozitoare. Ce trist era că o prietenie se putea răci atât de mult ca a lor. M-am gândit la Beatrice. În ultima perioadă fusesem aşa de ocupată cu serviciul şi cu noua mea relaţie, încât conversaţiile noastre fuseseră reduse la câte două minute de „verificare". Oare vieţile *noastre* se puteau separa în felul polarizat în care se despărţiseră viaţa mamei şi a lui Lucille? Niciodată nu mă mai gândisem la

asta – şi era un gând care-mi dădea fiori. S-o aud pe Lucille zicând că şi ele fuseseră inseparabile – şi totuşi trecuseră mai bine de zece ani de când nu se mai văzuseră.

— Mi-e dor de mama ta mai mult decât pot spune în cuvinte, a continuat Lucille pe un ton melodramatic.

Fruntea micuţă i s-a încruntat uşor – dacă ataşamentul ei faţă de Botox ar fi fost mai mic, atunci probabil că i-aş fi văzut sprâncenele îmbinându-se din cauza tristeţii.

— E păcat, Claire. Ştii cum trăieşte ea acolo. Mi-e milă de ea. Mi-aş dori *aşa de tare* s-o putem convinge să se mute mai aproape de New York.

Cum trăia mama? Ultima dată când verificasem, mama mea trăia într-o căsuţă superbă, aflată în mijlocul unei proprietăţi splendide. Trăia într-o comunitate de prieteni care o iubeau şi care-l cunoscuseră şi-l iubiseră şi pe tata. Niciodată mama nu lucrase mai bine şi, spre marea ei încântare, începuse să-şi vândă lucrările, prin intermediul unor mici galerii răspândite prin toată ţara.

— Cred că mama e destul de mulţumită de felul în care trăieşte, am corectat-o pe Lucille.

— A, draga mea, ştiu că ea *spune* că e fericită, dar sincer, cum ar putea să fie fericită? Locuind la ţară? Izolată de fenomenul cultural, incapabilă să călătorească prea mult, ba chiar fiind obligată să-şi vândă propriile picturi? Dacă tatăl tău ar fi fost capabil să... ei, presupun că n-ar trebui să dăm vina pe morţi.

Am simţit cum îmi urcă sângele în cap. I-am aruncat lui Randall o privire tăioasă, dar el a rămas absorbit de ceea ce-i povestea taică-su şi nu mi-a sărit în ajutor. Oare maică-sa încerca să mă facă să-mi ies din pepeni la doar douăzeci de minute de când făcuserăm cunoştinţă? Pentru că, dacă asta încerca, atunci azvârlirea unei insinuări jignitoare la adresa tatei şi a unui comentariu îngâmfat la adresa mamei era calea cea mai potrivită ca să obţină efectul scontat.

Nu te enerva, Claire. Am tras adânc aer în piept.

— Doamnă Cox, mama e cu-adevărat fericită, am spus cu fermitate. Iowa City nu e un oraş prea mare, dar aţi fi surprinsă să aflaţi ce viaţă culturală bogată are. Iar mama e absolut încântată că există o cerere din ce în ce mai mare pentru tablourile ei. Cred că asta e o situaţie care o satisface la mai multe niveluri, inclusiv la cel financiar.

— Îhî, a spus Lucille clătinând din cap, în mod evident neconvinsă. Ei, draga mea, sper că ai dreptate.

Mamei îi plăcuse de femeia asta? Fuseseră prietene?

— Ştii că o cunosc şi pe Vivian Grant, a continuat Lucille, făcându-i semn Carlottei să ne mai prepare nişte cocteiluri.

Am observat că la auzul numelui lui Vivian, tatăl lui Randall a aruncat o privire scurtă, dar Lucille n-a sesizat nimic.

— Vivian e o femeie *îngrozitoare*. Întotdeauna e aşa de *îndârjită*. A, cred că trebuie

să respect ce-a făcut în carieră. Dar în rest? E important să menţii un echilibru între solicitările serviciului şi casă. Nu eşti de acord?

Lucille avea dreptate: Vivian *era* îngrozitoare. Şi după biciuiala pe care mi-o aplicase în seara precedentă, eram extrem de dispusă să aud critici la adresa ei – indiferent pe ce temă. Am mai luat o gură din paharul cu votcă tonic şi am clătinat din cap cu vehemenţă, în semn de aprobare.

A-ha! Camera a continuat să se rotească încă puţin, după ce capul mi s-a oprit.

Lucille mi-a zâmbit cu căldură, de parc-aş fi înlăturat o barieră invizibilă.

— E aşa de plăcut, Claire, să întâlnesc o tânără care să aibă părerea asta. Mai ales una de care fiul meu pare vrăjit. Poate că n-ar trebui să-ţi spun asta, dar ultima lui prietenă, Coral – s-a schimonosit ca să înţeleg exact care era poziţia ei faţă de Coral – era *atât* de focalizată pe carieră. De fapt, ea numai despre asta putea să vorbească. Nu c-ar fi ceva rău ca o femeie să-şi dorească o carieră, numai că – egoist vorbind, ca mamă, mi-aş dori ca Randall să se vadă cu o fată puţin mai... blândă în ambiţii.

Cum? Eu eram blândă în ambiţii?

— Realitatea e că eu muncesc din greu, doamnă Cox...

— Sigur că da, draga mea. N-am vrut să spun că tu nu-ţi iei slujba în serios. Uită că am spus ceva pe tema asta.

Măcar îşi găsise momentul potrivit: după ce dădusem peste cap şi pe stomacul gol trei

cocteiluri al naibii de tari, existau şanse să nu-mi fie greu să uit comentariul ei.

— Şi-apoi mai era şi întreaga problemă cu părinţii lui Coral, a continuat să bată câmpii Lucille.

Se părea că era încă fixată pe fosta prietenă a lui Randall.

— Cum să mă exprim delicat... ei, nu pot. Fusese născută într-un parc de rulote, Claire. Ceea ce ar putea părea o exagerare absurdă şi ridicolă, dar te asigur că *nu* e aşa.

Lucille a clătinat din cap, de parcă i-ar fi fost încă greu să digere acest fapt.

— Ceea ce e în regulă. Sigur că nu-i putem reproşa fetei asta – ea s-a descurcat bine; a făcut Dreptul la Yale şi aşa mai departe – numai că eu şi tatăl lui Randall am considerat că ar *complica* foarte mult lucrurile, înţelegi, în sensul că nu proveneau din medii similare. Ce s-ar fi întâmplat când tânărul Randall ar fi vrut să devină membru al cluburilor Bath and Tennis sau Shinnecock? Ştiu, e *îngrozitor*, dar unele dintre cluburile de elită sunt foarte severe, chiar şi atunci când eşti un Cox. Şi-atunci de ce să-ţi complici viaţa, când nu eşti obligat s-o faci?

Nu puteam să răspund la întrebare, fiindcă încăperea – explodând din cauza ţapetului de culoarea piersicii – începuse, dintr-odată, să mă ameţească.

— Randall, am întrerupt eu conversaţia puţin cam prea sonor, ar trebui să fim atenţi la oră. Bea şi Harry ne aşteaptă la opt.

Randall a zâmbit, a clătinat din cap şi s-a întors la discuţia cu taică-su.

Iar Lucille a luat-o şi ea din loc.

— Ştiu că ar trebui să fiu ceva mai reţinută pe acest subiect, draga mea, mi-a şoptit ea conspirativ, la un nivel al vocii pe care bărbaţii îl puteau auzi cu siguranţă, dar tu eşti *exact* genul de fată cu care întotdeauna am sperat că Randall o să se aşeze la casa lui. Cum am mai spus, pur şi simplu am adorat-o pe mama ta. Mereu era aşa de elegantă, de rafinată şi de frumoasă. Ştii, ar fi putut să cucerească orice bărbat de pe planetă. N-a fost nici un secret că Harrison Westville al III-lea – moştenitorul imperiului pastei de dinţi Westville – ar fi luat-o de nevastă într-o clipită, a gângurit Lucille, abia perceptibil.

— Despre ce vorbiţi voi, doamnelor? a intervenit, în sfârşit, Randall. Mamă?

— Ei, vorbim şi noi, ca fetele, a chicotit Lucille. Ascultaţi, dragii mei, nu credeţi că v-am putea convinge să rămâneţi la cină? Bucătăreasa a pregătit faimoasele ei găini Cornish, iar nouă ne-ar face o mare plăcere să mai stăm cu voi!

— Ce părere ai, Claire? m-a întrebat Randall. Crezi că Bea şi Harry s-ar supăra dacă am lua un brunch cu ei mâine şi am rămâne, peste noapte, aici?

Cum? Finalmente, camera a încetat să se mai învârtă şi s-a oprit abrupt în loc. Bea şi Harry îşi petrecuseră toată după-amiaza adunând ingredientele pentru meniul din seara respectivă, ca să se pregătească pentru vizita

noastră. Era imposibil să contramandăm în ultima secundă! Chiar şi aşa ameţită cum eram, asta mi-era limpede.

— Mi-ar plăcea să putem rămâne, i-am spus lui Lucille, după o pauză, dar mă tem că prietenii mei s-ar supăra. Abia aşteaptă să petreacă mai mult timp cu Randall, iar cina asta a fost plănuită de multă vreme.

— Sigur că da. E păcat, dar înţelegem, a răspuns Lucille. Într-o altă seară. Sper c-o să te mai vedem curând, Claire. Şi pe mama ta! Trebuie să-mi spui când vine în oraş. Aş fi încântată s-o văd.

Toţi patru ne-am ridicat şi ne-am luat la revedere. Eu mă concentram ca să-mi menţin poziţia verticală.

În vreme ce Randall mă ajuta să mă instalez în scaunul adânc al Porsche-ului, le-am făcut cu mâna părinţilor lui, străduindu-mă să-mi reprim furia.

— Nu-mi vine să cred c-ai făcut chestia asta! am fumegat imediat ce Randall a închis portiera.

— Ce-am făcut?

— Ai încercat să-i laşi baltă pe Bea şi Harry! M-ai pus în postura să-i spun mamei tale că nu putem să luăm cina cu ei!

Randall şi-a ţinut neabătut ochii la drumul care se întindea în faţă.

Preţ de-un minut, am mers într-o tăcere clocotitoare, şerpuind pe alee, cu un sfert de lună deasupra capului.

— Îmi pare rău, iubito. Nu ştiu unde mi-a fost capul, a zis el într-un final, sărutându-mi mâna.

Dar din nu știu ce motiv (probabil din cauza paharelor cu votcă), capitularea lui în genunchi n-a reușit decât să mă aprindă și mai tare.

— Și care-i treaba cu mama ta care n-o place pe fosta ta prietenă... fiindcă n-a fost născută într-un conac? Sau pentru că era mult prea preocupată de cariera ei? Asta dovedește o mare îngustime a minții, Randall, și același lucru se poate spune și despre mine!

— Mama chiar n-ar fi trebuit să spună asta despre Coral! N-ar fi trebuit să spună *nimic* despre Coral!

Randall părea realmente capsat. A tăcut un minut ca să-și revină.

— Dar, sigur că da, mediul din care provii tu nu e deloc asemănător. Mama ta face parte dintr-o familie foarte bună din Boston, iar tatăl tău a fost un profesor universitar respectat. Nu e nici pe departe vorba de un parc de rulote, Claire!

— Nu din cauza asta m-am supărat, Randall!

Cuvintele îmi sunau împleticite din cauza nervilor. De ce nu înțelegea că eu obiectam împotriva atitudinii de „eu sunt regina și nimeni nu e ca mine" a maică-sii? Iar el vorbea de parcă ar fi meditat pe subiectul originii mele „potrivite"! Și ce era cu chestia aia cu cariera?

— Știi că slujba mea e foarte importantă pentru mine, nu? l-am întrebat, întorcându-mă în scaun ca să mă pot uita la el.

Randall mi-a aruncat o privire scurtă.

— Claire, pe bancheta din spate e o sticlă de Evian. De ce nu bei puțină apă? Cred că ți s-a dat prea mult de băut.

— Știi că-mi pasă *foarte mult* de cariera mea? am repetat.

Știam că sunam de parcă eram în război, dar se părea că nu puteam să mă opresc.

— Sigur că știu, Claire. Dumnezeule! Sincer, nu înțeleg de ce te ambalezi așa. Dacă-ți aduci aminte, eu am fost cel care te-a ajutat *să găsești* slujba asta de care-ți pasă așa de mult. Bea puțină apă. Te porți ca un copil.

Cuvintele lui m-au lovit ca o palmă peste obraz. *Un copil.* Întâi șefa mea și acum prietenul meu.

— Ascultă, a zis Randall cu o voce mult mai calmă, așezându-și o mână pe genunchiul meu, îmi pare rău. Îmi pare rău că mama te-a supărat. Are cele mai bune intenții, dar uneori spune lucruri fără să se gândească. E clar că n-ar fi trebuit s-o aducă în discuție pe Coral sau toată prostia aia cu cariera. Cred că era puțin emoționată de întâlnirea cu tine, iar chestia asta a făcut-o să vorbească fără sens. În orice caz, *chiar* îmi pare rău. Și în legătură cu propunerea de a ne schimba planul. Nu e decât că, din cauza programului de la birou, nu apuc să-mi văd părinții prea des și mi-a părut rău că n-am putut să stăm mai mult cu ei. De săptămâni întregi așteaptă să te cunoască. Mama n-a mai vorbit de altceva.

Am simțit că furia mi se stingea. Ce făceam eu? Ce dacă Lucille mă iritase? Chiar trebuia să mă reped așa asupra lui Randall, din secunda în care închisese portiera? Ce dacă o făcuse lată cu treaba cu cina? Nu era decât un bun fiu, căruia îi venea greu să-și dezamăgească

părinții. De ce stricam eu primul weekend întreg pe care-l petreceam împreună, după luni de zile?

— Îmi pare rău, Randall. Nu știu ce m-a apucat, i-am spus pe un ton scăzut și rușinat.

El mi-a întins sticla de Evian, iar eu am luat o gură.

— Nu-ți face griji. Hai să ne relaxăm și să ne bucurăm de restul serii, da?

Am dat din cap, luând încă o gură de apă, în vreme ce Porsche-ul lui Randall fugea prin noaptea de iarnă, fără stele. Apoi m-am aplecat către el și l-am sărutat pe obraz, iar el a zâmbit. Era frumos, inteligent, un fiu bun... și un om iertător. Era bărbatul perfect.

* * *

Bea ne-a făcut cu mâna entuziasmată, încadrată de lumina caldă de pe verandă. Sincer, niciodată nu mai fusesem atât de fericită s-o văd. După săptămâni întregi de discuții minimale și după conversația cu Lucille, așteptam cu nerăbdare sesiunea completă și detaliată de pălăvrăgeli cu cea mai bună prietenă a mea.

— Salut, dragilor! ne-a strigat ea când am ieșit din mașină.

Din fericire, drumul de patruzeci de minute până în Montauk și litrul de apă mă readuseseră la o stare de rezonabilă trezie. Îl convinsesem pe Randall să mă lase să deschid geamurile un centimetru – detesta efectul oricărei pale de vânt pe părul lui perfect gelat, dar de data

asta făcuse o excepţie – iar aerul rece şi curat al oceanului îmi limpezise capul.

— Beatrice, arăţi superb, ca de obicei, a zis Randall, sărutând-o şi bătându-l pe Harry pe spate.

— Uau, casa e uluitoare! am exclamat eu, când am păşit în bucătăria proaspăt renovată.

Înăuntru era o atmosferă extrem de intimă şi de caldă – adoram lambriurile de lemn, masa uriaşă, de fermă, cu aer antic şi portretele de familie pe care Bea le aranjase, cu mână de expert, pe unul dintre pereţi.

— Da, aşa-i c-a făcut o treabă grozavă? m-a întrebat Harry, conducându-ne în sufragerie.

— E superb! m-a secondat Randall, privind de jur-împrejur. Bea, te-ar interesa să-mi decorezi casa cea nouă din Nantucket? Cred că simţul tău estetic ar fi numai potrivit pentru chestia asta.

— Pe bune? a zis Bea, luminându-se la faţă. Mi-ar plăcea la nebunie! Sigur că da.

— Grozav! O s-o pun pe secretara mea să-ţi trimită toate detaliile săptămâna viitoare. A, uitasem – poftim, domnule.

Randall i-a înmânat lui Harry o sticlă de vin uşor prăfuită.

— Petrus '85, un an excelent.

— Uau! a exclamat Harry. Asta e o sticlă fenomenală! Mulţumesc, Randall. Eşti mult prea generos.

Eu m-am simţit inundată de o căldură plină de fericire. Aveam în faţă o imagine splendidă: incredibilul meu iubit, înţelegându-se

de minune cu cei mai buni prieteni ai mei. O familie mare și fericită.

— Și, cum a mers cu părinții? mi-a șoptit Bea când ne-am așezat pe canapea, una lângă cealaltă, în vreme ce băieții plecaseră ca să se ocupe de vin.

— Îți spun mai târziu. Nu am un răspuns format dintr-un singur cuvânt.

— Hei, Claire, am uitat să-ți transmit o mică bârfă de săptămâna trecută, a zis Harry, intrând în sufragerie cu două pahare de vin pentru noi. N-ai să ghicești pe cine am văzut giugiulindu-se într-un restăurănțel discret de lângă serviciul meu.

— Giugiulindu-se? Iar ai citit *Page Six*, așa-i?

— Ghicește! a râs Harry.

— OK. Dă-mi un indiciu – celebritate, politician sau cineva din trecutul nostru?

— Politician și... nu știu, și un soi de celebritate. Mă rog, măcar am recunoscut-o. Se țineau de mână și se uitau unul în ochii celuilalt ca doi porumbei. Te dai bătută?

Era clar că Harry abia se mai abținea, așa că am clătinat din cap în semn de aprobare.

— Vivian Grant și primarul adjunct.

— Ai văzut – *stai puțin*, cine e primarul adjunct?

— Stanley Prizbecki. Cred că dacă l-ai vedea, l-ai recunoaște. O matahală cu o perpetuă barbă de trei zile și cu bicepși umflați... mâna dreaptă a primarului general?

— Tipul *ăla*? L-ai văzut pe tipul *ăla* giugiulindu-se cu Vivian?

Înţelesul verbului în cauză mi-era puţin cam neclar, dar totul suna mult prea cald şi prea tandru pentru oricare dintre părţile implicate. Uau, asta era *într-adevăr* o ştire de senzaţie.

Primarul general – şi Prizbecki, ajutorul lui – câştigaseră ultimele alegeri la mustaţă cu ajutorul neobişnuitului slogan „newyorkezii au nevoie de o dragoste dură". Primarul îşi onorase promisiunile din timpul campaniei electorale, atacând crima organizată şi corupţia la nivel înalt – şi se părea că Prizbecki fusese omul din spatele multora dintre acele atacuri – dar citisem recent că newyorkezii considerau că ambii aleşi împinseseră lucrurile mult prea departe. Eu nu-mi formasem încă o părere despre conducerea lor, dar un lucru era clar: Stanley Prizbecki avea un aspect de *rău*.

— Harry, dar Stan nu e însurat? a întrebat Bea.

— Ba da. Şi are şi patru copii.

A, OK! Revenisem pe un teren familiar. Vivian în calitate de Cealaltă Femeie, Vivian, spărgătoarea de familii... acum totul căpătase, din nou, sens.

— Urăsc genul ăsta de bărbaţi – probabil că nevastă-sa l-a ajutat să-şi construiască o carieră şi iată cum o răsplăteşte el, a pufnit Bea. Şi bieţii copii!

Am sesizat că fruntea lui Randall a devenit încordată. Îhh, de ce trebuise Bea să intre pe panta asta? Cu ani în urmă, Randall fusese unul dintre acei bieţi copii – ba chiar o surprinsese pe Vivian în hol, după ce actul sexual se consumase. O amintire pe care Vivian o reda

cu un umor abraziv. M-am cutremurat. Încă un motiv pentru care o dispreţuiam pe Vivian.

— Ăăă, Bea, vrei să te ajut cu cina? am întrebat, disperată să închei subiectul aventurilor lui Vivian. Îmi lasă gura apă din cauza mirosurilor care vin din bucătărie!

— Ei, Harry e bucătarul din seara asta. Ne pregăteşte reţeta lui de *osso bucco*.

— *Osso bucco*? a repetat Randall. Ce om renascentist eşti, Harry! Miroase incredibil!

— Şi cred că e gata. De ce nu mergem să ne aşezăm la masă? a întrebat Harry, indicându-ne drumul.

* * *

— A fost un weekend plăcut, a spus Randall, în vreme ce treceam prin tunelul Midtown, pe drumul de întoarcere dinspre Long Island. Bea şi Harry sunt extraordinari, Claire!

— Mă bucur că tu şi Harry v-aţi înţeles aşa de bine! am zis eu, strălucind de mulţumire.

În dimineaţa aia, băieţii se despărţiseră de noi ca să meargă să joace tenis. Pe de altă parte, eu şi Bea fuseserăm mult mai puţin active: ne făcuserăm un ibric de cafea, ne umpluserăm o farfurie cu gogoşi, ne aşezaserăm pe canapea şi vorbiserăm ore întregi. Mă simţeam mult mai bine. Cerul albastru, aerul curat, prietenii extraordinari... toate astea îmi aminteau de cât de dulce poate să fie viaţa atunci când nu eşti legat toată ziua de un birou.

— A, dragul meu, nu trebuie să mă duci chiar până la uşă!

Am realizat dintr-odată că Randall se îndrepta către periferie. Eu presupusesem c-o să meargă direct la garajul de pe 78th Street, de unde eu aveam să iau un taxi până acasă.

— Ştiu că nu trebuie, ursuleţul meu, mi-a răspuns el luându-mi mâna şi sărutându-mi-o. Dar aşa *vreau*.

— OK, păi... ăăă, aici trebuie să faci stânga.

Am văzut cum ochii lui Randall s-au mărit atunci când am intrat pe strada mea. Nu mai văzuse locul unde stăteam – după fiecare întâlnire, ajunseserăm întotdeauna în apartamentul lui, pentru că era mult mai frumos decât garsoniera mea, iar el se trezea dimineaţa ridicol de devreme – şi eu mă simţeam ciudat de emoţionată din cauza părerii pe care putea să şi-o facă. Când ne-am oprit la un semafor pe roşu, în mod reflex, Randall a apăsat butonul de blocare a portierelor – sigilându-ne astfel în interior.

După un minut, Cox şi-a parcat Porsche-ul în faţa hogeagului meu dărăpănat. Un grup de adolescenţi a început imediat să dea târcoale maşinii, de parc-ar fi căzut din afara spaţiului terestru.

— Nu pot să te las să te dai jos, cu toţi golanii ăştia învârtindu-se pe-aici, mi-a declarat el pe un ton protector.

— Gola – a, copiii ăştia? Sunt tot timpul pe-aici. Sunt complet inofensivi. Îţi promit.

L-am sărutat pe obraz şi am întins mâna în spate, după geanta mea cu bagajul de weekend.

— Ursuleţule, trebuie să-ţi găsim un loc mai bun unde să te muţi, mi-a trântit-o Randall, uitându-se împrejur.

I-am urmărit privirea – şi, ca prin minune, strada unde mă simţisem ca acasă, vreme de ani de zile, s-a transformat într-o adevărată ruină. La colţ zăceau nişte gunoaie, iar un grup de tipi dubioşi ardeau gazul câteva uşi mai în jos. Privind prin ochii lui Randall, cartierul meu arăta absolut dezastruos.

— *Chiar* nu-mi place gândul că vii noaptea, pe jos, pe aici.

O clipă, am resimţit o stare defensivă – dar eram şi mişcată de grija reală a lui Randall.

— Poate c-a venit timpul să mă mut, am fost eu de acord.

Încă o intrare pe lista lucrurilor pe care le aveam de făcut. Desigur, ce şanse aveam să găsesc timp ca să-mi caut un alt apartament? Mai puţine decât numărul kilogramelor lui Lucille.

Randall s-a întins şi mi-a luat mâna într-a lui, cu o expresie serioasă pe chip.

— E ceva despre care am tot vrut să discut cu tine, Claire. Mă gândesc la asta de mai multe săptămâni, iar ieri dimineaţă, când am vorbit cu mama, chiar ea a fost cea care a deschis subiectul. Mie mi se pare foarte logic.

— Ce e logic, Randall? l-am întrebat, deşi menţionarea maică-sii şi a opiniilor ei m-a făcut, dintr-odată, să nu mă mai simt în largul meu.

— Ce părere ai avea să te muţi în apartamentul meu? E spaţiu suficient şi n-ar mai fi nevoie să-ţi tot cari lucrurile de la tine la mine şi tot aşa...

Mi s-a oprit inima în loc. Să mă mut cu el? Vorbea serios? Se gândea la asta de mai multe săptămâni? *Asta* era propunerea lui Lucille?

— Știu că nu ieșim împreună decât de șase luni, dar mie mi se pare că e un gest potrivit. Ne-am vedea mai mult timp, tu ai face economie la bani și...

Randall s-a oprit, fierbându-mă în suc propriu.

— Claire, eu te iubesc. Te iubesc și aș vrea să locuim împreună.

Nu-mi venea să cred. Bomba care începea cu I *și* invitația de a ne muta împreună, amândouă aruncate în aceeași buclă a conversației? Randall Cox mă iubea? Și voia să locuim împreună? Ăsta era momentul la care eu și Beatrice visaserăm cu atâția ani în urmă – și, în sfârșit, se împlinise! Îmi venea să alerg pe strada mea amărâtă și să urlu din fundul plămânilor și...

— Înțeleg dacă ai nevoie de ceva timp ca să reflectezi la asta, mi-a spus Randall oarecum posomorât.

Hopa! Uneori uiți să bărbații nu pot citi gândurile.

— Și eu te iubesc, Randall! am spus aruncându-mă de gâtul lui și sărutându-l. Și sigur că mi-ar plăcea la nebunie să locuiesc cu tine.

Pe bune, la ce naiba să mă mai gândesc? Sigur că anunțul picase din senin – chiar nu mă așteptasem ca Randall să-mi facă propunerea asta –, dar eu eram obișnuită cu tipi cărora le era teamă să se implice prea mult într-o relație, tipi ca James, care refuzase

să-mi dea voie să-mi las un deodorant solid ascuns sub chiuveta din baia lui. Sigur că voiam să locuiesc cu Randall. Dacă Randall era gata să facă acest pas enorm în relaţia noastră, atunci şi eu eram gata.

— Bine! Asta e bine, a clătinat el fericit din cap. O pun mâine pe Deirdre să te sune ca să stabiliţi detaliile. O să fie grozav, Claire. Ai o grămadă de spaţiu în dulapuri, iar la etajul doi e o sală de gimnastică şi Svetlana poate să-ţi pregătească orice vrei să mănânci.

Randall a continuat să-mi dea tot felul de detalii, dar singurul lucru pe care eu puteam să-l mai aud era un ecou fericit: *Mă iubeşte. Randall Cox mă iubeşte şi vrea să locuim împreună.*

— OK, sări afară înainte să-mă zgârie cineva maşina cu cheia, mi-a zis într-un final Randall, mai în glumă, mai în serios.

L-am sărutat şi am deschis portiera.

— Te iubesc, am spus aplecându-mă, încă o dată, înăuntru.

— Şi eu te iubesc. Intră înăuntru! mi-a zis el, arătându-mi un beţiv care stătea în josul străzii.

— Cum o să fiu în stare să las în urmă toată splendoarea asta? am râs eu şi am închis portiera, după care m-am îndreptat către scări, cu geanta mea de weekend în mână.

Ne mutăm împreună. Uau! Pas *major*. Capul mi se învârtea puţin.

O parte din mine o să ducă dorul locşorului ăstuia, am recunoscut eu, înfundându-mă în vechea mea canapea, cu ziarul de duminică.

Mică şi de rahat aşa cum era, garsoniera aia însemna acasă. Fusese casa mea în ultimii cinci ani de zile. Dar eram sigură că, după o vreme, şi apartamentul lui Randall avea să devină acasă.

Am făcut doi paşi, până în zona bucătăriei, şi mi-am scos nişte pâine ca să-mi fac un sendviş. În timp ce cotrobăiam prin frigider, am apăsat butonul de redare a mesajelor telefonice.

— Claire. Vivian, a mârâit primul mesaj, robotul înregistrând toate notele tensionate şi furioase din vocea lui Vivian.

Am îngheţat, dându-mi palme fiindcă nu mă învrednicisem să-mi schimb numărul. Trauma masacrului de vineri noaptea mi-a reapărut, proaspătă, în minte.

— Nu ştiu unde pizda mă-tii eşti, Claire. Am încercat toată ziua să te sun pe mobil, dar se pare că l-ai închis. Ceea ce-mi creează probleme în a da de tine. Lucru pe care *ştii* că îl găsesc extrem de enervant. În orice caz, am să-ţi spun mai multe chestii, aşa că sună-mă înapoi.

Nu. Nu, nu, nu, nu, *nu*. Nu puteam s-o sun pe Vivian în seara aia. Trebuia să aştepte până a doua zi. Îi stătusem la dispoziţie luni de zile. De ce nu-mi lasă şi mie un amărât de weekend... de ce nu mă lăsa să mă simt fericită şi îndrăgostită măcar *câteva minute*...

— Claire! a lătrat al doilea mesaj. Vivian! Sună-mă înapoi! Nu ştiu cine îţi închipui că eşti sau de ce îţi imaginezi că ai dreptul s-o iei RAZNA în halul ăsta, dar îţi ordon să mă suni!

M-am uitat la robot. Luminița roșie clipea cifra 18 – optsprezece mesaje noi în mai puțin de treizeci și șase de ore. M-am sprijinit de masă, frecându-mi fruntea cu putere. Știam că mesajele erau de la Vivian – sau, cel puțin, majoritatea dintre ele. Oare trebuia s-o sun înapoi chiar atunci? Oare se întâmplase într-adevăr o catastrofă sau femeia avea doar chef să eviscereze verbal pe cineva?

Opt p.m. într-o seară de duminică. Puteam să-mi înghit găluștele atunci sau a doua zi de dimineață. Oricum, noaptea mea de relaxare se dusese pe copcă. Am ridicat receptorul și am sunat-o pe Vivian.

— Ei, păi era și timpul! a cârâit Vivian, răspunzând după primul apel. Sunt furioasă, Claire, fu-ri-oa-să!

Am auzit o voce în fundal.

— Nu! Ți-am spus să nu te atingi de labele picioarelor, retardatule! Masează-mă doar pe gambe. De ce e așa de greu de priceput?! Ascultă, Claire, trebuie să vorbim mâine dimineață, fiindcă acum e un moment prost. Eu încerc să trăiesc aici, știi?! Nu pot să las totul baltă numai pentru că atunci îți convine ție. Sună-mă când ajungi la birou.

Clic.

Am aruncat pâinea la loc, în frigider, și mi-am turnat o cantitate generoasă de pinot grigio. Am încercat să mă agăț de fericirea pe care o simțisem cu doar un minut mai devreme – dar groaza indusă de Vivian mi s-a împotrivit și a câștigat.

Capitolul zece

Zgomotul și furia

— *Claire?!*

Capul mi-a sărit de pe birou. Ochii injectați căutau furioși prin lumina fluorescentă. *Nu din nou.* Nu vrusesem să-mi odihnesc decât un minut capul care-mi bubuia de durere, dar judecând după balta de salivă care se formase pe manuscrisul pe care-l redactam, probabil că adormisem. Ceea ce, în fond, nu era de mirare, dacă luam în considerare cât de puțin dormisem în noaptea precedentă și subiectul sclipitor de care mă ocupam: memoriile unui bărbat care avea cel mai mare... din lume.

— *Claire, ești acolo?* a behăit intercomul.

Vocea lui Vivian era plină de un bâzâit ostil.

— Sunt aici, am bolborosit eu, apăsând butonul roșu.

— *Vreau să te văd la mine în birou*, a trosnit vocea lui Vivian. *Acum!*

În biroul ei? La gândul ăsta, mi s-a strâns stomacul. Reușisem, mai bine de-o săptămână, să evit să intru în groapa aia cu venin și sentimente distructive. De când Vivian urlase

prima dată la mine, avusesem parte de o lună de adevărat iad, iar acum nu mai încercam decât să trec de fiecare zi fără nici o confruntare față în față. Vivian putea să fie destul de abuzivă și prin intercom; în biroul ei retras, ca un palat înghețat – în care sunetele erau amortizate de pereții antifonați – Vivian *chiar* că-și dădea drumu'.

— Vin imediat, am scuipat în cutia intercomului.

Toată oboseala mi s-a risipit, fiind înlocuită de un val de panică.

Mi-am trecut rapid degetele prin părul care-mi ajungea până la nivelul umerilor. Ultima dată îl spălasem în urmă cu trei zile (o stare de igienă precară, semijustificată de cantitatea zdrobitoare de muncă) și m-am decis că era cel mai indicat să mi-l strâng într-un coc prins cu un pix.

Apoi, uitându-mă în jos, am realizat că, fără să mă gândesc, în dimineața aia îmi pusesem pe mine prima cămașă pe care o înșfăcasem de pe fotoliu – aceeași cămașă neagră, cu nasturi până jos, pe care o purtasem și în vinerea precedentă. O zi care fusese deosebit de stresantă. Cămașa arăta ca un supraviețuitor dărâmat; de la subțioară emana un puternic miros alcalin.

Când să mă îndrept către ușă, ochii mi-au căzut pe calendarul uriaș de pe perete. În sfârșit, ianuarie – a șaptea lună. Simbolul jumătății perioadei. Crăciunul venise și trecuse, cu biata mea mamă așezată pe canapea, lângă mine, privindu-mă cum lucrez... la fel

se întâmplase și cu Anul Nou. Programul de vacanță al lui Randall fusese la fel de mohorât, dar reușise să se rupă și să bea o cafea cu mine și cu mama. Nu avuseserăm prea mult timp, dar măcar mama ajunsese să-l cunoască. I s-a părut că e un băiat bun. Îmi dădeam seama că era încă îngrijorată din cauza faptului că mă mutam la el, dar a încercat să mă sprijine în legătură cu acest gest.

Am tăiat ziua de luni de pe calendar. Cu un X greu câștigat.

Punctul culminant al fiecărei zile devenise înscrierea unui X roșu, uriaș, peste ea și privitul zilelor și săptămânilor care se acumulau încet. Uneori mă simțeam ca un prizonier care scrijelește pe peretele celulei, dar, de obicei, gestul ăsta mă făcea să mă simt mai bine... fiindcă fiecare X roșu mă aducea mai aproape de sfârșitul pedepsei auto-impuse, de un an de zile, la Grant Books.

Începutul noului an fusese deosebit de macabru. Lista cu cărți moștenite îmi crescuse până la numărul treizeci și doi – avusesem parte de mai multe plecări decât de obicei. Peste o săptămână avea loc ședința de marketing, așa că mă străduisem, plină de febrilitate, să încropesc ceva, *orice*, un text de prezentare cât de mic pentru fiecare dintre cărțile de pe lista Grant. Asta însemnase că fusesem nevoită să-mi anulez întâlnirea cu Randall și să stau, în noaptea precedentă la birou până la 3:30 dimineața. În săptămâna în curs avea să se producă, oficial, mutarea în apartamentul lui Randall. Asta datorită lui Deirdre și lui Lucille,

care se ocupaseră de coordonarea tuturor detaliilor. Lucille era neobișnuit de încântată de faptul că aveam să trăiesc în păcat cu fiul ei – de fapt, își luase obiceiul să mă sune la birou, de mai multe ori pe zi, ca să discutăm detaliile presante legate de mutare (de pildă, dacă preferam ca în noul meu dulap încastrat în perete să am umerașe de haine din satin sau din mătase).

— *Unde pizda mă-tii ești, Claire!* a revenit la viață intercomul. *Când spun ACUM, tu ce crezi că înseamnă asta?*

Mâinile îmi tremurau. Ochiul stâng mi se zbătea. *Cinci secunde ca să mă adun.* Stomacul mi s-a strâns din nou. Ce mai făcusem, în dimineața asta, ca să fac să explodeze mânia lui Vivian? Ca de obicei, se părea că șefa mea era pusă pe tăiat capete.

Am tras adânc aer în piept și am pornit rapid prin labirintul care ducea la biroul lui Vivian, trecând pe lângă colțul lui Lulu și trăgând, pe furiș, cu ochiul, cu toate că n-aș fi vrut să fac asta. De curând, Vivian ne schimbase birourile. Pe mine mă băgase într-o debara fără ferestre, lângă zona unde lucrau studenții în practică, iar lui Lulu îi dăduse biroul cu vedere la stradă.

Lulu stătea așezată în spatele biroului ordonat cu meticulozitate (ceea ce aducea, teribil de evident, cu manifestarea tulburării obsesiv-compulsive), sorbea, delicat, dintr-o cafea de la Starbucks și scria, sârguincioasă, la computer. Părul îi stătea aranjat perfect, în stil Jennifer Aniston (faza cu plete lungi, blonde, linse),

iar puloverul de un galben solar arăta *clar* că fusese proaspăt spălat.

S-o ia dracu'!

În copilărie crezusem, plină de naivitate, că odată devenită om mare n-aveam să mai am de-a face cu bătăuşul clasei sau cu favoritul profesoarei – dar, în ultimele şapte luni, mă confruntasem cu din ce în ce mai multe dovezi că oamenii de genul acesta deveneau şi mai răi, pe măsură ce înaintau în vârstă. Vivian reprezenta întruchiparea matură a unei ramuri extrem de virulente a tiranului din şcoala elementară – genul care-i trăgea apa peste cap vreunui tocilar, căruia, în acelaşi timp, îi fura şi banii de sendviş. Pe el îl lăsa cotonogit, iar pe maică-sa o insulta. Iar Lulu era versiunea de treizeci şi ceva de ani a lingăului clasei. Fata imposibil de perfectă, care stă în primul rând şi ridică mâna ca să răspundă la toate întrebările pe care le pune profesorul. Fata supercompetitivă, care pe dinafară e fără cusur, iar pe dinăuntru îşi urmăreşte interesul. Fata în care nu e bine să te încrezi.

Faptul că Lulu redevenise preferata lui Vivian – şi faptul că eu fusesem exilată în Castelul La Dracu-n Praznic – nu mă ajuta să-mi regăsesc sentimentele calde şi pline de tandreţe faţă de ea. De fapt, asta era puţin spus: Lulu se afla pe scurta listă cu persoane în legătură cu care n-aş fi avut nimic de obiectat dac-ar fi fost paraşutate direct în centrul Mogadishu-lui.

— Phil! am exclamat, când m-am lovit de el, luând colțul spre biroul lui Vivian.

Phil era destul de mohorât. În ultima vreme nu ne mai prea văzuserăm. Și el, ca și mine, fusese ocupat până peste cap cu niște cărți foarte mari.

— Eu aș evita să mă duc acolo. Asta dacă nu trebuie neapărat să te duci, m-a avertizat Phil. T.Rex-ului îi e foame.

— Din păcate, am fost convocată, am răspuns eu, înghițind nodul de dimensiunile unei mingi de bowling pe care-l aveam în gât.

Faptul că Vivian era într-o dispoziție mai groaznică decât de obicei mă făcea să-mi doresc să fug și să mă ascund undeva, dar trebuia să mărșăluiesc înainte, ca un bun soldat. L-am îmbrățișat pe Phil cu compătimire.

— Îmi pare rău, prietene. Încearcă să n-o iei ca pe un atac personal.

— Și eu îți spun ție același lucru.

Înainte să înceapă să se târșâiască înapoi pe hol, către biroul lui, Phil a oftat.

Eu am tras din nou aer în piept, mi-am împins toată greutatea trupului către ușa ca de seif a biroului lui Vivian și am pășit înăuntru. Climatul era arctic. Imediat am simțit cum mi se învinețesc buzele, iar părul de pe mâini mi s-a ridicat în sus, ca la comandă. Vivian vorbea la telefon, dar a ridicat un deget, făcându-mi semn să aștept. Eu m-am așezat țeapănă pe canapea.

Mi-am amintit de biroul intim al lui Jackson, de la P și P, birou care fusese plin de canapele de piele umplute cu puf, lumini calde, fotografii

de familie, rafturi cu cărţi, care înveleau toate zidurile şi maşini de scris vechi. În multe seri mi se întâmplase să înşfac un manuscris şi ceva mâncare comandată, să mă cufund într-un fotoliu şi să citesc ore întregi, în vreme ce Jackson lucra la biroul lui. Mara făcea deseori acelaşi lucru. Biroul acela fusese ca o bibliotecă de familie. Noi fuseserăm ca o familie.

Dar vremea aceea trecuse.

Acum eram înconjurată de canapelele din crom şi piele lustruită ale lui Vivian. Canapele care erau la fel de confortabile ca şi băncile din parc. Lumina era rece, iar obiectele de artă simbolizau falicul – în majoritate, reprezentau zgârie-nori care se înfigeau în cerul New York-ului. Se renunţase la rafturile de cărţi, în favoarea unor vitrine cu spoturi. Cutia de sticlă cea mai apropiată de mine adăpostea prima ediţie, deţinută de Vivian, a cărţii *Prinţul*, iar vitrina aflată de cealaltă parte a canapelei găzduia prima ediţie din *Curva fericită*. Puteai înţelege multe despre şefa mea, judecând după cele două cărţi la care ţinea cel mai mult.

— Habar n-ai despre ce vorbeşti. *Dumnezeule*. Ai fost nominalizat o dată la Premiul Naţional al Cărţii şi dintr-odată crezi...

Vivian a căzut într-o tăcere necaracteristică. Unghiile lungi băteau, super-agitate, darabana pe birou. Ritmul era un staccato precis de mitralieră.

Vivian îmi amintea de un gangster de şcoală veche: era îmbrăcată într-un costum din ăla bizar, în dungi, cu revere late, pe degetul mic

îi sclipea un diamant galben ca voma, iar în spate avea o legiune de gorile fără șira spinării de la Resurse Umane, care erau dresate să se uite în altă direcție, în vreme ce Vivian pocnea în scăfârlie politica firmei Mather-Hollinger. Posibilitatea de a mă trezi lângă capul unui cal mort îmi trecuse de mai multe ori prin minte.

Dacă o persoană o supăra, Vivian era dispusă să-l sau s-o termine în orice fel putea: contractele erau anulate în funcție de cheful ei, reputațiile erau distruse, iar spiritele erau răvășite. Dar cel mai rău era că Vivian deschidea focul ca răspuns la orice insultă *percepută* de ea. Ceea ce însemna că era în stare să calce în picioare orice amărât care nu făcuse altceva decât să-i zgândăre paranoia acută de care suferea. În mintea lui Vivian, toată lumea era pusă s-o tragă în piept, să fure de la ea, să-i submineze puterea și poziția.

— Ce-ai spus? a mârâit ea în telefon, făcându-mi semn să continui să aștept. Haide să ne lămurim c-o chestie, scriitor de rahat ce ești! Eu nu sunt o scârbă, eu sunt *cea mai mare* scârbă. Și dacă până joi nu am în mână un manuscris bun de publicat – da, vreau să zic joia *asta* – atunci eu o să fiu scârba care-o să primească înapoi și ultimul penny pe care l-ai luat ca avans. *Capisce*[1]? Nu-mi pasă dacă maică-ta mai are trei *ore* de trăit...

Vivian a trântit receptorul, după care l-a sunat pe Tad, noul ei asistent (douăzeci și patru de ani, fost manechin de lenjerie intimă

1. Înțelegi? (în ital. în orig.).

masculină, care în cursul acelei dimineţi scrisese „auteor" într-un e-mail trimis tuturor angajaţilor companiei).

— Scoate-l de pe lista mea de telefoane pe Hiram Peters, a lătrat Vivian în intercom. Poponarul dracului.

Vai, nu. Bietul Hiram. Pe Phil aveau să-l apuce nervii. Muncise atât de mult ca să-l ţină pe Hiram în joc. Ultimul roman epic al lui Hiram fusese nominalizat la Premiul Naţional al Cărţii, consacrându-l ca un scriitor cu o reputaţie extraordinară şi, mai mult de-atât, Hiram era cel mai dulce om pe care puteai spera să-l întâlneşti vreodată. Phil pomenise faptul că Hiram întârziase cu două săptămâni predarea celui mai recent manuscris fiindcă mama lui era foarte bolnavă – o contravenţie care, în ochii lui Vivian, îl reducea la statutul de „scriitor de rahat".

Doamna Grant şi-a întors privirea oţelită către mine, iar eu am simţit cum îmi îngheaţă sângele în vene.

— Ai văzut copertele de la *Confidenţial despre Casa Albă ?* m-a întrebat ea pe un ton scăzut.

Mult prea scăzut.

Prin minte mi-a trecut o emisiune pe care o văzusem recent pe canalul Explorer: un grup de înotători, a căror barcă se răsturnase, priviseră cum rechinii le dăduseră târcoale vreme de aproape o oră, dar abia atunci când cercurile descrise în jurul lor şi înotătoarele dorsale au dispărut, într-un plonjon adânc, cu mult sub suprafaţa apei, abia atunci au

știut că sunt, într-adevăr, la mare ananghie. Așa cum se așteptaseră, rechinii au izbucnit la suprafață, din străfundurile oceanului, cu fălcile larg deschise, pregătite să le înșface picioarele care băteau apa. Unul singur dintre înotători reușise să supraviețuiască și să povestească întreaga istorie. Liniștea nu era de bun augur. Nici când era vorba de atacurile rechinilor, nici atunci când era vorba de atacurile lui Vivian.

— Îm, da, Vivian, le-am văzut. Cred că Karen a făcut o treabă excelentă. Sunt vibrante, captivante – mi-am dres glasul și mi-am stors creierii ca să mai găsesc niște adjective pozitive. Învățasem încă de la începutul carierei că industria cărții se dădea în vânt după adjectivele simandicoase. Un manuscris nu era bun sau rău, era exploziv / pătrunzător / unic *sau* era nestructurat / banal / derivativ – sunt *provocatoare*, am concluzionat.

Karen era un director artistic deosebit de talentat. Dar, judecând după plânsul înfundat care se auzise, în dimineața aia, din spatele ușii ei închise, am bănuit că Vivian o tratase cu duritate de curând. Eram absolut încântată de copertele pe care Karen le imaginase pentru *Confidențial despre Casa Albă* și aceeași reacție avuseseră toți cei cărora le arătasem respectivele coperte.

— Provocatoare? Chiar asta crezi despre ele?

Vocea de interior a lui Vivian ieșise din clădire. Devenise tunătoare.

— Pe bune, Claire, tu nu ai ştii ce este provocator nici dacă chestia asta ar veni la tine, s-ar prezenta şi *dup-aia* te-ar muşca de cur. Tu încă trăieşti în turnul tău de fildeş. N-ar trebui să-ţi *spun* că sunt *al dracului de groaznice*. Groaznice! Sunt cele mai neinspirate coperte din câte-am văzut în toată viaţa mea. Iar tu, în calitate de *e-di-tor*, ar trebui să-l conduci pe directorul artistic şi să te asiguri că s-a prins care e treaba cu nenorocita aia de carte! Tu ar trebui *să controlezi* procesul ăsta, Claire.

M-am auzit înghiţind în sec. Vivian avea nefireasca abilitate de a face ca până şi numele meu să sune ca o insultă abjectă.

— De ce eu sunt singura de aici care *pricepe*? a ţipat ea de peste birou.

Ochii ca de jad îi scăpărau.

În nouăzeci şi nouă la sută din cazuri, Vivian recurgea la una dintre cele trei tirade preferate: 1) De ce eu sunt singura care pricepe; 2) Eu nu sunt nenorocita de maică-ta; 3) De ce trebuie să le fac eu treaba tuturor? Sau, dacă erai cu-adevărat norocos, atunci ţi se oferea un platou compus dintr-o nouă şi captivantă combinaţie de tirade.

— Îmi pare rău, Vivian, am bolborosit eu. O să trec pe la Karen prin birou chiar acum. Ar fi trebuit să-i dau mai multe detalii despre carte.

Desigur, eu şi Karen discutaserăm deja orientarea coperţii de mai multe ori, iar ea citise întregul manuscris. Iar eu *chiar* adoram ceea ce realizase. Erau nişte produse de premiat.

Dar dacă m-aș fi încontrat cu Vivian, n-aș fi reușit decât s-o stârnesc și mai tare. Exact ceea ce mă sfătuise Phil la început.

Speram numai că eu și Karen aveam să fim în stare să venim cu ceva care s-o satisfacă. În general, ca să reușești asta, era nevoie să introduci în conceptul copertei un trup seminud, plin de curbe, însă asta era una dintre puținele cărți de pe actuala listă care nu se referea exclusiv la sex – așa că trebuia să fim puțin mai inventive.

— Nu pot să fac eu treaba tuturor, a scuipat Vivian, întorcându-se către computer.

Am bănuit că asta însemna că pot să plec, așa că am început să mă trag încet, cu spatele, înspre ușă, ca și când Vivian ar fi fost un animal sălbatic, ale cărui instincte de prădător puteau fi declanșate de vreo mișcare rapidă.

— Ești bolnavă, Claire? m-a întrebat Lulu, pe un ton condescendent, când am trecut pe lângă ea, în dreptul răcitorului de apă. Arăți de-a dreptul epuizată. A, *stai puțin*... oare să fie din cauza lipsei de lumină solară din biroul tău? a zis ea, bătând din gene și mimând o grijă reală pentru sănătatea mea.

— Sunt bine, Lulu, i-am răspuns, descleștându-mi dinții numai atât cât să vorbesc.

Restul zilei a trecut într-o aglomerare de întâlniri, telefoane furioase de la agenți și un morman de hârțogăraie cât să populezi o întreagă pădure. Am uitat de prânz și probabil c-aș fi uitat și de cină, dacă mâinile n-ar fi început să-mi tremure pe tastele computerului. Așa că am ingurgitat un baton de Snickers,

pe jumătate mâncat şi uşor pietrificat, pe care-l depozitasem, în urmă cu mai multe săptămâni, în fundul unui sertar al biroului. L-am rugat pe David să nu mă mai dea la telefon nimănui, cu excepţia lui Vivian, şi am reuşit să muncesc destul de mult. Pe la 10:00, am stins lumina şi-am plecat.

Afară, aerul era rece, revigorant. Îmi făcea plăcere să-mi simt obrajii ciupiţi de răcoare. Curând, iarna avea să-i cedeze locul primăverii. Un alt anotimp avea să treacă pe lângă mine, în vreme ce eu petreceam paisprezece ore pe zi în birou. M-am decis să merg pe jos până la staţia de metrou Grand Central. Doar aşa, ca să-mi dezmorţesc picioarele. Mi-am îmbrăţişat geanta, plină cu manuscrise de care trebuia să mă ocup acasă.

Randall plecase cu avionul, în dimineaţa aia, la Londra, pentru o întâlnire importantă de curtare a unui client. Ceea ce, sincer, era chiar foarte bine – voiam să-mi savurez ultima mea noapte în garsonieră. Mi se părea că e sfârşitul unei ere.

Am expirat profund. Aerul a adăstat îndelung în atmosfera îngheţată.

Dintr-odată, mi-am adus aminte de ceva – uitasem totalmente să-l sun înapoi pe Luke Mayville. Mă sunase în dimineaţa aia, dar se scursese toată ziua, iar eu nu-l căutasem. Mi-am pescuit telefonul mobil, chiar dacă era mult prea târziu ca să-l mai sun. Luke a răspuns după al doilea apel.

— Salut, sunt Claire. Iartă-mă că te sun la ora asta, numai că toată ziua n-am avut nici

o secundă liberă, dar am vrut să ştii c-o să-ţi dau manuscrisul redactat până la sfârşitul săptămânii viitoare. Scuze că a durat atât... am fost cam agitată în ultima vreme.

— Accept ambele scuze, care oricum nu sunt necesare, dacă vii să bem un pahar împreună, mi-a răspuns Luke.

Pe fundal, se auzeau oameni.

— Sunt pe Perry Street, destul de aproape de unde stai tu. Vrei să ne întâlnim la Otheroom?

— Mi-ar face mare plăcere, am zis, dându-mi seama că exact de asta sunasem.

Aveam nevoie de un prieten. Şi de o băutură.

Capitolul unsprezece

Casa umbrelor

Primul gând când m-am trezit de dimineaţă: *Slavă Domnului c-a fost doar un vis.* M-am prăbuşit pe partea cealaltă, ca să apăs butonul de închidere a alarmei de la ceas. Începuse să sune tocmai când Vivian zbura către mine, cu nişte colţi de vampir dezveliţi, ţipând din cauza incapacităţii mele de a edita un manuscris redactat, în întregime, în sanscrită.

Al doilea gând: *O să vomit.*

Am ajuns în baie dintr-un singur salt. *Un avantaj, deseori uitat, al faptului că locuieşti într-o cutie de pantofi*, am realizat, ţinându-mi părul cu o mână.

Nu era *deloc* bine. Eram încă îmbrăcată cu cămaşa cu nasturi până jos şi cu fusta din ziua precedentă. Cămaşa pe care o catalogasem ca împutită şi jegoasă în după-amiaza trecută, era acum atât de respingătoare, încât mi-am dat-o jos, am făcut-o ghem şi-am aruncat-o în coşul de gunoi. Câhhhhhhh. Niciodată nu mă mai simţisem atât de dezgustător în toată viaţa mea.

Din noaptea care trecuse nu-mi mai aminteam aproape nimic. Îl găsisem pe Luke la

Otheroom... bucuria enormă a primei guri de Jack amestecat cu Coca Cola... discuţia despre cartea lui... încă un rând de băutură... mărturisirile despre serviciu, despre Vivian, despre Lulu... încă un rând de băutură... confesiunea legată de sentimentele mele contradictorii cu privire la părăsirea garsonierei şi mutarea cu Randall... încă un rând... probleme cu prietena vegetariană (care se părea că-l surprinsese uitându-se la o haină din piele întoarsă)... încă un rând... apoi Luke conducându-mă acasă, braţul lui împrejurul umerilor mei pentru că tremuram de frig... Luke sărutându-mă pe obraz în faţa blocului...

Am tresărit. O-ho. În mod indubitabil, asta era partea amintirilor mele care mă făcuse să mă simt atât de inconfortabil. Trăsesem de mâneca lui Luke şi încercasem să-l conving să urce în garsonieră pentru încă un pahar de băutură. Nu vrusesem să încheiem discuţia. Oare urcase? *Oare se mai întâmplase şi altceva în afara acelui sărut pe obraz?* Mi-am stors creierii ca să-mi amintesc mai multe detalii... dar nu, mi-am adus aminte că urcasem singură pe scări, cu un rânjet idiot pe faţă. Nu se mai întâmplase nimic altceva. Eram sigură.

Atunci de ce mă simţeam atât de straniu, atât de vag... *vinovată?*

Poate că nu făceam decât să confund o stare de mahmureală teribilă cu sentimentul de vinovăţie.

Mi-am duşat şi îmbrăcat trupul îndurerat, în vederea serviciului. Asta era, în mod clar,

o zi de taxi-până-la-birou. Lupta cu mulțimile din metrou nu era o opțiune.

— 'Neața, Claire, mi-a spus David când am trecut, târșâindu-mi picioarele, prin fața biroului lui, o jumătate de oră mai târziu. Te caută Vivian ; te tot sună de pe la opt și jumătate. Pare să fie...

David nu și-a terminat propoziția.

— Într-o dispoziție neagră? am adăugat eu sec. Vrei să spui că nu ți-a oferit salutul obișnuit cu „Cum te cheamă, pune-o pe idioata aia cu creier de vrabie, care nu e bună de nimic, să mă sune"?

La Grant Books, nu ne mai rămăsese nimic altceva decât să facem glume macabre.

Abia atunci am observat umbra așternută peste chipul deloc amuzat al lui David. Asistentul meu își dregea glasul cu atâta vigoare, încât suna ca motorul ambalat al unei mașini. A, nu! *Doamne, te rog, fă să nu fie...* m-am rugat, în vreme ce mă întorceam ca să dau ochii cu Vivian, care arăta ca un pitbull cu spume la gură, gata de bătălie. *În spatele meu.*

— Pierdusem speranța să mai primesc un telefon înapoi înainte de prânz, a scuipat Vivian către mine, ridicându-se pe vârfuri ca să micșoreze distanța dintre fețele noastre.

Îmi dădeam seama c-o scotea din pepeni faptul că, la un metru cincizeci și cinci, ea era cu mai bine de cincisprezece centimetri mai scundă decât mine și era nevoită să-și strâmbe gâtul atunci când vorbeam față-n față. Tocurile mele cui deveniseră un gest major de sfidare și mă încălțam cu astfel de pantofi

absolut în fiecare zi – indiferent cât de tare mă dureau picioarele şi indiferent cât de brutal de mahmură eram.

Am aruncat o privire la ceasul de pe peretele din spatele biroului lui David – era 9:03 a.m. – după care m-am făcut mică, gata să încasez în plin loviturile care aveau să se prăvălească asupra mea.

— Trebuie să vorbim, s-a răstit Vivian. Am patru cărţi abia intrate, de care vreau să te ocupi. Pentru fiecare, ai un termen de producţie de trei săptămâni, iar autorii au trei săptămâni, începând din *secunda* asta, ca să livreze manuscrisul complet. Te descurci?

Aş fi preferat să mă fi pocnit. Ba chiar aş fi ales şi nişte aşchii de bambus înfipte sub unghii.

Patru cărţi abia intrate, fiecare cu acelaşi program nebunesc, cu nici un cuvânt încă scris, însemna că aveam să petrec *cel puţin* douăzeci şi patru de ore pe zi la birou, pentru o perioadă sănătoasă de şase săptămâni. Şi tot exista posibilitatea să nu reuşesc să fiu gata la termen. Din păcate, era vorba de un program pe care mai fusesem obligată să-l urmez; în noiembrie, recursesem la aducerea la birou a unui sac de dormit, ca să apuc, din când în când, să mai trag câte-un pui de somn. Se ştia că Phil procedase la fel, iar Graham petrecea la birou aproape tot atâtea nopţi câte dormea şi acasă. Indiferent ce zicea Randall, bancherii de investiţii nu se comparau nici pe departe cu noi – decât poate la capitolul acelui zero în plus în coada salariilor lor.

Patru cărţi abia intrate, toate patru în acelaşi timp. Dumnezeule. Din experienţele trecute,

ştiam că asta avea să fie o experienţă pe parcursul căreia nici nu aveam să dorm *şi* nici n-avea să existe cineva care să-mi spună mulţumesc. Asta fiindcă, în mod cert, ceva n-avea să meargă cum trebuie cu una dintre cărţi, cu *măcar* una, aşa că, peste toate celelalte, aveam să fiu nevoită să îndur furia dezlănţuită a lui Vivian.

Ceea ce mă întreba ea, de fapt, era dacă eram în stare să fac faţă unui martiriu în toată regula.

— Asta înseamnă, ăăăă, mult, am bolborosit eu. Aş putea să încerc... dar chiar trebuie să fie predate toate în acelaşi timp? O să fie dificil, Vivian.

Dumnezeule, cât de lamentabilă puteam să fiu! Unde-mi era şira spinării? De ce nu puteam să-mi susţin punctul de vedere?

— Dar am să încerc – David, te rog, cere-i lui Tad să ne trimită termenii fiecărei înţelegeri şi-o să ne apucăm de contracte chiar...

Vivian a pufnit.

— Înţelegeri? În cazul în care nu te-a anunţat nimeni, este datoria *e-di-to-ru-lui* să negocieze înţelegerile. Tu crezi că eu am timp să mă ocup de detalii? Să mă ciorovăiesc cu agenţi semiretardaţi? O să-ţi dau ţie ofertele pe care sunt dispusă să le fac pentru fiecare carte, apoi depinde de tine să închei înţelegerile.

— Desigur, am răspuns.

Ar fi trebuit să ştiu. Cu alte cuvinte, trebuia să-l conving pe fiecare agent în parte să accepte oferta lui Vivian până la ultima virgulă (agenţi care mai lucraseră, în trecut, cu

Vivian şi care, absolut de înţeles, se temeau să-şi arunce clienţii în gura lupului), să le explic autorilor care era conceptul, să-l / s-o conving că e capabil (ă) să redacteze un întreg manuscris, de patru sute de pagini, în a ! doar zece zile, iar dacă el / ea nu era în stare, atunci trebuia s-o iau de la capăt şi să găsesc un scriitor-fantomă (în general, cei care acceptau nişte termene de predare atât de nerezonabile erau nişte hamali literari) şi, în final, să închei treaba spre mulţumirea tuturor (a se citi: a lui Vivian). Şi asta de patru ori.

Abia după asta urma partea *cu-adevărat* distractivă – primirea, după două săptămâni, a unui manuscris inevitabil încropit, cel puţin pe sfert, să cer rescrierea unor capitole întregi, să-l hărţuiesc pe bietul şi epuizatul autor / scriitor să mai lucreze în plus şi să predau mormanul împuţit de rahat spre producţie în... încă două săptămâni. *Şi asta de patru ori.*

— Dar ştii, Vivian, asta înseamnă mult de lucru, am repetat uluită. Poate s-ar putea ca un alt editor să ia una dintre cărţile astea. Nu vreau să promit mai mult decât pot face şi, sinceră să fiu, asta înseamnă un volum de muncă peste puterile unei singure persoane.

Aşa, o zisesem.

În locul exploziei la care mă aşteptasem, Vivian părea încântată. Era îngâmfat triumfătoare.

— Ai dreptate, Claire, probabil că *nu* eşti echipată cu ce trebuie pentru asta, a fost ea de acord. Phil e încărcat la maximum, dar sunt sigură că Lulu ar fi mai mult decât fericită să

ia două dintre cărţile astea. Ea lucrează deja la alte două cărţi abia intrate – dar o ştii pe Lulu, ea e întotdeauna fericită să dea tot ce poate şi încă puţin. Mi-aş dori s-o pot clona!

Gârrrr. Sfânta Lulu. Ştiam că eram manipulată, dar tot detestam ideea că piedestalul lui Lulu continua să crească în înălţime. Oare, dacă nu luam atitudine, statutul meu în ierarhia Grant putea să scadă şi mai mult? Oare Vivian se aştepta, în continuare, să-mi mut biroul într-un dulap mai mare şi să lucrez la lumina lanternei? Am clătinat din cap, incapabilă, temporar, să formez cuvinte pe fondul emoţiilor care se învolburau şi clocoteau în mine.

— Lasă, am zis după o clipă, urându-mă fiindcă cedasem. Pot să mă descurc cu toate patru, Vivian. Dă-mi de ştire ce fel de oferte vrei să fac şi-o să continuăm de-acolo.

— Bine, atunci. Vino la mine, la birou, mi-a răspuns ea brusc, înainte să plece mândră nevoie mare.

Eu m-am întors către David.

— Vrei, te rog, să vorbeşti cu Tad şi să vezi dacă Vivian e liberă în dimineaţa asta?

— Am să vorbesc cu noul angajat temporar, mi-a zis David.

Apoi a continuat în şoaptă.

— Tad a zburat din coteţ ieri după-amiază. Se pare că Vivian l-a pocnit cu o lampă de birou în cap. Dar Tad n-a fost rănit prea tare. Ceea ce e bine.

Am dat din cap. Tad rezistase două săptămâni şi jumătate, ceea ce întrecea media. Nu

voiam să-l jignesc pe Tad, dar îl suspectasem că era prea lent ca să fie în stare să priceapă războiul cu subtilităţi psihologice dus de Vivian – probabil că aşa câştigase acea săptămână în plus.

— Pregăteşte-te pentru câteva săptămâni foarte solicitante.

Am încercat să zâmbesc, dar muşchii mei faciali au refuzat să coopereze.

— O să trecem şi peste asta, Claire, mi-a răspuns David, consolator.

M-am ascuns rapid la mine în birou, pentru ca David să nu-mi vadă lacrimile de frustrare care începuseră să-mi înţepe ochii. *Fii profesionistă*, m-am mustrat singură, ştergându-mi mânioasă lacrimile. Jurasem că n-o să mai plâng niciodată la serviciu. Cu toate că văzusem duzini dintre colegii mei făcând chiar asta. Toaleta femeilor de la etajul doisprezece răsuna, în mod regulat, de ecoul plânsetelor, iar Phil îmi spusese că şi toaleta bărbaţilor era la fel de întunecată.

Am sunat-o pe Beatrice. Aveam nevoie de o secundă de relaxare înainte să mă arunc, cu capul înainte, în treburile zilei.

— Cred că şefa mea vrea să mă omoare, i-am şoptit celei mai bune prietene ale mele. A murit oare cineva de prea multă muncă?

— Sigur că da. Şi e o moarte îngrozitoare, mi-a răspuns Bea.

Apoi a făcut o pauză. Mi-o închipuiam muşcându-şi degetul mic, în efortul de a găsi cuvintele potrivite.

— Claire, știu că ești calată pe ideea de a rezista un an întreg acolo. Dar nu crezi c-a venit vremea să începi să-ți cauți un alt post?

Evident că-mi trecuse și mie prin minte gândul ăsta – dar îmi era greu să explic această fibră a unei intense încăpățânări pe care Vivian o trezise în mine. Renunțarea la postul ăsta, înainte de împlinirea anului, încetase să mai fie o opțiune. Nu puteam să-i dau lui Vivian satisfacția asta. Și nici nu puteam să plâng ca să inspir milă. Și nici nu puteam să-l abandonez pe Luke, să-l las fără editor în volbura sumbră de la Grant Books. Eu îl adusesem aici, iar acum era responsabilitatea mea să mă asigur că iese întreg și nevătămat.

— În momentul ăsta, nu am nici destul timp, nici destulă energie ca să-mi caut alt serviciu, i-am spus lui Bea. În weekendul ăsta trebuie să mă mut, apoi, săptămâna viitoare, urmează vizita noastră în Iowa, și, peste toate astea, mi-au mai căzut pe cap și patru cărți abia intrate... și cred că încă mai sunt puțin beată de aseară.

— Aseară?

— Da, m-am întâlnit cu Luke ca să bem câte-un pahar și i-am umflat capul bietului băiat cu atâta vorbărie. În orice caz, Bea, trebuie să mă întorc...

— Claire, îmi promiți c-o să ai mai multă grijă de tine? Sunt îngrijorată din cauza ta.

— O să încerc.

— Bine. Sună-mă diseară, da? Fug la un curs de yoga care începe la zece. A, și vii diseară să vedem *Burlacul din Kiev?*

— Numai dacă se difuzează la trei dimineaţa.

— Offf! Ce păcat, Claire. Sunt ultimele cinci episoade! Iar Harry crede că majoreta din Dallas ascunde ceva.

Cuvintele lui Bea m-au întristat. Fiindcă eu habar nu aveam cine era majoreta din Dallas.

Am închis telefonul şi m-am întors către calculatorul în a cărui strălucire rece şi albăstrie, ca a safirului, mă scăldam de săptămâni întregi. Bea avea parte de ceremonii cu trandafiri şi yoga, eu mă alegeam cu radiaţii de la calculator şi cu cocoaşe de la atâtea plecăciuni menite să satisfacă toate moşturile şefei mele. Din păcate, verdele mă prindea şi mai puţin decât albastrul.

Cana cu cafea era aproape goală. M-am îndreptat către bucătărie ca să mi-o umplu la loc.

— E grozav! am auzit-o pe Vivian exclamând în sala de conferinţe, când am trecut prin faţă. Eram sigură că Lucky o să fie locul perfect pentru petrecerea de lansare de mâine seară. Când n-o să fie pe scenă, stripperii o să servească băuturi! Iar celor de la vânzări o să le fie oferite dansuri în poală din partea casei – asta o să condimenteze atmosfera! La uşă o să se dea ca premii desuuri comestibile! *Fabulos!*

— Doamne-Dumnezeule! a zbierat Lulu. Eşti un adevărat geniu, Vivian! Cum reuşeşti? Iar petrecerea asta e genială! Genială! Depăşeşte imaginaţia!

Fata asta o peria mai bine decât ar fi reuşit un aspirator Hoover.

— Știu, Lulu. De asta sunt cu două capete deasupra tuturor celorlalți editori din industria asta, s-a lăudat Vivian. Toți sunt ca... niște morți vii. Niște zombi cu idei lipsite de vlagă. În toată adunătura asta de rahat nu există nici o perspectivă proaspătă, nici o picătură de sex appeal. Toți sunt niște snobi smochiniți...

Am realizat că mă oprisem pe hol, așa că mi-am continuat drumul către bucătărie. Mă durea capul. În seara următoare avea loc petrecerea de lansare pentru *În gură: o istorie ilustrată a sexului oral.* Eu presupusesem că publicarea acestei cărți avea să ne așeze, confortabil, pe cea mai joasă treaptă din canionul prostului gust – dar acum devenise limpede că existau profunzimi și mai mari de descoperit. Ca, de pildă, organizarea petrecerii de lansare la Lucky, cel mai execrabil club de striptease din oraș.

Mi-am pus zahăr în cafea și m-am întors la birou. Aveam un munte de hârțoage care amenința să se prăbușească în orice secundă și o listă de telefoane care se apropia de o sută de nume. David făcuse notițe concise în dreptul fiecărui nume și, cam în dreptul numărului cincizeci, puteam citi printre rânduri că mai multe dintre persoanele nemulțumite, care sunaseră de mai multe ori, erau pe cale să organizeze o rebeliune. Trebuia să încep cu ele.

* * *

— Claire? a zis Phil, băgând capul pe uşă.

În braţe avea lampa de pe birou, o cutie mare de carton, un afiş înrămat şi un ghiveci cu o plantă.

Căcat, m-am gândit. Cuvântul mi-a reverberat în craniul gol, zvâcnind de durere.

— Îmi vânează capul de un an de zile, Claire, a ridicat Phil din umeri. Ca să nu mai zic de alte detalii anatomice. Azi a fost ziua când a dat cu barda.

Nu-mi venea să cred. Vivian îl concediase pe Phil, un editor senior? Phil era unul dintre cei mai buni din branşă şi, cu siguranţă, cel mai bun din editura noastră. Cum aveam eu să rezist până la sfârşitul săptămânii fără el? Cine avea să-mi mai fie aliat în disputele cu Lulu? Şi, mult mai important, Phil rămânea fără salariul din care îşi întreţinea familia în creştere... Am simţit că-mi vine iar să vomit. Soţia lui, Linda, tocmai născuse, în urmă cu trei luni, un al doilea băieţel, iar eu ştiam că Phil era deja destul de stresat din cauza banilor. Omul avea un CV impresionant, dar piaţa de muncă era destul de închisă.

S-a auzit soneria intercomului. Era Netrebnicia Sa.

— *Claire, vreau să te văd la mine în birou. Imediat.*

Phil a schiţat un zâmbet.

— Ţine-te tare, copile, mi-a spus el, îmbrăţişându-mă. Eu o să fiu bine. Am prieteni la

alte edituri şi sunt sigur c-o să se elibereze curând un post. N-o lăsa să te distrugă.

— *Claire! Am zis la mine în birou, ACUM!* a urlat intercomul meu.

Fără să vreau, am sărit din scaun. Vocea lui Vivian era ca o explozie de electroşocuri. Phil a dat din cap şi şi-a văzut de drum, în lungul holului.

Înfuriată, am mărşăluit către biroul lui Vivian, apoi, fără să mă mai obosesc să bat la uşă, am dat buzna înăuntru, ca s-o găsesc pe Lulu – absolut previzibil, perfectă, într-un costum gri pal şi cu un şirag de perle la gât – deja aşezată pe un scaun, la birou, chiar în faţa şefei.

— L-ai concediat pe Phil? am fumegat. Cum ai putut, Vivian – e cel mai bun editor pe care-l avem! Nu are nici un sens!

În liniştea care s-a făcut ai fi putut auzi şi un ac căzând pe podea. În acele clipe de linişte totală, am realizat că niciodată n-o mai atacasem pe Vivian cu atâta curaj. Am văzut cum o expresie şocată i-a fluturat pe faţă, dar doamna Grant şi-a revenit rapid.

— I-a trecut timpul, mi-a scuipat ea răspunsul. Era un cal mort. L-am ţinut în joc cât de mult am putut. Acum, însă, se pune problema cine-o să-i preia cărţile. Unde pizda mă-sii e Dawn?

— Sunt aici.

Dawn a deschis uşa biroului, cărând în braţe un teanc de dosare cât ea de mare.

— OK. Am o listă cu toate cărţile lui Phil, plus dosarele lui, şi cred c-ar fi logic să le

împărțiți, practic, între voi două, a spus ea, aruncându-mi o privire prin care-și cerea scuze.

— A, nici o *prob*lemă, a răspuns Lulu cu o voce dulceagă. Mă încântă ideea de a lua în seama mea proiectele lui Phil, de a le da un suflu nou!

— Ei, foarte bine atunci, a zis Dawn, lăsând să-i cadă dosarele din brațe pe o măsuță de lângă zid.

Le manipula cu eficiența lipsită de emoții a unui dealer de blackjack de la Bellagio[1].

Oare eu eram singura care se simțea complet năucită de faptul că un editor senior – un editor cu atașamentul și cu rezultatele incredibile ale lui Phil – putea fi concediat așa, din senin? Dawn și Phil lucraseră împreună vreme de patru ani de zile – patru ani la Grant Books, adică douăzeci de ani oriunde altundeva – însă ea nu părea nici pe departe afectată de faptul că Vivian se descotorosise de el fără milă.

Dacă mă gândeam mai bine, adevărul era că n-o văzusem niciodată pe Dawn tulburată și, de obicei, ea era direct în bătaia focului lui Vivian. O parte din mine îi admira profesionalismul neclintit. O altă parte din mine îl considera înfricoșător.

— Asta ar trebui să fie tot, a spus ea vioaie, după ce am terminat de împărțit cărțile lui Phil.

— Pot să rămân să mai discut cu tine și alte câteva probleme? a întrebat-o Lulu pe Vivian când strângeam dosarele ca să plecăm, iar Vivian a clătinat din cap.

---

1. Celebru cazinou din Las Vegas.

Eu şi Dawn ne-am retras tăcute înapoi, către birourile noastre.

— Dawn, există ceva ce să nu poţi înghiţi? am întrebat-o când am ajuns în dreptul uşii de la biroul meu. Sinceră să fiu, nu pari deloc supărată de faptul că Phil a fost concediat fără nici un motiv.

Dawn n-a spus nimic. Apoi ochii au început să-i alerge în ambele direcţii ale holului. Semăna cu un animal hăituit. După o clipă, a părut satisfăcută de constatarea că noi două eram singurele persoane care puteau auzi discuţia.

— Dacă-i arăţi că eşti supărată, mi-a şoptit ea atât de stins că abia o auzeam, atunci a câştigat.

După care Dawn a luat-o la picior în lungul coridorului.

Cutremurată, am închis uşa de la birou în spatele meu. Îmi doream să nu fi pus acea întrebare. Era mai simplu s-o consider pe Dawn un robot într-ale profesiei, decât s-o văd ca o fiinţă umană prinsă în capcana unei relaţii disfuncţionale, de lungă durată, cu şefa ei cea abuzivă.

Imediat după ce am închis uşa, am simţit că se rupe ceva în mine.

Mi-am îngropat faţa în mâini şi mi-am dat drumul la plâns.

Capitolul doisprezece

Clopotul de sticlă

— Bellini? m-a întrebat o blondă cu o pereche de chiloţi tanga şi cu nişte plasturi de sfârcuri în formă de pană de scris.

Vivian le comandase special pentru toate fetele.

— Îmmm, nu, mulţumesc. Sunt în regulă. Nu aveam de gând să stau destul ca să termin un bellini[1].

Un bass ţeapăn pulsa în boxe, ţinând ritmul pentru bruneta cu sânii goi de pe scenă, care se unduia în jurul unei bare. Eu am privit prin încăpere. Bietul David stătea îngrămădit alături de alţi câţiva asistenţi, care arătau ca şi cum se simţeau teribil de inconfortabil. Nici unul dintre ei nu ştia încotro să-şi îndrepte ochii.

Vivian se întrecuse, într-adevăr, pe sine. Tot etajul o auzise certându-se cu Sonny Wentworth, directorul general al companiei, pe ideea dacă Lucky, un bine-cunoscut bar de striptease din Manhattan, era cel mai potrivit loc pentru o petrecere de lansare de carte.

1. Denumirea unui cocteil făcut din vin spumant şi piure de piersici.

Vivian câştigase lupta. Dar, în fond, nu aşa se întâmpla întotdeauna?

— Claire, a zis Lulu venind sfioasă lângă mine.

Îmbrăcată într-o rochie scurtă şi strâmtă din piele neagră şi având pe cap un coif asortat de distribuitor de ziare, Lulu arăta ca o Britney Spears vlăguită.

— Nu crezi că petrecerea asta e absolut genială?

Lulu nu făcea niciodată conversaţie. Ştiam că încerca să mă facă să înghit un hap.

— E *ceva*, am murmurat eu.

Dacă prin genială Lulu voia să spună că era totalmente şi cumplit de nepotrivită şi că, probabil, se constituia într-un motiv suficient pentru mai multe procese, atunci da, petrecerea era absolut *genială*. Dacă prin genială ea voia să spună că petrecerea era înnebunitor de nesăbuită – să dai o petrecere unde nenumăraţilor reprezentanţi de vânzări şi de moguli media li se ofereau drept cadou jucării sexuale – atunci da, petrecerea era absolut *genială*.

— Mi-ai văzut tatuajul? m-a întrebat Lulu.

Şi-a ridicat bicepsul scheletic în dreptul ochilor mei. Pielea era acoperită de un tatuaj temporar care zicea *Îmi Iubesc Şefa*.

— L-am văzut pe un site al fanilor lui Springsteen[1]. Trebuie să i-l arăt lui Viv.

Şi cu asta, Lulu a plecat ţopăind.

---

1. Joc de cuvinte; în original, tatuajul spunea „I Love The Boss"; porecla cunoscutului muzician american Bruce Springsteen este „The Boss".

De ce nu mai sesizasem niciodată până atunci cât de dusă cu capul era fata asta? Pe parcursul lunilor în care refuzase să-mi vorbească, eu crezusem că e o scârbă. Abia acum realizasem: Lulu era nebună, Vivian era nebună, iar pacienții conduceau azilul de nebuni.

— Salut, Claire, a spus Sonny încet.

Probabil că tocmai ajunsese în spatele meu. Își ținea haina pe braț de parcă era gata, în orice secundă, s-o ia la goană înapoi, către ușă.

Îmi plăcea de Sonny. Îl cunoscusem la un mic dejun al noilor angajați, în cursul primei mele luni la Vivian și cu toate că ne plasam la capete diferite în lanțul trofic de la Mather-Hollinger, între noi se crease imediat și foarte firesc o legătură. Sonny nu avea aere, era atât de accesibil încât nici n-ai fi bănuit că ocupa cea mai puternică poziție dintr-un uriaș conglomerat editorial. Sonny era un bărbat scund. Nu avea mai mult de un metru șaizeci și șapte. Avea părul tuns scurt și o pereche de ochelari cu rame metalice. Era liniștit, cu o apariție neostentativă.

— Și tu arăți la fel de umilită de tot ceea ce vezi aici cum mă simt și eu, a murmurat el.

Nu știam cum să răspund exact. Dacă Sonny își dădea seama cât de ridicolă și de nepotrivită era petrecerea aia, atunci de ce își dăduse acordul? El era șeful lui Vivian – dacă exista un om care s-o poată ține în lesă, atunci el era omul respectiv.

— Pur și simplu, nu-mi vine să cred, am zis eu.

Într-un colț întunecat, autorul nostru conducea un workshop în cadru restrâns, explicând cum să faci sex oral perfect. Mary de la Contabilitate lua notițe pe un carneţel galben. Unul dintre reprezentanții noștri de vânzări era constrâns să accepte un dans lasciv în poală. Era ultra-jenant să fii martorul acestei scene, în vreme ce lângă tine stătea directorul general al companiei.

Sonny a clătinat din cap cu tristeţe.

— Mie-mi spui, a zis el.

Am simţit un val de milă. Da, era un laș – dar măcar o știa. Ceea ce era cea mai groaznică pedeapsă.

Iar noi, toți ceilalți, eram la fel de lași. Eu nu voiam să-mi pierd slujba, iar Sonny nu voia s-o ofenseze pe cea mai mare gâscă, clocitoare de ouă de aur, a companiei. În fond, Grant Books aducea aproape o treime din încasările de bază ale Mather-Hollinger. Dat fiind că era una dintre cele douăsprezece sucursale, că avea o contribuţie semnificativă – financiar vorbind, Vivian era un gigant. Ca atare, firma ignora toate celelalte caracteristici care făceau din Vivian un risc – se ocupau de procesele cu foștii angajați nemulţumiți, erau de partea ei în cadrul oricărei dispute, dădeau petreceri pentru lansări de cărți în cele mai puțin potrivite locații pe care orașul le avea de oferit.

— Sonny, iubitule! a strigat Vivian în gura mare, împleticindu-se către noi. Ce zici? Nu e petrecerea asta cea mai sexy chestie pe care ai văzut-o vreodată? Cutremurăm universul editurilor, iubitule! Asta *facem*!

Vivian arăta absolut triumfătoare. Își strânsese părul blond-roșiatic într-o coadă de cal, ceea ce făcea ca pe față să-i stea înscrisă o expresie de perpetuă surpriză. Renunțase la obișnuitul ei costum de femeie puternică, în favoarea unui corset strâns pe trup, dintr-o dantelă roșie, completat cu un boa de puf, ciorapi de plasă și niște cizme înalte până peste genunchi, din lac negru. Punând totul cap la cap, se putea spune că era vorba de un ansamblu destul de tulburător atunci când îl vedeai expus pe șefa ta de vârstă mijlocie.

— Ce *facem* cu exactitate? a bolborosit Sonny.

M-am uitat la Vivian. Rânjetul i s-a șters de pe față.

— Ce vrei să *spui?* a mârâit ea cu un rictus. Petrecerea asta e fabuloasă! E un succes uriaș! Unde e Betsy? I-ar plăcea la nebunie!

Betsy, soția lui Sonny, era o femeie ultra-conservatoare, îmbrăcată cu haine încheiate până-n gât, care, la petrecerile pentru lansările de cărți, era, în majoritatea timpului, extrem de rezervată – sau de partea lui Sonny. Sincer, nu-mi puteam imagina pe cineva care să se simtă mai puțin în elementul ei într-un club de striptease.

— Mă așteaptă acasă, pentru cină, a lămurit-o Sonny.

Apoi și-a luat rapid la revedere de la amândouă și și-a târșâit picioarele în direcția ușii.

— Ce fătălău, a râs amar Vivian. *Soția mea mă așteaptă acasă, pentru cină!* Dumnezeule. Ce fel de bărbat e ăla care pleacă dintr-un

club de striptease fiindcă nevastă-sa a făcut drob? În orice caz, nu genul de bărbat care ar trebui să conducă firma asta. Eu am coaie mai mari decât oricine de la Mather-Hollinger.

Vivian a clipit înspre mine, de parc-ar fi uitat că stăteam chiar lângă ea. Apoi, după ce şi-a ridicat sânii ca să-şi umple decolteul, s-a repezit din nou în luptă, ca o furtună.

— Vrei să dansezi? m-a întrebat o asiatică cu nişte sâni uriaşi şi cu politeţe de şcoală generală.

— Nu, tocmai plecam, i-am răspuns şi m-am îndreptat către garderobă.

Şi atunci l-am văzut: Stanley Prizbecki, îmbrăcat cu o jachetă din piele neagră şi cu mai multe lanţuri de aur. El şi Vivian îşi aruncau priviri seducătoare din colţuri opuse ale încăperii, în vreme ce o blondă ca o păpuşă Barbie se zvârcolea, căţărată pe el.

Dintr-odată, mi-am dat seama că dacă nu luam imediat o gură de aer proaspăt, eram în pericol să vomit în fântâna cu şampanie roz din holul de primire. Mi-am înşfăcat haina de oaie (un cadou de Crăciun de la Randall) din mâna fetei de la garderobă şi am fugit către uşă. Abia am reuşit să dau colţul şi mi-am şi vărsat prânzul. Asta era a doua oară în săptămâna aia.

* * *

— Ţi-am spus s-o iei pe Lexington! a lătrat Vivian la şofer, aplecându-se către locurile din faţă ale Lincoln-ului de oraş.

Asta ca să-i urle omului direct în nas. Şoferul a virat repede, ca să-i urmeze instrucţiunile. Din cauza manevrei scurte, ne-a proiectat pe mine şi pe Vivian într-un lateral al maşinii.

— Nenorocitul dracului! Vrei să mă omori? a zbierat ea.

L-am văzut pe şofer, în oglinda retrovizoare, ridicând dintr-o sprânceană. Probabil că gândul ăsta îi trecuse prin minte.

Era ora 8:00 a.m., într-o vineri din cea mai lungă săptămână din istorie. Eu şi Vivian mergeam în centru, pentru o întâlnire cu o tânără expertă în nutriţie, foarte în vogă: Rachel Barnes. În ultima vreme, se scrisese despre ea în presă, pentru că transformase nişte femei deja slabe din Upper East Side, Manhattan, în nişte lujere lipsite de grăsime. Exact aşa cum îşi doriseră. Secretul ei? Un program de exerciţii inspirat din acela al puşcaşilor marini americani, care-ţi consuma toată energia din trup. Acest exerciţiu era asociat cu o dietă de cinci sute de calorii pe zi, despre care femeia jura că e sănătoasă. Pentru preţul mic, foarte mic, de 10 000 de dolari pe lună, clienţii lui Barnes învăţau că dacă nu mănânci nimic şi te antrenezi ca un atlet olimpic erai recompensat cu un aspect scheletic – care era atât de la modă în sezonul în curs.

— Trei bestselleruri numai în luna asta! N-ai cum să contrazici aşa un succes! a răgit Vivian în telefonul mobil, în timp ce şoferul, care fusese instruit să ne ducă la destinaţie pe cât de rapid era omeneşte posibil, făcea slalom prin trafic cu o viteză care sfida moartea.

Eu mă uitam drept înainte, încercând să nu ameţesc. Era tot ce puteam să fac, ca nu cumva să mă apuce iar voma. În ultima vreme, nu mai puteam avea încredere în propriul stomac.

Vivian a ridicat scurt privirea de la telefonul mobil.

— Ce faci, Claire?

— Nu mă simt prea bine. Trebuie doar să...

— Îhhh, îţi vine să vomiţi? Ţine-te departe de mine. Eu *nu* am timp să mi se facă rău acum.

— Nu-mi vine să vomit, îmi e doar...

— Ei, vomiţi sau nu vomiţi, nu mai sta acolo, holbându-te pe fereastră. Nu te plătesc ca să te bucuri de nenorocitul ăsta de peisaj! Înainte să ajungem pe 80th Street, vreau trei idei noi de la tine. Eşti aici pe timpul meu, a zis ea, concentrându-şi din nou atenţia asupra telefonului mobil. Pe cuvântul meu, nu înţeleg ce fac angajaţii mei toată ziua! Dacă n-aş pocni din bici în mod constant, toţi ar sta, s-ar uita la stele şi ar arde gazul de pomană. E o adevărată *corvoadă*. OK, iubito, te sun săptămâna viitoare. Poţi să vii la prânz, la Ivy, miercuri?... Minunat. Ciao.

Deci, săptămâna următoare, Vivian se întorcea în L.A. – asta era o veste grozavă. Rezolvam mult mai multe atunci când nu eram nevoită ca, din zece-n zece minute, să răspund la chemările ei. Vivian şi-a încheiat convorbirea şi şi-a băgat telefonul în geanta Fendi.

— Vivian, chiar am câteva propuneri despre care vreau să-ţi vorbesc, am spus, consultându-mi carneţelul şi încercând să-mi suprim

starea de vomă. Prima este un roman istoric, a cărui acţiune se petrece în Chicago, în anii '20...

Vivian şi-a lipit palmele şi şi-a aşezat obrazul pe ele, indicându-mi faptul că perioada era suficientă ca s-o adoarmă.

— Bine, atunci am o propunere excelentă despre un program de control al durerilor cronice, care a fost dezvoltat de doi doctori de la Faculatatea de Medicină de la Harvard...

— Dumnezeule, Claire, eu am nevoie de controlul durerii cronice atunci când ascult ideile tale lamentabile, a mugit Vivian. Eşti aşa... aşa de *academică*. Eşti aşa de adormită. Eşti la fel ca toţi ceilalţi leneşi din branşa asta. Trebuie să te dai jos din turnul tău de fildeş şi să priveşti cărţile într-un fel comercial. Altfel n-o să poţi găsi bestselleruri. Murdăria, sexul, asta se vinde. Fie că-ţi place, fie că nu, asta e ceea ce vor să citească oamenii în zilele noastre. Bagă la cap. În barca mea, nu am loc de snobi afectaţi de miopie.

Snoabă afectată de miopie ? Leneşă ? Uneori, abuzurile lui Vivian veneau cu o asemenea viteză, încât îmi trebuiau câteva momente ca să le absorb pe toate.

— Gândeşte-te la cea mai recentă achiziţie a lui Lulu – un ghid sexy, superprovocator, despre cum să nu fii prins când comiţi adulter. Ei, *aia* e o carte pe care şapte din zece oameni căsătoriţi vor vrea s-o citească. Lulu pricepe. Pur şi simplu, pricepe. Iar instinctele astea nu pot fi învăţate, Claire.

Maşina a încetinit la un semafor pe roşu, iar Vivian l-a tras pe şofer de gulerul cămăşii, smucindu-i capul pe spate.

— Ţi-am *spus* că n-ar fi trebuit s-o luăm pe Lexington! Învaţă să-ţi faci nenorocita asta de meserie. Că nu e fizică cuantică!

Eu m-am cufundat înapoi, pe locul meu. Şoferul a virat după colţ, ca s-o ia înapoi către Park Avenue.

— Şi-acum, Claire, când ne întâlnim cu Rachel, vreau să mă laşi să vorbesc numai eu, mi-a declarat Vivian. Vreau să mă folosească pe post de cobai pentru cartea ei. Să-mi dovedească eficacitatea programului ei, trecându-mă prin toată schema, pe parcursul următoarelor zece luni. Cred că cititorii vor aprecia un model care să experimenteze întregul program.

A, desigur. Ar fi trebuit să bănuiesc. Aşa cum fusese şi cu cartea de design, când autorul îi renovase casa lui Vivian – pe gratis – sau cu cartea *Îngrijeşte-ţi singură părul*, scrisă de un stilist faimos, care acum venea o dată pe lună la birou, ca să-i aranjeze părul lui Vivian. Era clar că ghidul lui Rachel avea să-i ofere lui Vivian nişte beneficii majore. Şefa mea se apuca tot timpul de câte-o nouă dietă. Căuta mereu un plan de hrănire magic, care-i să-i corecteze dezechilibrul chimic *şi* să-i subţieze şoldurile. Poate că publicarea cărţii lui Rachel avea să-i permită lui Vivian să evite plata acelui avans substanţial.

În urmă cu câteva luni, Phil mi-a spus că Vivian plătise odată un avans exorbitant de o jumătate de milion de dolari către un bucătar care, la câteva săptămâni după ce semnase contractul, s-a întâmplat să se mute în apartamentul ei şi să-i gătească pentru tot restul

anului. Oare-i plătise şi un salariu peste banii primiţi pe carte? Nici o persoană care o cunoştea pe Vivian nu credea că mai scosese vreun bănuţ în plus.

— O să te las să vorbeşti numai tu, am fost eu de acord.

Telefonul mi-a vibrat în geantă – era numărul de la biroul lui Randall. Detestam să port discuţii personale în apropierea lui Vivian, dar, cu toate astea, am răspuns, nerăbdătoare să-i aud vocea. A doua zi urma să mă mut în apartamentul lui Randall, dar, din cauza călătoriei lui la Londra şi a programului meu îngrozitor de încărcat din săptămâna aia, abia dacă schimbaserăm două cuvinte, de zile întregi.

— Hei, am şoptit, îndepărtându-mă cât puteam de mult de Vivian, ca să dobândesc puţină intimitate.

— Claire? Sunt Deirdre, draga mea. Te-am sunat să te anunţ că Randall a fost nevoit să-şi prelungească vizita, aşa că nu se întoarce decât marţi. Mi-a spus să-ţi transmit că-i pare foarte rău şi c-o să te sune mai târziu. Dar, Claire, asta nu va afecta mutarea. Am pus la punct toate detaliile pentru ziua de mâine. Oamenii care-o să-ţi mute lucrurile vor ajunge la tine la 10 a.m. fix. Şi nu-ţi face griji – nu trebuie să împachetezi tu nimic. Se vor ocupa ei de tot.

Mi s-a strâns stomacul. Primul weekend când locuiam împreună cu Randall... iar el n-avea să fie acolo? Ce nasol. M-am gândit s-o rog pe Deirdre să amânăm mutarea, dar ea făcuse deja atât de multe eforturi în sensul ăsta.

— Mâine la zece. Grozav. Mulţumesc, Deirdre.

— A, şi, draga mea? Mama lui Randall s-a oferit să petreacă weekendul cu tine, ca să te ajute să te organizezi. Şi, presupun, ca să nu te simţi singură.

I-am mulţumit lui Deirdre, cu toate că iar mi se strânsese stomacul.

Maşina a tras în faţa biroului lui Rachel. M-am prelins afară, în urma lui Vivian.

— Îţi pui la punct programul de weekend? m-a întrebat ea, cu vocea mustind de sarcasm. Vai, Claire, ce mă bucur că nu laşi serviciul să-ţi încurce viaţa socială! a mai adăugat ea, râzând dezgustată, în vreme ce urcam treptele.

Mi-am adus aminte de ceva ce-mi spusese Phil când ieşiserăm, pentru prima dată, să bem ceva după serviciu.

Când lucrează pentru Vivian, îmi zisese el, oamenii dezvoltă una din două tendinţe: devin fie ucigaşi, fie sinucigaşi.

La vremea respectivă, izbucnisem într-un hohot de râs. Acum îmi dădeam seama că Phil nu glumise deloc. Eu simţeam câte puţin din ambele tendinţe.

Capitolul treisprezece

Cuiul înfipt

Sally Jones nu era decât o gospodină obişnuită dintr-o suburbie. Asta până în ziua când a înlocuit Windex-ul[1]*, tocăniţele şi şedinţele cu părinţii cu cătuşe, jucării sexuale şi orgii...*

N-am mai putut să continui. În dimineaţa aia, ajunsesem la birou sperând c-o să fiu în stare să adun câteva pagini de catalog, pe care le tot amânasem de mai multe zile, dar era mult prea deprimant. În loc de asta, mă holbam la calendar. Nu mai erau decât câteva zile până la weekendul în Iowa. Eram aproape. Şi, slavă Domnului, Randall se întorcea şi el acasă în seara aia. Primele trei nopţi în apartamentul lui le petrecusem în compania mamei lui şi a Svetlanei – nu aşa sperasem eu să inaugurăm acest nou capitol din relaţia noastră.

Ai un mail nou.

Am deschis Outlook-ul, incapabilă să rezist şi să nu mă las distrasă şi-am găsit un mesaj de la Mara, care mă întreba cum se desfăşurase mutarea.

---

1. Marcă de detergent pentru curăţatul ferestrelor.

Îmi era foarte dor de Mara. De curând, achiziționase două cărți de bucate extraordinare – una scrisă de un finalist în competiția Beard Award și alta de un favorit Napa Valley – și muncise de zor ca să coordoneze fotografii, autorii și oamenii care testau rețetele, asigurându-se că fiecare detaliu era adus la perfecțiune. Spre marea mea ușurare, Mara preluase și cartea bucătarului Mario. Asta după ce omul fusese lăsat baltă, atât de abrupt, de Grant Books. De când începusem lucrul la Grant, n-o mai văzusem pe Mara decât de câteva ori, dar ne trimiteam e-mail-uri în mod regulat – un biet substitut pentru conversațiile noastre zilnice, dar tot era mai bine decât nimic.

Tocmai mă apucasem să-i răspund la mesaj, când un nou e-mail de la Mara mi-a răsărit pe monitor.

Către: Claire Truman
(ctruman@grantbooks.com)

De la: Mara Mendelson
(mmendelson@petersandpomfret.com)

Subiect: o-ho

CITEȘTE MATERIALUL DE AZI AL LUI LLOYD GROVE.
Apoi fugi și ascunde-te… Mi-e teamă pentru tine.

Am scos rapid exemplarul din *Daily News* pe care-l băgasem în geantă în drum spre

serviciu şi am răsfoit pân-am ajuns la rubrica lui Grove. În ultimele săptămâni, jurnalistul fusese pornit pe şefa mea. Se părea că fusese aşezat lângă Vivian la o gală recentă a premiilor literare PEN – destul de aproape cât să poată trage cu urechea, ceea ce, de obicei, era destul ca să alimenteze sentimentul fascinaţiei oripilate. Cu o săptămână în urmă, scrisese despre abordarea editorială „neortodoxă" a lui Vivian şi despre exodul constant de oameni din sucursala ei – ceea ce, nu mai trebuia spus, o înrăise pe Vivian mai mult decât de obicei. Acum, Grove se lua de una dintre cărţile de care se ocupa Lulu:

Nu întotdeauna poţi să obţii ceea ce... nu vrei?

Horace Whitney, renumitul expert politic de stânga şi fostul consilier al lui Clinton, spune că n-a „mai văzut, în toată viaţa (lui), un comportament atât de murdar, de necinstit, de egoist şi de corupt din punct de vedere moral – şi lucrez în Washington de 30 de ani."

Obiectul mâniei lui Whitney? Nimeni alta decât Vivian Grant, încăpăţânata lui editoare, care, conform unui e-mail de la un puternic agent, Tami Simons, „i-a cerut să scrie o carte în două luni, ceea ce el a şi reuşit să facă". Apoi, timp de trei luni de zile, „n-am mai primit nici un semn de la (editoarea) Lulu Price – nici măcar un singur cuvânt. În sfârşit, după nenumărate apeluri la care nu mi s-a răspuns, primesc

o scrisoare de 20 de pagini cu modificările editoriale ale lui Vivian. În finalul scrisorii, Vivian îmi declară manuscrisul „nepublicabil" și, în niște termeni indubitabili, mă anunță că reziliază contractul și refuză să-mi plătească avansul."

Whitney și Simons au fost scandalizați. Desigur, asta nu este prima dată când Grant a renunțat la un contract după livrarea manuscrisului complet. În cazul de față, însă, gluma se îngroașă, fiindcă lui Simons nu i-au trebuit nici două ore ca să găsească mai mulți editori interesați să preia proiectul. Iar Grant, care, între timp, se pare că și-a schimbat părerea despre manuscrisul pe care îl descrisese, în e-mail-ul către Simons, ca pe „un morman de rahat" , îi dă în judecată pe Sampson și Evans pentru dreptul de publicare.

Lângă coloana de text, *Daily News* publicase o fotografie veche de-a lui Vivian – botoasă, cu un machiaj încărcat și părul cu bucle mari, fermecătoare, de manechin.

Am mugit și am luat o gură de cafea, ca să prind puteri.

— Claire? m-a chemat David prin intercom. E Candace, linia unu. Vrei s-o suni tu înapoi?

— Nu, vorbesc acum. Mulțumesc, i-am răspuns, preluând apelul. Salut, Candace. Ce s-a întâmplat? Ai luat o decizie în legătură cu oferta noastră?

Cu o zi în urmă, îi dădusem lui Candace – fostul manechin care scrisese o carte de

memorii cu toţi Domnii Imperfecţi pe care-i cunoscuse – oferta noastră finală pentru cea de-a treia carte, iar acum speram cu disperare să mergem, în sfârşit, înainte cu contractul. Din păcate, Candace părea să aibă trei cuvinte preferate: „Merit mai mult" – cuvinte pe care, presupuneam eu, nu era rău să le ai la îndemână, atunci când aveai de-a face cu o persoană ca Vivian, care tot timpul te foloseşte şi abuzează de tine. Însă pentru editorul prins la mijloc, cuvintele astea erau destul de frustrante.

Candace şi Vivian aveau o relaţie de iubire şi ură neobişnuit de intensă, relaţie care era generată de faptul că, de câteva ori, se treziseră întâlnindu-se cu aceiaşi bărbaţi şi amândouă erau frumoase, atrăgătoare şi nebune. Momentan, se părea că se găseau în perioada de ură.

— Spune-i nenorociteiăleia de „ne vedem marţea viitoare", scârbeiăleia pentru care lucrezi, că în nici un caz – *absolut* în nici un caz – nu sunt dispusă să accept un avans atât de firav pentru a treia mea carte, a urlat Candace, prin legătura telefonică foarte proastă.

Eu am îndepărtat receptorul de ureche. Uitasem că Vivian şi Candace vorbeau aceeaşi limbă.

— Crede că nu ştiu câţi bani a făcut de pe urma primelor două cărţi? O sută şaptezeci şi cinci de mii de dolari sunt o glumă nenorocită. Are senzaţia că e singurul editor din oraş? Doar fiindcă sunt *loială* – Doamne, am înghiţit destul rahat de pe urma scârbei ăleia îmbătate de putere – nu înseamnă că sunt şi

proastă. N-o să stau s-o înghit şi pe asta. Spune-i că vreau cel puţin dublul sumei ăsteia, plus un buget pentru coafură, machiaj, garderobă... A, şi toţi o să zburăm la first class. Ăştia sunt termenii mei, iubito! Fă-i să devină realitate.

După care mi-a închis.

Da, va trebui să reformulez, m-am gândit. M-am forţat să-mi reîntorc gândurile asupra catalogului. De durerea de cap numită Candace aveam să mă ocup mai târziu.

Dar înainte să apuc să scriu un cuvânt, uşa biroului a fost dată de perete şi Alice – o angajată temporară blajină, care juca, de o săptămână, rolul de asistentă a lui Vivian – a intrat înăuntru, închizând-o repede în urma ei. Feţişoara ei drăguţă era roşie ca sfecla şi contorsionată de frică. Deasupra buzei de sus i se formaseră picături de sudoare.

— Trebuie să mă ajuţi, Claire, mi-a spus ea gâtuită. O să mă omoare. Vivian pleacă din apartament în douăzeci de minute, ca să ia avionul spre L.A. Acum m-a sunat şi mi-a cerut să-i aduc două dosare din biroul ei. Am întrebat-o unde ar putea fi şi mi-a făcut un scandal monstru pe chestia asta. Numai că eu nu reuşesc să le găsesc *nicăieri*...

Alice s-a uitat la ceas, ceea ce-a făcut-o să se panicheze şi mai tare.

— Te rog, Claire, poţi să mă ajuţi? M-a făcut imbecilă nenorocită şi mi-a zis c-o să-mi scrie un raport atât de nimicitor, încât agenţia de plasare n-o să mă mai trimită la nici un alt post...

Alice şi-a şters lacrimile cu dosul mânecii de la haină, iar eu i-am pus mâna pe umăr ca s-o liniştesc. De ce trebuia Vivian să fie aşa de crudă? Nu putea să-i spună bietei Alice unde erau dosarele, aşa cum ar fi făcut orice persoană normală?

— Sigur că te ajut, i-am spus. Te rog, n-o lăsa să te supere. Aşa face cu toată lumea. O să-i găsim dosarele la timp. Nu-ţi face griji.

Phil mă încurajase în acelaşi fel de nenumărate ori. Şi, de obicei, reuşise să mă calmeze – însă eu ştiam, din proprie experienţă, cât de dificil este „să nu iei lucrurile la modul personal", atunci când cineva te mustra atât de aspru.

— Te rog să nu mai spui nimănui despre chestia asta, mi-a şoptit Alice, după ce-am ajuns în biroul lui Vivian. Vivian ţine foarte mult la secretul dosarelor ei. M-ar ucide dac-ar şti că te-am rugat să mă ajuţi.

— N-o să spun o vorbă. Şi-acum zi-mi de ce are nevoie.

— Dosarul în care sunt toate notiţele echipei de marketing de la cea mai recentă conferinţă de vânzări. Şi dosarul despre Programul Prime Publishing.

Am căutat prin dosarele de pe biroul lui Vivian şi am găsit unul etichetat cu „Vânzări de toamnă".

— OK, uite-l pe ăla de marketing, am spus, dându-i-l lui Alice, care arăta atât de recunoscătoare, de-ai fi zis că tocmai o scosesem dintr-o clădire în flăcări.

Programul Prime Publishing nu era pe birou, aşa că m-am îndreptat către zidul cu dulapurile

cu dosare şi am tras de sertarul N-P. Era încuiat.

— Stai puţin. Aduc cheia!

Alice a fugit şi s-a întors după o nanosecundă cu cheia.

Am descuiat sertarul şi l-am deschis. Era plin ochi.

— Personal... Prezentări... Publicişti, Din Ţară şi Din Străinătate... uite: Prime Publishing.

Era vorba despre o iniţiativă menită să prezinte şi să vândă cărţi direct către consumatori, în ideea de a construi un reflex de recunoaştere a mărcii care să-l oblige pe cititor să verifice cotorul copertei înainte de a se decide ce să aleagă din librărie. Era un concept interesant, dacă nu de-a dreptul grandios, la a cărui prezentare, în faţa mai marilor de la Mather-Hollinger, Vivian pusese umărul.

Am tras dosarul afară din sertar, dislocând tot ce se găsea în jurul lui. Alice l-a înşfăcat ca un alergător care preia ştafeta într-o cursă pe echipe şi a ieşit pe uşă, strigându-mi peste umăr:

— Dumnezeu să te *binecuvânteze*, Claire. Te rog să încui tu!

În timp ce îndesam totul la loc, dosarul din spatele celui pe care-l scosesem mi-a atras atenţia. Era etichetat „Prizbecki". Vivian avea un dosar despre iubitul ei cel căsătorit?

Nu e bine să-ţi bagi nasul, Claire, m-am certat singură. *Pune dosarul la loc.* Dar curiozitatea a învins. Am scos repede dosarul şi-am aruncat o privire. Înăuntru nu era decât un

singur document – un e-mail, trimis pe adresa de la serviciu a lui Vivian.

Către: Vivian Grant

(vgrant@grantbooks.com)

De la: Stanley Prizbecki
(Stanley_Prizbecki@nymayor.gov)

Salut, prăjiturică dulce. De joi, nu m-am mai putut
abține să nu mă gândesc la tine. I-am spus lui A. că,
weekendul ăsta, e o conferință despre transportul
public în Baltimore, așa că sunt doar al tău. Ne vedem
în centru, vineri, la 11 p.m. O să șutesc și o pereche de
cătușe. S.

Câhhhhhhhhhh. Așa-mi trebuia dacă-mi băgasem nasul unde nu-mi fierbea oala.

Am pus documentul la loc, în dosar, și-atunci am văzut-o – o fotografie Polaroid mică, prinsă de fundul dosarului. Mi-a căzut falca. Era o fotografie cu Stanley – îmbrăcat într-un body de damă, din dantelă roz, cu o pereche de papuci de casă cu toc înalt și un ruj de un roșu aprins. Ruj și o față cu o barbă de trei zile – asta nu era niciodată o combinație de succes. Așa cum nu era de succes nici părul de pe pieptul lui Stanley, care se ițea prin dantela feminină a neglijeului.

Un fior involuntar mi-a străbătut tot trupul. Am aruncat dosarul înapoi, în dulap, şi am încuiat sertarul.

Asta e o chestie greşită din mai multe puncte de vedere, m-am gândit în timp ce mă furişam, neobservată, din biroul lui Vivian. N-ar fi trebuit să mă uit – dar, sincer, faptul că-l văzusem pe Stanley în ipostaza aia era o pedeapsă suficientă pentru infracţiunea mea.

Când am intrat în birou, telefonul suna. Nici o clipă de odihnă pentru cei deja obosiţi. Am ridicat receptorul.

— Bună, frumoaso, mi-a susurat Randall când am răspuns.

Mi-a sărit inima din piept de bucurie. Nu mai erau decât câteva ore până când aveam să-l văd... prima noapte împreună în apartamentul nostru.

— Bună, dragule. Ce surpriză plăcută – de obicei, nu mă suni în mijlocul zilei.

— Ei, din păcate, te sun ca să-ţi dau o veste proastă, iubito. Am vrut să te anunţ imediat. Ştii cât de nerăbdător eram să merg cu tine în Iowa, weekendul ăsta, dar cel mai mare client al meu tocmai a făcut o ofertă de cumpărare a celui mai redutabil competitor al lui – totul se desfăşoară foarte rapid, iar eu sunt conducătorul echipei. Nu pot, sub nici o formă, să plec în timpul derulării unei afaceri aşa de importante. Trebuie neapărat să fiu în New York weekendul ăsta, ca să pun la punct toate detaliile.

— Vrei să spui că nu poţi să mergi cu mine? am repetat eu.

Eram sincer uluită. Se întâmpla deseori ca, din cauza slujbei, Randall să fie nevoit să amâne sau să renunțe la orice plan într-o clipită și totuși mă așteptasem ca voiajul nostru în Iowa să fie considerat o excepție. Ne cumpăraserăm biletele cu două luni înainte. Iar Randall știa cât de mult însemna weekendul ăla pentru mine.

— Știu, iubito. Sunt foarte dezamăgit, mi-a răspuns el. Dar serviciul e serviciu. Îți promit c-o să mă revanșez față de tine.

Serviciul e serviciu. Serviciul e serviciu. Am rostogolit cuvintele în minte, căutând să le pătrund înțelesul. *Serviciul e serviciu.* Ce naiba însemna chestia asta? Mi-am mușcat buza. Lacrimile mi s-au adunat dureros în ochii injectați și obosiți. Adultul din mine înțelegea cât de importantă era pentru Randall cariera. Se dedicase, cu ferocitate, ideii de a-și face un nume în afara umbrei proiectate asupra lui de puternica sa familie. Cu toate astea, eu nu mă puteam abține să nu mă simt *strivită*.

— E în ordine, am reușit să șoptesc, cuvintele abia ieșindu-mi din gâtul aproape blocat.

— Îmi pare așa de rău, ursulețule. Mă simt îngrozitor. Măcar lasă-mă să plătesc biletul pentru un prieten care să meargă cu tine. Ia-o pe Mara – sau pe cine vrei tu. Sun-o pe Deirdre și ea o să aranjeze totul, da? Îmi pare rău, iubito. Trebuie să fug la o ședință, dar sun-o pe Deirdre. Te rog. Iar noi ne vedem diseară. Abia aștept.

După ce am închis, am simţit o durere reală, fizică în regiunea inimii.

Munceşte, Claire, mi-am ordonat singură. Nu ai timp acum să stai la birou şi să-ţi plângi de milă. M-am întors la pagina de catalog, dar totul mi se părea mai fără rost ca niciodată.

David m-a sunat pe intercom.

— A venit Luke. Ce zi! Ai un minut?

— Sigur că da, David. Vrei să-l iei tu din hol şi să-l aduci încoace?

Fără să mă gândesc, am scormonit prin sertar, în căutarea unui gloss – apoi mi-am ridicat părul într-o coadă de cal şi am făcut un calcul rapid. Semirapid. Un gând ciudat, dar incitant mi-a trecut prin minte: *ce-ar fi fost dacă l-aş fi invitat pe Luke să vină cu mine în Iowa?*

Era oare o nebunie? Cât lucrasem la cartea lui, eu şi Luke deveniserăm prieteni. Luke trecea pe la mine pe la birou destul de regulat – uneori ca să discutăm despre diversele dificultăţi pe care le avea în timpul procesului de revizuire a manuscrisului, iar alteori numai ca să mă salute. Abia aşteptam să-l văd. Ştiam că lui Luke i-ar fi plăcut la nebunie petrecerea tatei, iar Randall îmi spusese că puteam să invit pe oricine voiam eu. Dar oare n-ar fi părut teribil de nepotrivit să invit un alt bărbat să meargă cu mine acasă peste weekend?

— Cum de ţi-ai schimbat biroul? m-a întrebat Luke băgându-şi capul în debaraua mea fără ferestre.

— A, m-am săturat de priveliştea aia. Şi de lumina soarelui.

Luke a zâmbit şi m-a sărutat de bine te-am găsit. Fără nici un motiv, eu m-am împurpurat.

— Ai avut timp să te uiţi pe notele mele? l-am întrebat.

În sfârşit, reuşisem, cu o săptămână în urmă, să i le dau. Îmi luasem câteva zile în plus ca să fiu sigură că acoperisem totul.

— Am ajuns doar la jumătatea lor, dar până acum au fost o uriaşă îmbunătăţire. Mulţumesc, Claire. Dar n-am trecut pe-aici decât ca să te salut. N-am mai vorbit cu tine, realmente, de săptămâna trecută, de la Otheroom.

A, da. Din noaptea în care m-am făcut pulbere şi-am vorbit de ţi-am umflat capul? Amintirea acelei nopţi nu mi se limpezise, dar îmi aduceam aminte că bătusem câmpii despre serviciu, despre familia mea, despre visele mele şi despre viaţa mea amoroasă. Probabil că era mai bine că nu mai reţineam toate detaliile.

— Şi, cum merge coabitarea? a continuat Luke. Te-ai mutat cu prietenul tău, nu?

— Da. Weekendul trecut. Şi e, ăăă, super.

Extaz domestic cu băgăreaţa de maică-sa şi cu Svetlana cea tăcută.

Şi-atunci, dintr-odată, m-am decis să las naibii toate precauţiile. Luke era prietenul meu. Şi de ce să *nu*-l invit pe prietenul meu Luke să meargă cu mine într-un weekend în care eram sigură c-avea să se simtă bine? Poate că Randall avea să fie puţin deranjat de faptul că invitam un alt bărbat să vină la mine acasă peste weekend – dar poate c-ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să mă lase baltă,

în ultima secundă, în favoarea serviciului. Poate că data viitoare avea să se gândească de două ori care îi sunt priorităţile.

Nu era vorba că-l foloseam pe Luke ca să-mi demonstrez punctul de vedere în faţa lui Randall. Sigur că nu asta făceam.

— Ascultă, Luke. Să ştii că poţi să mă refuzi, am început eu. Sunt conştientă că timpul e foarte scurt... poate că ţi-ai făcut deja alte planuri, sau poate că n-o să ţi se pară deloc distractiv... sau poate că trebuie să lucrezi, sau altceva... în orice caz, vorbesc serios, nu trebuie să te simţi obligat...

Luke a scos un sunet bâzâit.

— Tocmai ai depăşit limita de scuze pe care ai voie să le plasezi în faţa unei singure propoziţii. Ce s-a întâmplat?

— OK. Scuze. Păi, mă întrebam – de ce mi-o luase inima la trap? de ce mă simţeam ca şi când invitam un băiat să meargă cu mine la balul de absolvire? – dacă n-ai vrea să mergi cu mine în Iowa, weekendul ăsta, la petrecerea tatei – vreau să spun că, în fiecare an, dăm petrecerea asta în amintirea tatei. Vin o mulţime de oameni din cadrul comunităţii, care citesc poeziile lor preferate – pe bune, înţeleg perfect dacă nu poţi să vii. Atâta doar că m-am gândit c-ar fi... distractiv.

— Vorbeşti serios, Claire? Mi-ar plăcea la nebunie să vin. Sigur că da!

Luke rânjea către mine şi-mi dădeam seama că entuziasmul lui nu era fals.

— Iar momentul e cum nu se poate mai potrivit. Prietena mea pleacă din oraş pentru un marş „salvaţi viermii de mătase".

— Grozav! A, şi să nu-ţi faci griji în legătură cu biletul. Am eu un... ăăăă, voucher, am spus. Ce mă bucur că poţi să vii. Ştii, în felul ăsta o să mai putem să lucrăm şi la manuscris! Ia-l cu tine şi putem să trecem notele în revistă în avion...

— Sau putem să ne relaxăm şi să ne savurăm weekendul. Să lăsăm munca la o parte.

— Şi mai bine.

Am zâmbit.

* * *

— Salut, ursuleţule, mi-a spus Randall, crăpând uşa de la noul nostru dormitor comun.

Ce bine. Cu toate că încă nu-mi trecuse supărarea din cauza faptului că Randall mă lăsase cu ochii în soare pe ultima sută de metri, trebuia să recunosc că iubitul meu arăta, ca de obicei, delicios de frumos în costumul lui uşor mototolit, după o zi lungă la birou. M-am ridicat în capul oaselor în pat, aşezând manuscrisul pe care-l citeam pe noptieră. Randall a scos de la spate o pungă de cadouri cu sigla Cartier.

— Îmi pare foarte rău pentru weekendul ăsta, mi-a zis el, aşezându-se pe marginea patului şi dându-mi uşor părul de pe frunte. Ştiu că te-am dezamăgit, draga mea. Dar e una dintre situaţiile alea – nu pot să lipsesc de la birou pe parcursul afacerii ăsteia. Claire, uneori detest sacrificiile pe care trebuie să le fac pentru slujba asta, dar ele sunt parte din ea.

Îmi dădeam seama că regretul lui era real şi n-am putut să rămân supărată.

— Înţeleg, am spus, mângâindu-l pe spate. O să mai fie multe alte ocazii să mergi în Iowa şi să petreci timp cu mama. Iar în ceea ce priveşte petrecerea, mereu mai e una la anul.

La anul. I-am urmărit chipul ca să descopăr vreun semn vizibil de disconfort. În esenţă, eu şi Randall nu vorbeam niciodată despre viitor şi până şi simpla referire la un an viitor mi se părea o încălcare de teritoriu. Dar acum locuiam împreună – viitorul n-ar fi trebuit să mai fie un subiect tabu.

— La anul o să mergem sigur.

Randall mi-a zâmbit, complet relaxat.

— Poftim, draga mea, ceva ca să-ţi spun că-mi pare rău, mi-a zis el, întinzându-mi punga de la Cartier.

Am deschis cutia care se afla înăuntru şi am descoperit o delicată şi superbă brăţară de aur, cu zale. Îmi plăcea la nebunie – dar, mai mult de-atât, eram mişcată de faptul că Randall îşi rupsese din timp şi făcuse un efort.

L-am strâns în braţe.

— Randall, îţi mulţumesc, i-am şoptit în ureche. E splendidă. Dar nu trebuia să-mi cumperi un cadou.

— Dă-mi voie să te ajut să ţi-o pui la mână, a zis el luptându-se cu încuietoarea.

Îi simţeam căldura degetelor pe încheietură. L-am sărutat pe gât.

— M-am gândit eu c-o să-ţi placă, a continuat el, reuşind, în sfârşit, s-o închidă.

— Îmi place la nebunie, Randall. Iar *pe tine* te iubesc. Sunt aşa de încântată că, finalmente, ne petrecem prima noastră noapte împreună!

— Ştiu. Ai fost aşa de răbdătoare, Claire.

Randall m-a sărutat.

— Hei, Deirdre mi-a spus că ai sunat-o ca să aranjaţi de un bilet pentru Iowa pentru un prieten. Pe cine te-ai decis să iei cu tine? m-a întrebat el.

— Îmmm, de fapt, l-am invitat pe unul dintre autorii mei, am răspuns rapid. Luke Mayville, nepotul lui Jackson.

O-ho. Oare Randall avea să se supere? Dintr-odată, mi-am dorit să mă fi gândit de două ori înainte...

— Da? Foarte drăguţ, iubito. Mă bucur.

Cum? Nici o reacţie? Ar fi trebuit să fiu uşurată fiindcă Randall nu se simţea ameninţat de faptul că-l luam cu mine pe Luke – dar o parte din mine, o recunosc, era puţin dezamăgită de indiferenţa lui.

— O să scap de zdrenţele astea şi-o să fac un duş. O să fiu rapid. Îţi promit.

Zâmbindu-mi ca un drăcuşor, Randall şi-a slăbit nodul cravatei, după care s-a îndreptat înspre baie.

Poate că se simţea doar teribil de sigur pe el. Şi de ce n-ar fi fost aşa? Locuiam împreună – eram un cuplu foarte serios angajat în relaţie, care locuia împreună. De ce i-ar fi păsat că-mi petreceam weekendul cu un prieten? Randall avea încredere în mine. Şi avea dreptate să aibă încredere – eram nebună după el.

Aşezându-mi capul pe perna moale, m-am străduit să stau trează până la revenirea lui – dar sunetul apei care curgea, aşternuturile Pratesi incredibil de catifelate ale lui Randall

şi epuizarea întregii zilei erau aproape prea mult pentru mine.

O să aprind nişte lumânări, m-am gândit, forţându-mă să mă ridic în capul oaselor, *ca să pregătesc atmosfera pentru atunci când se întoarce*. Am deschis sertarul noptierei, în căutare de chibrituri – dar n-am avut noroc. Poate că le ţinea în sertarul de sus al biroului. Timbre, un coupe-papier, nişte plicuri... şi o fotografie cu Randall şi o blondă frumoasă la plajă. Minunat. Era a doua fotografie pe ziua respectivă pe care regretam c-o văzusem. Şi nici urmă de chibrituri.

Mi-am abandonat misiunea, nedorind ca, fără să vreau, să-mi bag nasul unde nu trebuia mai mult decât o făcusem deja m-am strecurat înapoi, în pat. Duşul curgea încă. După o vreme, m-am mişcat în somn şi l-am descoperit pe Randall lângă mine, proaspăt duşat şi îmbrăcat în pijama. Citea nişte hârtii. M-am uitat la ceas – era trecut de 2:00. Oare el nu dormea niciodată? Ăsta era omul bionic.

— Bună, dragule, am şoptit, trăgându-mă lângă el, în aşternut.

Randall mirosea a săpun şi a curat. Am tras adânc aer în piept.

— Îmi pare rău c-am adormit.

— E în regulă, ursuleţule, mi-a spus el, sărutându-mă pe creştet şi întorcând pagina. Ai nevoie de odihnă.

— Noapte bună, am zis, sărutându-l pe piept.

Cuibărită lângă el, m-am trezit învăluită într-o stare de siguranţă şi confort pe care nu-mi mai aminteam s-o fi simţit din copilărie.

— Noapte bună, Coral, mi-a şoptit el cu o voce neatentă, scriind ceva pe marginea unui document.

M-am ridicat instantaneu în fund.

— Mi-ai spus Coral?

— Sigur că nu! Am spus Claire. Noapte bună, *Claire*.

Atunci eu de ce auzisem Coral? Oare Randall spunea adevărul? *Într-adevăr*, moţăisem şi mă trezisem şi tot aşa. Claire... Coral. Îmi dădeam seama că numele semănau. Şi chiar dacă Randall ar fi pronunţat numele fostei lui prietene, ce însemna asta? Era o scăpare inocentă, erau două nume formate din aproape aceleaşi litere.

M-am făcut, din nou, ghem lângă el. Randall avea încredere în mine, iar eu trebuia să am încredere în el.

Cu toate astea, nu mai puteam să adorm.

Capitolul paisprezece

Casa bucuriei

Sigur că mama ne aştepta să ne ducă acasă – cu toate că aeroportul era la patruzeci de minute de casa noastră. Conceptul luării unui taxi îi era mamei la fel de străin şi de „newyorkez" ca şi acela de a comanda cina acasă, de la restaurantul din colţ.

— Mamă! am ţipat, în mijlocul aeroportului aglomerat.

Când ne-a văzut, mama s-a luminat la faţă. Eu şi Beatrice am luat-o la goană către ea şi am sărit s-o îmbrăţişăm, aproape dărâmând-o din picioare. Băieţii, încărcaţi cu toate bagajele, se târau în urma noastră.

— Draga mea – mama i-a aruncat lui Bea o privire cu subînţeles. N-ai glumit, Beatrice. E ca o scobitoare. Era slabă şi de Anul Nou, dar...

— Ăăă, *ea* e chiar aici, le-am reamintit trăgând-o pe mama înapoi, într-o îmbrăţişare de urs, în principal ca s-o împiedic să mă mai privească din toate unghiurile. Sunt aşa de fericită să te văd, mami. Am aşteptat weekendul ăsta de când ai plecat.

Era adevărat – dar, în acelaşi timp, tot eram puţin tristă să mă întorc acasă şi să

nu-l găsesc pe tata lângă mama. Trecuseră cinci ani, dar eu tot nu mă obişnuisem cu gândul ăsta.

— Şi eu la fel, draga mea. Harry!

Mama l-a îmbrăţişat strâns.

— Arăţi grozav!

— Şi tu la fel, Trish! Şi se pare că ai muncit din greu, a zis Harry, arătând către picăturile de vopsea de pe blugii mamei.

— Azi-dimineaţă m-am trezit plină de inspiraţie, i-a zâmbit mama. Iar tu trebuie să fii Luke! Sunt aşa de încântată să te cunosc. Claire mi-a trimis manuscrisul tău, acum câteva săptămâni, şi l-am devorat. Ai un talent incredibil.

— Ei, mulţumesc, i-a răspuns Luke, clar mişcat de complimentul mamei. Cred că începe să prindă contur. Asta datorită eforturilor lui Claire.

Mama a strălucit de fericire.

— Claire a avut doi mari profesori în arta editării: pe tatăl ei şi pe unchiul tău. Aşa că aş zice că eşti pe mâini bune.

— Bine, mamă, am râs eu, luându-mi geanta de la Luke şi conducând trupa către parcare.

Când venea vorba de mine şi de tata, mamei îi era imposibil să fie modestă.

— Ştiţi, de mulţi ani sunt un fan al operei regretatului dumneavoastră soţ, i-a spus Luke mamei. Ăsta este unul dintre motivele pentru care am fost aşa de încântat, când Claire m-a invitat să vin cu ea weekendul ăsta.

Unul dintre motivele. Bea s-a uitat la mine cu o expresie curioasă.

— Mulţumesc, Luke. E minunat când afli cât de mulţi oameni a emoţionat Charles prin opera lui, a zis mama, luându-l de braţ. Şi, te rog, spune-mi Trish.

— În cazul meu, i-au trebuit trei ani până când mi-a aruncat poanta cu Trish, a glumit Harry. Bună metoda de abordare cu poezia.

Până când am ajuns să ne înghesuim cu toţii în Subaru-ul demolat al mamei, ca să plecăm înspre casă, Luke devenise deja parte din grup. Ca şi când ar fi fost cu noi de-o veşnicie.

— Îmi pare rău, copii, radiatorul e puţin mai temperamental, şi-a cerut mama scuze, uitându-se la Bea, Harry şi Luke, care se îngrămădiseră împreună pe bancheta din spate. Dacă vă e frig, în spate sunt nişte pături.

Bea s-a întins imediat după ele, dându-ne fiecăruia câte una.

Uitasem cât de frig putea să fie iarna în Iowa. Pentru o fracţiune de secundă, am fost doar puţin uşurată că Randall nu venise cu mine. Cum ar fi perceput el maşina cea veche a mamei – care era la ani lumină de Porsche-ul lui – şi faptul că nu-i mergea radiatorul? Nu ştiu de ce, dar nu eram în stare să mi-l închipui pe Randall învelindu-se într-una dintre păturile din petice făcute chiar de mama.

— Mamă, nu crezi că ar cam fi timpul s-o schimbi pe Nellie?

Pe Nellie – maşina – o aveam de când eram eu mică. Îşi făcuse mai mult decât datoria.

— Să renunţ la biata Nellie? Niciodată! Ştii că n-aş putea niciodată să fac asta.

De ce mă mai obosisem? Mama avea un sentiment ridicol de loialitate față de obiecte. Puloverele vechi nu erau niciodată destul de vechi ca să nu mai poată fi cârpite, iar farfuriile ciobite aveau „personalitate". Niciodată nu mă putusem decide dacă sentimentele astea veneau din rădăcinile mamei, care erau pe Mayflower[1], sau dintr-un spirit de frugalitate pe care-l dezvoltase pe parcursul anilor în care se chinuise să întindă de bani. (De fiecare dată, alegeam să cred că mama nu considera, într-adevăr, că Subaru-ul nostru avea sentimente.)

— Cine are nevoie de căldură? a întrebat Harry, strângând și mai tare pătura în jurul lui.

— Deci, se pare că mulțimea de anul ăsta o să fie și mai numeroasă decât am crezut! ne-a anunțat mama încântată. Numărul a crescut la două sute cincizeci și știți că oamenii își iau cu ei, în ultima clipă, și prietenii... cortul e gata pregătit. Iar Harriet și Suz sunt în bucătărie de miercuri. Gătesc într-o veselie.

Harriet și Suzanne, care erau împreună de treizeci de ani, erau cele mai bune prietene ale părinților mei de aproximativ douăzeci și cinci de ani. Harriet era bucătăreasă la hanul din zonă, iar Suzanne era fermieră și producătoare de săpunuri organice. Ele două se ocupau întotdeauna de mâncarea pentru petre-

1. Celebra corabie care i-a transportat, în 1620, pe Pelerini din Plymouth, Anglia în colonia Plymouth din statul american Massachusetts; Pelerinii sau Părinții Fondatori sunt considerați, așa cum o indică și denumirea, fondatorii poporului american.

cere – care părea să devină, cu fiecare an, din ce în ce mai elaborată.

Până când am ajuns în faţa casei, mama ne-a pus la curent cu toate pregătirile. Totul părea a fi sub control, dar mama mai avea vreo câteva treburi pentru noi, înainte să înceapă să sosească invitaţii. Adică peste câteva ore.

— Te deranjează să fii pus puţin la muncă? l-a întrebat ea pe Luke, care a asigurat-o, foarte convingător, că era plăcerea lui să ne ajute.

După o oră, Luke îşi ştergea fruntea şi se pregătea să ridice şi să ducă din sufragerie o măsuţă de cafea foarte grea. El şi Harry mai mutaseră deja o canapea, două fotolii mari şi o sofa – i-aş fi ajutat şi eu, dar mama mă pusese să testez sistemul de sunet. Sistemul de sunet! Nu-mi venea să cred la ce proporţii ajunsese petrecerea tatei, faţă de conceptul iniţial – sau cât de multe eforturi făcuse mama anul ăla. Bea era ocupată cu legatul de fundiţe la nişte programe pe care erau înscrise numele sponsorilor locali, iar Harriet şi Suzanne le dădeau instrucţiuni detaliate chelnerilor. În sfârşit, cam cu patruzeci de minute înainte de ora începerii, am terminat tot ceea ce fusese trecut pe lista mamei.

— Te superi dacă fac un duş? m-a întrebat Luke.

Transpiraţia îi năpădise tot tricoul.

— Sunt de-a dreptul copt, a rânjit el, dezlipindu-şi tricoul de pe piept.

— Sigur că nu! Nu-mi vine să cred ce nepoliticoşi suntem, Luke. Te-am obligat să

munceşti, la doar câteva minute după ce ai sosit. Ce mai gazde suntem şi noi...

— Nu-ţi cere scuze, Claire. Sunt fericit c-am putut să dau o mână de ajutor. Toţi pentru unul.

Luke s-a aplecat către mine şi m-a sărutat uşor pe obraz. Eu am îngheţat. Luke mirosea a muncă grea şi a mosc. Bea se uita la noi din celălalt colţ al camerei. Gândurile i se citeau pe chip.

Sărut pe obraz. Gest de prietenie.

— Ăăă, pe aici, am spus eu, conducându-l pe Luke în lungul coridorului.

Am deschis dulapul din baie şi am scos afară nişte prosoape curate.

Luke rămăsese cu câţiva paşi în urmă şi-şi trecea degetul peste cărţile de pe raft. Părinţii mei puseseră rafturi pe aproape toţi pereţii din casă – singurul lor lux fusese acela de a poseda o extraordinară colecţie de cărţi. Mama spunea deseori că faptul de a fi înconjurată de toate cărţile pe care le citiseră în decursul anilor o făcea să se simtă de parcă tata era, în continuare, cu ea în casă. Tocmai din acest motiv nu se mutase niciodată.

— Hei, tatăl tău a scris asta? m-a întrebat Luke scoţând o carte din raft.

M-am uitat la ceea ce ţinea în mână: prima carte de poezii a tatei.

Era ciudat că Luke scosese tocmai cartea aia din raft. Era un volumaş de un galben pastelat, care fusese publicat de o editură mică, acum defunctă, pe vremea când tata era încă în liceu. Cu toate că tata continuase prin a publica

încă o duzină de colecţii de poezii, primul lui volum rămăsese întotdeauna preferatul meu.

— Am citit fiecare vers de mii de ori, i-am spus lui Luke, simţind în gât un nod familiar. Am memorat toată cartea. Ceea ce a fost un noroc, fiindcă, nu ştiu cum, dar am pierdut singurul exemplar pe care-l aveam, când m-am mutat din căminul de la Princeton. Mama s-a oferit să mi-l dea pe al ei, dar eu m-aş fi simţit vinovată să-l iau, după ce-am fost atât de nesăbuită. Iar editura n-a publicat decât un tiraj limitat, aşa că n-am reuşit să mai găsesc un alt exemplar.

— Sunt sigur că, într-o zi, o să mai pui mâna pe un volum, m-a încurajat Luke.

— Sper.

Mă întristam numai gândindu-mă la asta. I-am dat prosoapele lui Luke, iar el mi-a zâmbit, închizând uşa băii.

* * *

— Oamenii mănâncă supa de piure de unt cu cremă de cidru? s-a agitat Harriet. Suzanne, ţi-am spus că e o greşeală să serveşti supă la un bufet – nimeni nu poate să care toate farfuriile şi castroanele alea!

— Ei, scuze, a cotcodăcit Suz, deşi nu arăta deloc cum că i-ar fi părut rău. Presupun că suntem chit, de vreme ce şi eu ţi-am spus *ţie* c-ar trebui să pregătim o cantitate dublă de sendvişuri cu asparagus, prosciutto şi brânză fondue!

— Cum? Ce-i aia? am zis eu, înşfăcând ceva delicios de pe masă şi băgând în gură.

De când aterizasem, mă îndopasem tot timpul – stomacul meu era destul de relaxat ca să se bucure, din nou, de mâncare.

— Ceea ce-ai mâncat tu acum? mi-a răspuns Suzanne, trecându-mi o şuviţă după ureche. Şi tu ce faci, copile? Maică-ta mi-a zis că, în ultima vreme, ai fost legată de birou. Dar prietenul tău e tare drăgălaş!

— Luke? am întrebat eu uitându-mă către el.

Luke stătea de vorbă cu mama, la o masă de lângă noi.

— Suz, Luke nu e prietenul meu. E unul dintre autorii mei. Ei, e un prieten. Iubitul meu avea de lucru, aşa că n-a putut să vină. Dar a trimis *toate* florile alea. Nu e frumos din partea lui? am adăugat eu, arătând către muntele de trandafiri albi pe care Randall îl trimisese acasă mai devreme.

— Da, ei, eu aş rămâne cu ăsta, a mărturisit Harriet. E frumos, haios, dulce – şi uite ce amabil e cu mama ta. N-am mai auzit-o râzând aşa de când...

Harriet şi-a terminat propoziţia cu un gest circular făcut cu mâna, prin aer.

— Luke e minunat. Sunt de acord. Dar şi Randall e minunat.

— Sunt sigură că aşa e, Claire, a clătinat Suzanne din cap. N-o asculta pe Harriet. Ooo! Uite-o pe mama ta! Începe să vorbească! Şşşşşş, toată lumea.

Mama a bătut uşor în microfonul care fusese amplasat în faţa cortului.

— Vă mulţumesc tuturor c-aţi venit! Sunt încântată să anunţ că banii obţinuţi în urma evenimentului de anul acesta vor sposoriza nu unul, ci *doi* studenţi pentru Atelierul Scriitorilor de la anul. Vă mulţumesc pentru incredibila voastră generozitate!

Toţi oamenii din cort au izbucnit în aplauze.

— Iar acum, aş vrea să v-o prezint pe fiica mea, Claire Truman, care va da tonul, citindu-ne *Kubla Khan*-ul lui Coleridge.

De cinci ani la rând citeam aceeaşi poezie. Era una dintre preferatele tatei, una dintre cele pe care mi le recita atunci când mă pregătea, seara, de culcare. Încă îi auzeam vocea atunci când o citeam; încă îl mai simţeam aşezat lângă mine, pe marginea patului dublu.

Ce bine e să fii acasă, m-am gândit, luând microfonul şi privind mulţimea de oameni pe care-i iubeam. Simţeam zâmbetul lui Luke, chiar dacă nu mă uitam în direcţia lui.

* * *

— Aş fi vrut să nu fim nevoiţi să plecăm aşa de repede, s-a lamentat Bea.

— Aş fi vrut să nu am trei sute de pagini de editat la întoarcere, am adăugat eu posomorâtă.

Harry şi Luke plecaseră să facă o plimbare înfofolită prin natură, în vreme ce eu, Bea şi mama am rămas în halatele de baie şi-am discutat, în noua bucătărie de culoare verde-mentă. Nu mă mai simţisem aşa de fericită şi de relaxată de luni de zile – asta neluând în considerare criza acută de tristeţe de duminică.

Dezbătuserăm deja subiectul petrecerii şi deciseserăm că fusese un succes uriaş – mulţimea nu începuse să se risipească decât către ora 2:00 dimineaţa (echivalentul din Iowa al unei nopţi albe din New York), după care toţi cinci mai rămăseserăm să terminăm câteva sticle de vin în faţa focului din şemineu.

— Adu-mi aminte, te rog: câte luni de zile mai trebuie să lucrezi pentru balaurul ăla de femeie? m-a întrebat Bea.

— Cinci luni. Şi o săptămână.

Suna puţin, dar mie mi se părea o eternitate. Ultima sută de metri.

— Să ştii că nu sunt sigură dacă-mi place de această Vivian, a spus mama rar.

Eu şi Bea am ridicat privirea din cănile cu cafea. Ca şi Jackson, mama ţinea cu fermitate la principiul că „dacă n-ai nimic drăguţ de spus, atunci mai bine nu zici nimic". Declaraţia că nu e sigură dacă-i place de Vivian însemna că mama era pe picior de război.

— Eu sunt *sigură* că nu-mi place de ea, am răspuns, copleşită, dintr-odată, de amărăciunea de a fi nevoită să mă întorc la serviciu a doua zi.

Aşteptasem săptămâni întregi vizita asta în Iowa – şi cu toate că fuseseră douăzeci şi patru de ore minunate, ele zburaseră într-o clipă. Acum trebuia să revin la realitate, să mă întorc în New York şi la Grant Books.

— Aş vrea să pot să-mi iau concediu de boală pentru toată viaţa şi să stau aici o săptămână. Poate chiar un an. Să mă bag sub plapumă şi să mă ascund.

M-am forţat să râd, dar ideea chiar mi se părea bună.

— Ştii că întotdeauna o să ai o plapumă aici, draga mea, mi-a zâmbit mama.

Îmi dădeam seama că mama ar fi vrut să spună mai multe, dar că-şi ţinea gura. Mi-a mai tăiat o bucată de plăcintă de casă cu mere – micul dejun special al zilei.

— Apropo, a şoptit Bea, aplecându-se către noi, ar putea oare să fie şi mai îndrăgostit de tine decât e deja?

— Cine? La cine te referi, Bea?

— La Căpitanul Stubing de pe *Corabia iubirii*, Claire. Mă refer la Luke! De ce nu mi-ai spus niciodată ce drăgălaş e?! Ar fi trebuit să-i vezi faţa aseară, când recitai la microfon. Îţi sorbea fiecare cuvânt.

— E o poezie superbă, Bea – simţeam cum începeam să mă împurpurez – iar noi suntem prieteni. Avem o, ăăă, relaţie de muncă grozavă.

— Ei, eu cred că e extraordinar, a declarat mama. Şi e aşa de frumos!

— Ei, mamă, şi Randall e extraordinar. Şi probabil că e *cel mai* frumos bărbat pe care l-am văzut vreodată. Şi e...

— Pare minunat, draga mea, a intervenit mama cu blândeţe. Abia aştept să-l cunosc mai bine.

— Nu pot să-ţi zic ce supărat a fost Randall când a intervenit chestia aia la serviciu – ţi-am arătat ce mi-a luat, ca să-mi demonstreze cât de rău îi pare c-a ratat weekendul ăsta?

Am ridicat încheietura cu brăţara de aur şi instantaneu am tresărit.

Până şi eu îmi dădeam seama cât de neconvingătoare eram – dar atitudinea pro-Luke a mamei şi a prietenei mele celei mai bune mă făcuse ciudat de defensivă. Niciodată nu mă aşteptasem ca ele să vadă în Luke un potenţial romantic – nu când îl aveam pe Randall, prietenul meu perfect, cu care locuiam în aceeaşi casă. Eram *totalmente* ieşită de pe piaţă.

— Ce drăguţă e! a zis Beatrice veselă. Foarte frumos din partea lui.

Mama a dat şi ea din cap.

— E superbă, Claire.

— Chiar cred că Randall ar putea să fie, ştiţi voi... alesul! mi-au scăpat mie vorbele.

— Pe bune? Ei, în cazul ăsta, *chiar* că abia aştept să petrec mai mult timp cu el! a exclamat mama. E minunat, Claire, că ai sentimentul ăsta. Înseamnă că trebuie să fie o persoană foarte specială.

— Uau, a zis Bea nu prea convinsă. Ştii, uneori, mie încă îmi vine greu să cred că Randall, pasiunea noastră din facultate, e acum Randall, prietenul tău din realitate. E aşa de... nu ştiu, aşa de perfect!

— Şi eu cred la fel, am zâmbit eu.

Mama s-a uitat la ceasul de pe perete şi s-a încruntat.

— Ar trebui să vă pregătesc de plecare – mă tem că nu mai e mult până când va trebui să plecăm.

Nu. Nu voiam să plec. Abia începusem să-mi amintesc ce însemna să poţi să respiri, să te relaxezi, să mănânci o masă ca lumea, să râzi cu prietenii.

— Mamă, nu vrei să vii la New York într-unul din weekendurile astea? am întrebat-o. Mama lui Randall mă tot bate la cap când mai vii în vizită.

— Mă tem că nu eşti singura pe care-a bătut-o la cap. Biata Lucille m-a sunat în fiecare zi, de câte patru-cinci ori, mi-a răspuns mama. Probabil că e teribil de singură. Mi-ar fi plăcut să aibă ceva cu ce să-şi ocupe timpul. Ştiu că e în consiliul mai multor organizaţii de caritate, dar nu cred că implicarea în acele activităţi o solicită prea tare.

— Chiar nu mi-o pot imagina pe Lucille lucrând, am meditat eu cu voce tare.

— Ei, pe vremuri era o tipă foarte activă. Sigur, asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă.

Telefonul a început să-mi sune, iar eu m-am crispat imediat. Dar era numărul de la biroul lui Randall – nu şefa mea.

— Bună, dragule, am gângurit eu.

— Salut, ursuleţule! Ascultă, am vrut numai să te anunţ c-o să vină Freddy să vă ia de la aeroport. Şi am rugat-o pe Svetlana să ne prepare cina pentru diseară. Pot să plec câteva ore de la serviciu. M-am gândit c-am putea să stăm acasă şi să petrecem o seară intimă. Cum ţi se pare?

Mi se părea o idee excelentă – părea a fi remediul potrivit pentru tristeţea mea.

— S-a făcut. Şi, Randall, trandafirii sunt aşa de frumoşi. Cum ai...

— A, foarte bine. Deirdre a stat la telefon cu toţi florarii din statul Iowa.

Harry şi Luke au intrat tropăind pe uşa de la bucătărie. Aveau obrajii roşii din cauza gerului.

— Fiuuuu! Îţi îngheaţă sufletul! Cafea! a gâfâit Harry, trăgându-şi un scaun de la masă.

Mama a scos imediat din dulap două căni supra-dimensionate şi a turnat, în fiecare, cafea aburindă.

— Perfect, mulţumesc, a zis Luke, înlănţuind cana cu palmele şi inhalând aburii calzi.

— Iubito? Eşti acolo? m-a întrebat Randall.

— Da, am răspuns, trezindu-mă, nefiresc, la realitate. OK, deci... ne vedem peste câteva ore.

— Grozav. Ne vedem atunci. Te iubesc, ursuleţule.

Eu am tăcut.

— Îmmm, şi eu pe tine. Pa.

Şi am închis.

— E aşa de frumos aici! a exclamat Luke. Genul ăsta de natură nu poţi să-l întâlneşti în Central Park. Aici viaţa are o calitate mult mai bună.

— Nu spune asta! mi-a sărit mie muştarul. Toţi trebuie să ne străduim s-o convingem pe mama să vină *mai des*, nu mai rar, la New York!

Bea şi mama se holbau la mine.

— Şi, în plus, avem Met-ul, opera, cele mai bune restaurante din lume – aş spune că şi acolo e o calitate destul de bună a vieţii.

— Sigur că da, mi-a dat dreptate Luke, părând surprins. Dar e aşa de plăcut să inspiri aer curat.

Eu am clătinat din cap, simțindu-mă, dintr-odată, stânjenită de izbucnirea mea. De ce sărisem la gâtul lui Luke? Nu spusese decât că-i plăcea foarte mult la noi acasă.

— O să ajung la New York curând, a intervenit mama, mângâindu-mă pe cap. Știi cât de mult mă bucur să vin să te vizitez.

Mă întrebam ce părere avea să aibă mama în legătură cu statul în apartamentul lui Randall. Mama nu era genul de om care să emită tot felul de judecăți, dar, cu toate astea, mă întrebam dacă avea să se simtă confortabil să fie cazată în camera lui de oaspeți, care era pe același hol cu camera noastră. Și, nu știu de ce, dar nu-mi puteam imagina c-aveam să ne continuăm tradiția maratoanelor de vizionare de desene animate și de ingurgitare de înghețată de cireșe, în camera media imaculată din apartamentul lui Randall.

— Gata, trupeți. Mă doare să spun chestia asta, dar trebuie să vă duc la aeroport, a anunțat mama. Uite niște mâncare pentru drum, draga mea.

Mama mi-a înmânat o sacoșă enormă plină cu pâine de casă cu banane, proaspăt scoasă din cuptor, fructe proaspete, sendvișuri cu șuncă, brânză și parmezan și sucuri. Abia terminasem micul dejun, dar mie tot îmi lăsa gura apă la vederea festinului pe care ni-l pregătise.

— Mulțumesc, mami, am spus.

Apoi am îmbrățișat-o cu toată puterea. Aș fi vrut să nu-i mai dau drumul niciodată.

Capitolul cincisprezece

Inima întunericului

— Carl. Sunt Vivian, păpuşă. Claire Truman e şi ea pe apel de conferinţă. Ea o să ia notiţe, pentru ca tu, iubitule, să te poţi relaxa şi să mă asculţi.

— Sună bine, Viv, a răspuns Carl Howard cu vocea lui hârâită, de fumător înrăit.

Singură, în biroul meu fără ferestre, mi-am proptit într-o mână capul care mă durea. Oare chiar era adevărat că în urmă cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore stătusem la masa veche din bucătăria casei părinţilor mei, sorbind din cafea, mirosind pâinea cu banane pe care mama o pusese la copt în cuptor şi ascultând, din depărtare, *This American Life* la bătrânul nostru radio? Mă simţeam de parcă m-aş fi întors în iad de-o săptămână – însă nu era decât luni, ora prânzului.

Am scos o bucată de pâine cu banane din geantă şi am muşcat din ea, sperând că gestul ăsta avea să-mi aducă în suflet o parte din plăcerea de a fi acasă. Dar, în atmosfera toxică a biroului meu, pâinea nu mai avea acelaşi gust. Aşa c-am aruncat-o.

— Claire, eşti acolo? m-a întrebat Vivian.

— Sunt aici, Vivian. Bună, Carl.

Carl era un scriitor stabilit în Miami, care scria aproape jumătate dintre cărţile noastre. Era un scriitor-fantomă extraordinar. Carl avea un talent deosebit de a prinde stilul fiecărui autor şi de a spune povestea mai bine decât ar fi putut chiar autorul s-o facă. De asemenea, era în stare să lucreze foarte repede, ceea ce, ţinând cont de programul de publicare ameţitor de la Grant, îl transformase în cel mai preţios jucător al nostru.

Nu-l văzusem niciodată pe Carl, dar el reuşise, o dată, să mă salveze miraculos cu o rescriere imediată a unei cărţi nou intrate. Toţi editorii de la Grant aveau câteva motive ca să-i fie îndatoraţi.

Din păcate, dacă erai femeie şi măcar puţin atrăgătoare, Carl nu te lăsa niciodată să-ţi uiţi datoria. Conform zvonurilor, el şi Vivian şi-o trăgeau de ani de zile, de fiecare dată când avea ea chef – ceea ce făcea ca avansurile făţişe ale lui Carl să fie şi mai stânjenitoare pentru subalternele lui Vivian.

Obiectivul conferinţei telefonice din ziua respectivă era să-l atragem pe Carl imediat, ca să devină scriitorul-fantomă al unei autobiografii a lui Morgan Rice. Şi ce poveste era aia. Rice – o rockeriţă ameţită de droguri şi o reprezentantă de marcă a comportamentului iresponsabil – avusese un mariaj celebru cu un rocker faimos, la fel de ameţit de droguri, care murise, în urma unei supradoze, la petrecerea aniversară de patru ani a fiului lor. Rice

nu vorbise niciodată în public şi nici nu scrisese despre moartea soţului ei, dar acum era dispusă să dea toate cărţile pe faţă (pentru un avans cu şapte zerouri în coadă). Nu mai era nevoie să precizez că autobiografia ei avea să creeze valuri sigure şi de proporţii.

Rice se întâlnise cu noi, finalmente, în urmă cu o săptămână. Agentul ei mai aranjase opt întâlniri, dar, de fiecare dată, în ultima secundă, noi ne aleseserăm cu întâlnirile contramandate – şi cu nişte scuze ridicole. Când Rice a reuşit, în sfârşit, să ajungă la întâlnire, ne-a şocat cu aspectul ei: avea un păr răvăşit, decolorat şi înţepenit cu fixativ, un ruj roşu aprins, mânjit pe întreaga zonă a gurii, nişte dinţi şi nişte unghii galbene, nişte ochi injectaţi şi nefocalizaţi şi, desigur, urmele de înţepături de ac de seringă pe braţe, care deveniseră un soi de semnătură a fetei. Morgan Rice arăta de-a dreptul tragic.

Iar acum eu eram editorul ei. Pusesem la cale realizarea unui jurnal al vieţii lui Rice, o colecţie haotică de trofee, pe care o strânsese de-a lungul anilor, colecţie care se amesteca printre rândurile unei naraţiuni alerte. Şi totul trebuia terminat în patru săptămâni. Vivian voia să scoată cartea pe piaţă înainte de aniversarea morţii soţului lui Rice – ceea ce, din punct de vedere comercial, era absolut logic, dar care avea potenţialul de a o băga pe biata Dawn în mormânt. O carte în patru culori, din care nu fusese scris nici un singur cuvânt – care trebuia publicată într-un timp record.

Sigur că Dawn avea să găsească o modalitate supraomenească de a duce totul la bun sfârşit. Aşa făcea întotdeauna. După care, la următoarea carte, Vivian avea să încerce să radă şi mai mult din perioada de producţie. Competenţa lui Dawn părea să-i facă povara şi mai grea... dar, pe de altă parte, a o refuza pe Vivian nu era o opţiune.

În orice caz, aveam nevoie disperată de Carl, ca să scrie cartea. Fără el, nu aveam prea multe şanse de a o finaliza la termen – chiar şi Vivian recunoştea asta. De asta şi venise, personal, la telefon.

— Deci, vreau să te întâlneşti cu Morgan, să scoţi de la ea întreaga poveste, să iei de la ea ceva fotografii – se pare că are cutii întregi cu poze – şi să dai gata manuscrisul în mai puţin de trei săptămâni, i-a explicat Vivian, cu nonşalanţa cu care ar fi cerut nişte frişcă la cafea.

Carl a început să fluiere.

— Asta e o comandă dificilă, iubito. Chiar şi pentru mine. Fata n-a ieşit chiar acum de la dezintoxicare? E măcar coerentă?

— E limpede precum cristalul! Noi ne-am întâlnit cu ea săptămâna trecută. E o păpuşă! Oricum, ştiu că poţi să te descurci. Ce-ai făcut tu la *The Crash*? Ne-ai salvat, după ce alţi patru scriitori eşuaseră lamentabil. A fost absolut uluitor, Carl. Ai făcut un idiot analfabet şi pe jumătate cretin să pară inteligent şi profund. Eşti un talent fenomenal, Carl, şi ştiu că poţi să te descurci şi cu cartea asta. Felul în care foloseşti tu cuvintele e incomparabil.

Dumnezeule.

— Vorbeşte mai rar, iubito, aproape c-a gemut Carl în telefon, mi-ai ridicat o puţă de dimensiunile Texasului.

Doamne-Dumnezeule. Nu, nu, nu. Simţeam că pereţii începeau să se strângă în jurul meu. *Te rog, Doamne, fă ca discuţia asta să n-o ia pe calea...*

— Iubitule, eşti cel mai bun din branşă, a tors Vivian ca o pisică.

— Cel mai bun *ce* din branşă? a chestionat-o Carl. Spune-mi că sunt cel mai bun futangiu şi ai manuscrisul gata în două săptămâni şi jumătate.

— Ştii că aşa e, iubitule. Eşti cel mai bun nu din branşă – eşti cel mai bun futangiu cu care mi-am tras-o vreodată, a zis Vivian, cu un mârâit lasciv.

Oare conversaţia aia chiar se purta în urechile mele? Oare fusesem târâtă, fără ştirea mea, într-un scârbos *ménage à trois* telefonic, împreună cu şefa mea şi cu un seducător decrepit? Era ca un vis oribil, absolut oribil.

Mi-am dres glasul.

— Îmm, Carl, vrei să-ţi trimit contractele până mâine, direct ţie sau agentului tău?

— Ne-a stricat cheful, a mârâit, cu răutate, Vivian.

— Trimite-mi-le mie, drăguţo, mi-a răspuns Carl cu o voce scăzută, care m-a făcut să-mi vină să vomit. Şi-ai auzit ce-a zis Vivian. Sunt cel mai bun din branşă. Ar trebui să ţii minte şi să-ţi laşi ceva timp liber data viitoare când ajung în New York.

Era clar că eram pe punctul să vomit.

— Claire e chiar genul tău, a intervenit Vivian, ca să umple tăcerea mea dezgustată. Are picioarele până-n gât şi aerul ăla de bibliotecară sexy, cu tot cu ochelari şi coc. Ar trebui s-o inviţi în oraş când vii încoace.

Corzile vocale îmi paralizaseră. Şefa mea făcea pe codoaşa pentru mine? În faţa iubitului ei de ocazie?

— Are picioare frumoase, ha? Da, mi-ar face mare plăcere, a răspuns Carl. Poate c-ar trebui să ne vedem în trei. Ce zici?

— Trebuie să mai răspund la un telefon, am bolborosit eu, înainte ca Vivian s-apuce să răspundă. Carl, o să-ţi trimit notele şi contractul.

Când să pun receptorul jos, am auzit râsul care urca din gâtul lui Vivian.

Mi-am lipit pumnii de tâmple şi am apăsat cu putere, cu şi mai mare putere – după care i-am lăsat să cadă blegi, pe birou. Ce naiba făceam eu? Puteam să-mi dau demisia chiar atunci şi să ies înapoi, în lumea liberă, înainte de prânz.

Dar apoi ochii mi-au căzut pe manuscrisul lui Luke, care se odihnea pe colţul biroului.

Încă cinci luni până când avea să fie în siguranţă, la tiparniţă. Încă cinci pagini de calendar. Loialitatea mea faţă de el era singurul lucru care mă mai ţinea la Grant Books. Dacă-mi dădeam demisia atunci, altcineva avea să preia manuscrisul – şi cine ştia ce modificări avea să facă Vivian ca să se răzbune pe mine. Trebuia să rămân în joc, de dragul lui Luke, ca să previn orice sabotaje aplicate înainte de publicare.

Intercomul meu a prins viaţă. Mă chemau cele patru cifre înfricoşătoare. Nu din nou. Dezvoltasem un reflex pavlovian la vederea numărului derivaţiei lui Vivian. Stomacul mi s-a strâns, iar inima a început să-mi bată ca başii de la casetofonul unei decapotabile din South Central.

— *Claire?!* a lătrat ea.

— Sunt aici, Vivian, am spus, apăsând butonul.

— *Lulu mi-a spus că TU crezi c-ar trebui să lăsăm de-o parte manuscrisul peştelui adolescent.*

— Da, aşa e, am răspuns rar. N-aş plăti nici o leţcaie pe el.

Era vorba de povestea unui puşti de şaisprezece ani, care reuşise să convingă vreo câteva fete de liceu, care erau cu el în clasă – unele dintre ele nu aveau decât treisprezece ani – să-şi vândă trupurile pentru bani. Manuscrisul era absolut oribil. Una ar fi fost dacă acea carte ar fi fost menită să avertizeze părinţii sau adolescenţii asupra felului în care se poate ajunge la o astfel de situaţie extremă. Dar era limpede că autorul nu avea nici un fel de remuşcări pentru ceea ce făcuse, iar scopul lui era să incite, nu să educe. Manuscrisul era plin de obscenităţi şi fără nici o urmă de încercare de răscumpărare a greşelilor trecute.

— *Ce fascinant. Spune-mi, Claire: tu eşti retardată sau doar foarte, foarte cretină?*

Pe fundal se auzea un chicot înfundat. Era Lulu.

— Nici una, nici alta, am răspuns eu simplu, forţându-mă să nu înghit nada lui Vivian. Pur şi simplu, cred că e un rahat.

— *Ei, rahat pentru unii, bestseller pentru alţii. Lulu a decis că i-ar plăcea să preia proiectul ăsta. Şi ea, şi eu considerăm că are un potenţial comercial enorm. Poate să fie dezvoltat chiar şi pe TV. Ăsta e genul de abordare editorială pe care-l caut eu.*

Ştiam exact de ce conversaţia respectivă se purta prin intercom: Vivian voia să obţină numărul maxim de persoane care puteau s-o asculte. Mă surprindea faptul că nu se gândise să instaleze în birou un eşafod unde să-şi umilească angajaţii în stil puritan. Probabil că oamenii de la Resurse Umane i-ar fi trecut cu vedere şi chestia asta – de vreme ce Grant Books deţinea în momentul ăla locurile unu, doi şi trei de pe lista bestsellerurilor din *The New York Times*.

— Înţeleg, Vivian, am spus, dar intercomul se închisese deja.

M-am uitat la ceasul mic din colţul monitorului de la computer. Nu era nici măcar 1:00 p.m. Orele de linişte în care mă cufundasem acasă, în Iowa, deveniseră doar o amintire îndepărtată.

Deschizându-mi e-mail-ul, am descoperit că în ultima oră îmi intraseră patruzeci şi două de mesaje noi. Am comandat o pizza de la restaurantul de jos şi m-am pregătit pentru o după-amiază lungă.

* * *

Înainte să mai ridic capul din calculator, se făcuse aproape miezul nopții. Fără întreruperile zilnice, care interveneau la fiecare cinci secunde, reușisem să recuperez ziua de muncă pierdută pe parcursul weekendului. Tot trebuia să-mi iau acasă un manuscris, pe care să-l editez la ore târzii din noapte, dar asta era în regulă. Ce altceva aveam de făcut, în afară de a dormi? Randall se ocupa încă de finalizarea afacerii ăleia și avea să rămână la birou toată noaptea. Cuibărirea pe canapea, cu laptopul în brațe, era măcar o metodă mai civilizată decât să rămân la birou peste noapte.

Am aruncat cutia goală de pizza de la prânz, și am închis calculatorul. Cu coada ochiului am prins imaginea unui păr blond-roșiatic pe hol.

Silueta s-a oprit în loc – iar eu am realizat că era Vivian. Tot corpul mi s-a încordat. *O, nu.* Nu exista nimic de care să am mai puțin chef în momentul ăla, decât de încă un atac din partea ei.

— Mai ești încă aici, Claire? m-a întrebat ea, apărând în pragul ușii.

— Îhî. Terminam niște chestii. Și tu ai rămas până târziu, am zis eu, în speranța că discuția se va încheia rapid.

— Ei, da, în noaptea asta Simon e cu inseminatorul numărul doi, mi-a răspuns ea cu o voce plictisită. Așa că nu m-am grăbit să fug la un apartament gol în mansardă.

Eram surprinsă s-o aud pe Vivian insinuând că s-ar simţi singură – sau că ar resimţi orice fel de sentiment uman. M-am uitat la ea. Arăta teribil de mică în costumul ei de femeie puternică, costum care acum, după o zi lungă, se boţise.

Cum ajunge o fiinţă umană să devină o Vivian Grant? m-am întrebat. Nu se putea să fi fost dintotdeauna feroce şi rea, un tiran furios. În fond, avea şi ea doi băieţi. Băieţi despre ale căror înzestrări anatomice lui Vivian îi plăcea să se laude în faţa oricui era obligat s-o asculte – dar, cu toate astea, avea doi băieţi. Preţ de-o clipă, am văzut-o pe Vivian ca pe o fiinţă singură, chinuită, profund nefericită. Aproape că ţi se făcea milă de ea.

M-am gândit cum mă răstisem la mama cu o zi înainte, când încercase să mă ajute să-mi fac bagajele. Cât de succintă fusesem cu Luke şi Bea, după ce ei făcuseră efortul de a merge cu mine acasă. Cât de nerăbdătoare fusesem în dimineaţa aia, în cele câteva minute până când se fiersese cafeaua. Cât de complet deconectată eram de Mara. Nu mai fusesem la sala de gimnastică de luni de zile, iar majoritatea meselor mele costau şaptezeci şi cinci de cenţi şi proveneau de la automatul din clădire. De când ne mutaserăm împreună, petrecusem cu prietenul meu nu mai mult de trei ore în stare de trezie.

— Trebuie să mă întorc la treabă, a spus Vivian, făcând obosită cu mâna, în direcţia mea.

După care a luat-o în jos, pe hol.

— Cineva trebuie să muncească pe-aici.

Mi-am surprins reflecţia în monitorul calculatorului: stăteam prăbuşită pe scaunul meu rotitor, părul îl aveam prins într-un coc neglijent, iar faţa îmi era iluminată de lumina albastră a monitorului.

Şi-apoi am mai văzut ceva: întregul Manhattan – sclipitor, plin de viaţă, vibrând de energie şi freamăt – care se întindea afară, de partea cealaltă a ferestrei.

Cinci luni, mi-am promis, *cinci luni şi după aceea o să revin, din nou, la viaţă.*

Capitolul şaisprezece

Poveste despre două oraşe

— Cobor într-un minut, am gâfâit fără să mă mai obosesc să-mi iau la revedere de la Randall, înainte să-mi arunc mobilul în geantă.

Am scormonit prin geanta de weekend... cremă de protecţie solară şi bikini, da. O rochie Lily Pulitzer hidos de fluorescentă (un cadou de la Lucille), da. Racheţă de tenis şi costum alb de teren, da. O pereche de pantaloni scurţi, câteva tricouri curate... OK. Eram gata. A – cu excepţia materialului de citit. Am înşfăcat manuscrisul lui Luke şi m-am îndreptat către uşă. În ultima vreme, ăsta era singurul lucru asupra căruia mă mai puteam focaliza.

Când Randall mă sunase mai devreme, în cursul după-amiezii, ca să mă întrebe dacă puteam să plec în weekend, fusesem absolut extaziată. Ceva timp pe care să-l petrecem, cu-adevărat, împreună – nu doar finalul unei zile epuizante – era exact ceea ce ne trebuia. În ultima perioadă, amândoi fuseserăm atât de ocupaţi la serviciu, încât căzuserăm în rutina leşinată a unor conversaţii de câteva minute, înainte să cădem doborâţi, fiecare pe perna

lui. Aşa că fusesem încântată atunci când Randall îmi propusese o plecare neprevăzută în weekend – chiar dacă asta însemna să las baltă nişte lucruri la serviciu. Merita, dacă era vorba de o ieşire romantică, numai în doi.

Apoi Randall îmi spusese că voia să mergem în vizită la părinţii lui, în Palm Beach.

— Bună, iubito.

Randall m-a pupat pe obraz, când m-am urcat în maşină, lângă el.

— Eşti gata pentru puţin soare? Vremea asta e oribilă.

Ploaia se lovea de ferestrele maşinii lui de oraş. Noaptea era tristă şi nămoloasă. Era încheierea unei zile care fusese cenuşie şi umedă.

— Ba bine că nu, i-am răspuns.

Gândul c-aveam să stau în preajma lui Lucille îmi scăzuse semnificativ nivelul entuziasmului generat de ideea plecării în weekend. Petrecusem perioade decente de timp cu ea, pe parcursul ocazionalelor ei vizite la New York, însă relaţia noastră continua să fie tensionată. În primul rând, era vorba de faptul că monitoriza constant fiecare bucăţică de mâncare pe care o băgam în gură – cu toate că, datorită stresului zilnic, eram mai slabă decât fusesem vreodată în toată viaţa mea. Nu puteam să înţeleg de ce cineva ar fi plătit patruzeci de dolari pe un mini-burger la Swifty's, pentru ca apoi să dea la o parte chifla şi abia să ia o îmbucătură din umplutură.

Apoi era vorba de subiectul cumpărăturilor. Eu crezusem întotdeauna că-mi *plăcea* să

merg la cumpărături. De fapt, atunci când ne mutaserăm în New York, eu şi Bea mergeam la Bloomingdale de fiecare dată când ne intrau bani în cont. Dar cu Lucille, să mergi la cumpărături era ca şi când ai fi mers la serviciu – era o datorie luată foarte, foarte în serios. În timpul escapadelor în New York, marea misiune a lui Lucille era să scotocească fiecare magazin de pe Madison Avenue în căutarea hainelor de care „avea nevoie cu disperare" – costume de la Chanel, rochii de la Valentino, pulovere de caşmir de la Loro Piana şi mai multe perechi de pantofi Manolo decât eram în stare să cărăm amândouă. Lucille avea conturi deschise în toate magazinele marilor designeri. În decembrie, într-o sâmbătă după-amiază, Lucille cheltuise o sumă aproape egală cu ceea ce câştigam eu într-un an întreg.

— Petreceri pe perioada sărbătorilor, îmi explicase ea senină.

Totuşi, cea mai stresantă chestie erau referirile deloc subtile pe care Lucille le făcea în legătură cu viitorul meu alături de fiul ei. Era limpede că se hotărâse deja în privinţa căsătoriei – ceea ce ar fi trebuit să fie flatant, numai că eu resimţeam acele remarci ca pe nişte presiuni uriaşe aplicate asupra mea.

— Care-ţi place mai tare, draga mea? mă întrebase ea o dată, cu ochii lărgiţi şi o expresie inocentă, în vreme ce stăteam în faţa unei vitrine de la Harry Winston, plină cu inele cu diamante.

— A, toate sunt frumoase, mă eschivasem eu, fiindcă nu mă simţeam deloc confortabil.

— Ei, presupun că nu contează, de vreme ce Randall a moştenit inelul bunicii lui, care are un diamant de patru carate... e foarte frumos şi nu mai există altul la fel în toată lumea.

— Îhî, răspunsesem eu, neştiind ce altceva să spun.

Eu şi Randall nu discutaserăm niciodată despre viitorul nostru pe termen lung, aşa că nu eram deloc pregătită să discut despre asta cu mama lui.

— Părinţii mei ne-au făcut un program foarte plin pentru întregul weekend, m-a anunţat Randall, bătându-mă cu mâna pe genunchi. Prânzul la clubul Bath and Tennis, o plimbare cu iahtul pentru după-amiază, apoi mama spera să mergi cu ea pentru nişte cumpărături pe Worth Avenue.

— Sună grozav! am ciripit eu, străduindu-mă din greu să par entuziasmată.

Familia lui Randall trata societatea oamenilor bogaţi şi influenţi ca pe un sport extrem.

— Mă bucur aşa de tare că te-ai ataşat de părinţii mei, mi-a spus Randall.

— Păi, sunt foarte afectuoşi şi loiali, i-am răspuns, încercând să găsesc ce să spun despre părinţii lui, ceva care să şi sune a compliment, dar să fie şi adevărat. Mama ta are o energie fără margini. Mă întrece în orice zi! Iar tatăl tău e un bărbat atât de inteligent.

Nu conta că eu bănuiam că energia fără margini a lui Lucille era legată de pilulele mici şi verzi pe care le înghiţea aproape din oră-n oră sau că, ultima dată când îl văzusem, pe tot parcursul cinei, tatăl lui Randall se

holbase la picioarele mele. În felul lor, oamenii ăştia *chiar* îi erau devotaţi lui Randall. Însă felul lor era foarte diferit de acela în care fusesem crescută eu.

— Claire, te iubesc, mi-a spus Randall, sărutându-mă pe obraz.

M-am uitat la Randall. Era aşa de frumos în haina lui de caşmir, încât inima mi s-a umplut de afecţiune pentru el. Era un dulce – şi un fiu model. Uneori, faptul că eram prietena lui încă mi se părea ireal – încă mi-l aminteam în tricoul lui de rugby, întinzându-mi paharul de bere Pabst Blue Ribbon.

— Şi eu te iubesc, am zis.

— Şofer, vrei, te rog, să treci pe 1010 CÂŞTIGURI? a spus el, aplecându-se în faţă. Vreau să aud cum s-a închis bursa. Apropo, Claire, mergem cu noul avion al lui tata: Citation 10. E foarte încântat de el. A stat şase luni pe lista de aşteptare, dar acum e unul dintre primii proprietari.

Uau, propriul lui avion. Super.

Ştiam c-ar fi trebuit să par mult mai entuziasmată, mai impresionată. Jucăriile strălucitoare de proporţiile astea păreau să intre în căminul familiei Cox cu frecvenţa cu care le era livrată ediţia de duminică a *New York Times*-ului.

* * *

După mai puţin de o oră, eram la bordul sus-numitului avion – pe noi aveam pături de caşmir, iar alături se odihneau castronele de porţelan cu migdale sărate şi încălzite.

— Când survolezi New York-ul în avionul ăsta, te simți ca un atlet învingător care face turul stadionului, a meditat Randall cu voce tare, ținându-mă de mână, în vreme ce decolam de pe Teterboro, pentru ca apoi să planăm lin deasupra liniei înstelate a orizontului. A, aproape că era să uit. Am ceva pentru tine, iubito.

Randall a tras fermoarul genții de piele pe care o așezase pe scaunul de lângă noi și a scos o cutie albă uriașă, legată cu o fundă neagră.

— Mă răsfeți, Randall. Amintește-ți : n-am zis că terminăm cu cadourile?

În urmă cu o săptămână, într-una dintre rarele ocazii când merseserăm pe jos ca să luăm cina, Randall încercase să mă tragă în magazinul Mikimoto, ca să-mi cumpere un set de perle de cultură – fără absolut nici un motiv. Fusesem nevoită să mă lupt cu el ca să ne continuăm plimbarea.

Poate că totuși ar fi trebuit să accept, cu grație, cadourile extravagante ale lui Randall. Îmi dădeam seama că-i făcea o plăcere reală să fie generos, dar detestam faptul că nu eram în stare să-i răspund cu aceeași măsură. La început, încercasem, dar cadourile pe care le puteam cumpăra din bugetul meu erau mult prea firave – un manual cu exerciții de sport, ceaiul detoxifiant care-i plăcea lui, un fular de mătase – și realizasem că entuziasmul cu care Randall le primea era puțin fals. În fond, cât de incitant putea fi un fular de mătase, pentru un bărbat care survolează New York-ul la bordul unui avion nou?

— Deschide-l, draga mea, m-a îndemnat el, aşezându-mi cutia în poală şi părând atât de entuziasmat, de-ai fi zis că el fusese cel care primise cadoul.

— O, Randall! E incredibilă!

Am scos din cutie o rochie Chanel – o rochie neagră, de cocteil, absolut uluitoare, cu o fustă umflată şi cu cea mai delicată dantelă pe care o văzusem vreodată.

— Stai, nu e totul, m-a oprit el, scormonind, din nou, în geantă şi scoţând la iveală o cutie mai mică, ce s-a dovedit a ascunde o pereche splendidă de pantofi cu toc stiletto, semnaţi Christian Louboutin.

— Randall! Uau, nu ştiu ce să zic!

Rochia şi pantofii meritau propriul lor dulap, închis ermetic. Meritau să nu fie amestecate cu pantofii mei scâlciaţi şi cu costumele marca Banana Republic. Nu mai văzusem în viaţa mea un ansamblu atât de rafinat.

— Îţi plac? m-a întrebat Randall, plin de speranţă.

Sprâncenele i s-au ridicat, iar preţ de-o clipă, Randall a semănat cu un băieţel care-şi dorea cu disperare să mă facă fericită.

— Îmi plac la nebunie, i-am răspuns. Îţi mulţumesc foarte mult.

Cadouri generoase de la frumosul şi minunatul meu prieten... ştiam că era ceva la care multe femei visau, dar eu tot mi-aş fi dorit ca Randall să-şi exprime afecţiunea fără să-şi devalizeze cardul.

— Are loc în weekendul ăsta vreun eveniment cu etichetă de care eu n-am ştiut? l-am întrebat.

— A, am plănuit, pentru mâine seară, o cină cu câţiva dintre prietenii părinţilor mei. M-am gândit că ţi-ar plăcea să ai ceva deosebit de îmbrăcat, aşa că azi, la prânz, am expediat-o pe Deirdre la cumpărături.

— Ei, ai fost foarte grijuliu – şi Deirdre la fel, am comentat, suspinând în interior.

Prietenii lui Lucille din Palm Beach erau mai greu de înghiţit decât ultimul baton de Twinkie la o întâlnire a Mâncăcioşilor Anonimi.

Îi cunoscusem pe unii dintre ei pe parcursul ultimei vizite a lui Lucille la New York. În timpul orei de cocteiluri (oră care dura, de fapt, trei ore), mă chinuisem, plină de vitejie, să fac conversaţie. Dar, pe bune, despre ce am fi avut să discutăm? Prietenii lui Lucille erau de neclintit când venea vorba de puritatea distracţiilor lor, plătind pe altcineva care să se ocupe de tot – începând cu decorarea caselor şi terminând cu pregătitul apei în cadă, pentru baie. O femeie plătise chiar şi o bonă cu normă întreagă, ca să fie „pregătită" pentru atunci când avea să primească vizita nepotului ei abia născut... care venea cu *propria* lui bonă cu normă întreagă.

— E un scump, dar, sincer, nimeni nu îmi poate cere să las totul baltă, ca să ţin un copil în braţe mai multe ore! cotcodăcise ea.

Dacă doamnele astea făceau parte dintre invitaţii din acel weekend, atunci chiar că trebuia să mă temperez. Eu însă speram să reuşesc să rup ceva timp în weekendul ăla, ca să mă furişez şi să lucrez în linişte la manuscrisul lui Luke.

— Mi-am luat cu mine ceva de lucru, îi pomenisem lui Randall, sperând să pregătesc astfel terenul. Crezi c-o să am vreme să fac câteva notiţe?

— Sper, iubito.

Randall m-a sărutat pe frunte.

— Albinuţa mea muncitoare!

Apoi a băgat mâna în geantă, a scos *The Wall Street Journal* şi-a început să citească.

— De ce nu vorbim puţin, iubitule? l-am întrebat cu blândeţe, uitându-mă la el peste colţul ziarului. Nu te-am văzut prea mult săptămâna asta.

Randall s-a oprit din citit, apoi a împăturit ziarul.

— Sigur, dragostea mea. Despre ce-ai vrea să vorbim? Te preocupă ceva?

— A, nu! Numai că noi nu avem niciodată realmente ocazia să ne relaxăm şi să discutăm. Înţelegi? Înainte de culcare, ne spunem, pe foc automat, ce-am mai făcut – dar, uneori, simt că... ei, nu ştiu, aş vrea să aflu mai multe despre viaţa ta dinainte de momentul când ne-am întâlnit noi doi.

— Sigur, Claire. Ce-aş putea să zic? Cred că ştii totul, iubito. Am crescut în New York, mi-am petrecut verile în Southampton şi am iernat în Palm Beach...

Undeva, pe parcurs, aveam să fiu nevoită să-l dezvăţ pe Randall să mai folosească anotimpurile pe post de verbe.

— Asta ştiu, da...

— Şi ştii că am mers la Groton, am fost în echipa de canotori şi am fost ales preşedintele

comitetului studenţesc. Apoi am mers la Princeton, unde am continuat să vâslesc şi am fondat un club de investiţii pentru studenţi. Şi te-am cunoscut pe tine, desigur, mi-a spus el zâmbind şi bătându-mă cu degetul pe vârful nasului. Apoi m-am angajat la Goldman ca analist, masteratul la Harvard, după care am revenit la Goldman, unde sunt şi în ziua de azi. Ce altceva vrei să afli, Claire?

Nu ştiam exact ce altceva voiam să aflu... doar că voiam să aflu mai mult.

— Îmmm, păi... ce-au însemnat experienţele astea pentru tine? Ţi-a plăcut în liceu? Ai mers în tabere când erai mic? Care e cel mai frumos loc pe care l-ai văzut vreodată?

Întrebările mele nu erau grozave, dar speram ca ele să aprindă scânteia unei conversaţii.

Randall a tras adânc aer în piept şi şi-a scos ochelarii de pe nas.

— Mi-a plăcut în liceu. Foarte mult. Când eram mic, am fost la Windridge, la Craftsburry Common şi mi-a plăcut foarte mult. Cele mai frumoase locuri unde am fost sunt, îmmmm, probabil Quisisana, în Capri şi Eden Rock, în Cap d'Antibes. Trebuie să te duc şi pe tine, dulceaţa mea. Ambele sunt magnifice. Altceva?

Mă întrebam dacă Randall îşi lăsa vreodată garda jos. Nu voiam să-l intervievez, dar voiam să mă apropii de el – voiam să simt că-l cunosc ca pe propriul meu buzunar.

— Ai fost vreodată îndrăgostit nebuneşte, Randall? l-am întrebat, strecurându-mi palma într-a lui.

Dintr-odată, Randall s-a încordat.

— Păi, sunt, desigur, îndrăgostit de *tine*.

Am zâmbit.

— Am vrut să spun înainte de mine. De Alex Dixon, în facultate? Sau poate de fosta ta prietenă, cea de care a pomenit mama ta, de Coral...

— Claire, chiar nu văd sensul acestei conversaţii. Eu nu te interoghez în legătură cu fiecare bărbat din trecutul tău...

— Îmi pare rău, Randall. N-am vrut să...

— Eu te iubesc *pe tine*, Claire, şi asta e tot ce trebuie să ştii.

M-am cuibărit lângă el. Conversaţia o luase pe-o pantă greşită. Nu fusese discuţia de mărturisiri sufleteşti şi de deschidere a inimii pe care mi-o dorisem eu, dar apreciam poziţia demodată a lui Randall, şi anume de a refuza să-ţi comentezi vechile pasiuni. Atitudinea asta avea, în mod clar, ceva foarte romantic – era ca şi cum Randall ar fi pretins că vieţile noastre amoroase începuseră abia în momentul în care noi doi ne cunoscuserăm.

— Dulceaţa mea, mi-a şoptit el, sărutându-mă pe obraz, pot să mă apuc din nou de citit? Am găsit un articol fascinant despre noile pieţe din China.

Eu am clătinat din cap şi-am băgat mâna în geantă, ca să scot manuscrisul lui Luke. Avea să mai dureze ceva până să-l fac pe Randall să se deschidă.

Manuscrisul lui Luke era acum aproape perfect, dar eu voiam să mă asigur că devenea sută la sută perfect. Aşa cum mi se întâmplase cândva, când citisem şi recitisem poeziile de

început ale tatei, şi acum găseam un straniu confort în familiaritatea mea cu fiecare rând pe care-l scrisese Luke.

Lucram de vreo oră, când pleoapele au început să mi se îngreuneze. Cu bâzâitul blând al motorului şi cu pătura moale, de caşmir, aşezată pe mine, n-a mai durat mult până când am început să moţăi.

Următorul lucru de care am fost conştientă a fost faptul că Randall mă înghiontea ca să mă trezească.

— Cred că suntem pe punctul să aterizăm, mi-a spus el, frecându-mi blând încheietura cu degetele.

Mi-am mişcat degetele de la picioare. Mă dureau. Avusesem parte de un somn aşa de profund şi de luxos, iar acum nu ne mai despărţea de Lucille şi de cârdul ei de prietene decât un drum scurt cu maşina.

Am aruncat manuscrisul lui Luke înapoi, în geantă, şi mi-am tras pantofii în picioare.

— Ar fi bine să-ţi pui asta pe tine, draga mea, m-a sfătuit stewardesa, indicându-mi haina de iarnă pe care o făcusem ghem şi-o ascunsesem în spaţiul de depozitare pentru bagaje. Afară sunt mai puţin de zero grade, iar vântul bate foarte tare pe pistă.

— Ai auzit? l-am întrebat pe Randall, care era ocupat să-şi strângă lucrurile. Cred că se apropie o furtună teribilă de Palm Beach.

— Îmmm, a clătinat el din cap.

Abia când am coborât pe scări, mi-am dat seama că nu eram în Palm Beach.

— *Bonjour, mademoiselle*[1], mi-a spus un tânăr îmbrăcat într-o uniformă frumoasă, albastru cu roşu. *Bienvenue à Paris. Puis-je prendre votre baggage*[2]?

— Suntem în Paris?

Uluită, m-am întors să mă uit la Randall. Pe faţa lui înflorise un zâmbet.

— Surpriză! M-am gândit că amândoi am muncit din greu şi că ne-ar prinde bine un weekend romantic, în care să fim singuri. Şi ce alt oraş ar fi fost mai potrivit pentru asta decât Parisul?

— Randall! Nu-mi vine să cred! Ce surpriză *fantastică*!

Eu, Claire Truman, fusesem răpită pentru un weekend în Paris?

Eram uluită. De fapt, îmi pierise şi graiul. Nu numai că Randall simţise că aveam nevoie să petrecem mai mult timp singuri... dar plănuise un weekend incredibil de romantic ca să-şi demonstreze seriozitatea sentimentelor.

— Eu ţi-am găsit paşaportul, iar Svetlana ţi-a făcut bagajul, mi-a explicat el mândru. Stăm în cel mai bun apartament de la Ritz. Numai ce e mai bun, Claire. Nu avem prea mult timp la dispoziţie, aşa că totul o să fie perfect. Îţi promit. Tu nu trebuie decât să te relaxezi şi să savurezi totul.

— Asta pot să fac, am murmurat eu.

---

1. Bună ziua, domnişoară (în fr. în orig.)
2. Bine aţi venit la Paris. Pot să vă iau bagajul? (în fr. în orig.)

Mi se învârtea capul de-atâta emoție. Paris. Orașul care îi inspirase pe Hemingway, Gertrude Stein și Henry James. Cel mai romantic oraș din lume. Iar eu eram acolo, cu Randall. Totul era atât de perfect.

* * *

— Deci, ți-a plăcut masajul? Mă bucur, draga mea.

Randall a zâmbit, amestecându-și café au lait-ul. Mâncam la Deux Magots, din arondismentul șapte, o cafenea unde Sartre și George Sand obișnuiau să mănânce croisante, atunci când făceau o pauză de filozofie. Cafeneaua asta era puțin cam prețioasă și cu prețuri cam piperate, dar turistul din mine o adora.

— A fost cel mai bun masaj care mi s-a făcut vreodată, i-am spus lui Randall, încă puțin visătoare în urma acelei experiențe.

În dimineața aia fusesem trezită, cu blândețe, de o cameristă, care mă condusese la spa-ul de la parter, unde intrasem pe mâinile a două maseuze. A fost un nivel de relaxare pe care nu-l mai experimentasem înainte.

— Nu-mi pot imagina un mod mai plăcut să-ți începi ziua.

Am întins brațul peste masă și i-am strâns mâna lui Randall.

— Ei, bine, pot să-mi imaginez *un* mod mai plăcut... dar numai pe ăla.

Randall a rânjit către mine. După masajul decadent, îl smulsesem de lângă laptop și-l trăsesem înapoi în pat.

— M-am gândit că după masă am putea să mergem pentru nişte cumpărături în Faubourg St.-Honoré, a zis el. E la o distanţă scurtă de mers pe jos de la hotel şi e cel mai bun loc de făcut shopping din toată lumea – Hermès, Christian Lacroix, Yves St. Laurent. Apoi am plănuit o seară specială pentru noi doi. Ocazia perfectă ca să-ţi îmbraci rochia cea nouă.

Rochia! Acum devenise logic. Randall chiar se gândise la tot – până şi la o garderobă potrivită pentru Paris.

Ziua a zburat. Aş fi putut să petrec o viaţă întreagă în Paris şi tot nu m-aş fi săturat. Am făcut o plimbare minunată, la braţ, prin St. Honoré (doar o plimbare pe strada aia şi ţi se părea că e ceva scump), apoi am făcut un tur rapid al muzeului Rodin, după care a venit vremea să ne întoarcem la Ritz şi să ne pregătim pentru cină.

Înapoi, în cameră, eu şi Randall ne-am îmbrăcat în tăcere. El s-a ras cu grijă şi şi-a pomădat părul, în timp ce eu m-am machiat şi mi-am strâns părul într-un coc simplu. Stând în faţa oglinzii, îmbrăcată doar cu un furou, am văzut, pentru prima dată, cât de mult slăbisem de când începusem să lucrez la Grant Books. Mama avea dreptate – eram de-a dreptul scheletică. Cum de nu mai observasem asta înainte? Braţele îmi erau lungi şi sfrijite, stomacul era plat ca o tobă, iar oasele bazinului îmi ieşeau în evidenţă, aşa cum nu le mai văzusem de când aveam doisprezece ani. Dieta numită stomacul-în-pioneze, prea-stresată-ca-să-mănânc,

nu-am-timp-de-masă îşi făcuse efectul: arătam subnutrită.

— Pune-ţi rochia, draga mea, mi-a sugerat Randall.

Mi-am tras-o pe mine, iar Randall mi-a închis fermoarul de la spate. E dificil pentru o fată din Iowa, de un metru şaptezeci şi cinci, să semene cu eleganta Audrey Hepburn, dar rochia aia avea nişte proprietăţi magice. Eu nu mai semănam cu mine. Arătam... ca o fată care trebuie să fie iubita lui Randall Cox.

— Eşti superbă, Claire, mi-a şoptit el, venind în spatele meu, în timp ce-mi aranjam părul în faţa oglinzii.

Randall a scos ceva din buzunar – şiragul de perle Mikimoto pe care-l văzuserăm în vitrina magazinului, în urmă cu o săptămână.

— Randall! Ţi-am spus să nu...

— Nu-mi spune decât mulţumesc, mi-a murmurat el în ureche. Hai să mergem! Avem o rezervare la Alain Ducasse, pentru ora nouă. Avem un program, draga mea!

* * *

Cina a fost un alt festin luxuriant al simţurilor – saloanele rococo, surprinzător de intime, erau drapate cu organza metalică, ceasul uriaş de pe perete fusese oprit, simbolic, iar masa noastră dădea către o grădină splendidă. Iar mâncarea era indescriptibil de delicioasă – eu am comandat *bisque* de homar şi pui Bresse cu trufe albe, iar Randall, până şi el a fost tentat la un răsfăţ.

— Când eşti la Roma[1]..., a chicotit el, uitându-se prin meniu. O să alerg mâine câţiva kilometri în plus.

După ce am terminat masa, Randall şi-a dres glasul destul de sonor. Şi-nc-o dată. Şi-a împăturit şi şi-a despăturit şervetul, apoi şi-a trecut degetele prin păr.

Nu l-am mai văzut niciodată foindu-se atât, m-am gândit, după care am înţeles...

Chiar dinainte să pună un genunchi în pământ, chiar lângă mine – întrebându-mă pe un ton plângăcios şi dulce şi cu o expresie vulnerabilă pe faţă dacă-i fac onoarea să devin soţia lui...

Soţia lui?!

Pentru că ştia – pur şi simplu, *ştia* – că am fi teribil de fericiţi împreună. Cu o zi înainte, zburase până în Iowa, ca să ceară binecuvântarea mamei mele, iar ea i-o dăduse. El mă iubea. Voiam să mă mărit cu el?

Voiam să mă mărit cu el?!

Jumătate din restaurant se întorsese către noi şi se uita la bărbatul superb, atât de bine îmbrăcat încât ar fi putut fi european – care stătea cu un inel în mâna întinsă, un inel pe care l-ai fi putut vedea şi de la şapte kilometri depărtare – şi care îmi cerea mâna.

Voiam să mă mărit cu el?!

Întrebarea plutea în aer. Eu nu mai puteam să respir. O cerere în căsătorie? Nu mă aşteptasem la asta – mi se părea că venise din senin şi că era prea devreme...

---

1. Aluzie la proverbul „Când eşti la Roma, poartă-te ca romanii".

— Claire, a şoptit Randall, te rog, spune da.

M-am uitat în ochii lui. Îl iubeam pe Randall. Îl iubeam. Îl iubeam de când aveam optsprezece ani.

— Da, am răspuns şi următorul lucru de care îmi amintesc a fost că m-am trezit cu un inel uriaş pe deget.

Capitolul şaptesprezece

Dincoace de paradis

— Lunea neagră, a zis David, intrând în birou, cu un exemplar din *New York Post* ascuns sub haină. Vivian e pe picior de război. A concediat deja un asistent şi a făcut doi ataşaţi de presă să plângă. Şi nu e încă nici ora nouă. Ai văzut asta?

Mi s-a tăiat respiraţia când David mi-a arătat prima pagină. Stanley Prizbecki – îmbrăcat într-un body de damă oribil şi dat cu rujul ăla de un roşu ţipător – se holba la mine de pe pagina întâi. Era fotografia pe care o descoperisem în dosarul lui Vivian. „TRAVESTI DE FORŢĂ PENTRU ADJUNCTUL PRIMARULUI!" tuna titlul.

— Se pare că s-au despărţit săptămâna trecută, mi-a explicat David. Nevasta lui Prizbecki a aflat că el şi Vivian aveau o aventură, aşa că el i-a pus capăt, ca să-şi salveze căsnicia. Îţi vine să crezi cum arată în poza asta? Toate ziarele zic că toată cariera i s-a dus pe gârlă. A ajuns de râsul lumii. Nici măcar primarul nu poate să-l sprijine, pentru că s-ar sinucide politic.

Nimeni nu e mai furios decât o femeie care a fost respinsă în dragoste, m-am gândit. Deci ăsta era motivul pentru care Vivian păstrase fotografia la dosar. Sigur că da.

— O să fie o săptămână *de-a dreptul* sălbatică, am comentat eu obosită.

Ca să nu mai spun că era cea mai proastă săptămână în care să-mi anunţ logodna la birou: chiar şi în cele mai bune momente, nimic nu o irita mai tare pe Vivian decât evidenta stare de fericire a subalternilor ei. După o despărţire urâtă, vestea mea ar fi putut să-i dezlănţuie toată răutatea. În timp ce David îmi citea articolul, mi-am scos inelul de pe deget şi l-am pus, pe furiş, în sertarul de sus al biroului.

— Vivian este citată ca declarând că ea s-a despărţit de Prizbecki atunci când l-a prins îmbrăcat într-una din rochiile ei de seară!

— Îi e loială până la capăt.

— Nu mă gândesc decât la bieţii lui copii. În orice caz, cum ai petrecut în weekend? Te-ai simţit bine cu părinţii lui Randall?

— A, a fost bine, am răspuns scurt. Tu ce-ai făcut în weekend?

— A fost în regulă. Am terminat o mare parte din mormanul de propuneri. Am să-ţi aduc o grămadă de rapoarte de lectură. Tu ai fost în Florida, nu? Ai pierdut o furtună de zăpadă de proporţii. Se pare că am avut cea mai mare cantitate de zăpadă care a căzut în martie, în ultimii zece ani.

Am dat din cap. De fapt, furtuna de zăpadă jucase un rol foarte important în piesa ultimelor

douăzeci şi patru de ore. În primul rând, din cauza ei nu putuserăm să aterizăm decât abia la 2:00 a.m. Randall se foise teribil. Se ridicase în picioare şi se plimbase în sus şi-n jos prin avion, se agitase pe ideea că nu putea să se odihnească aşa cum trebuie înainte de o săptămână cu un program nebunesc. Ne hotărâserăm să ne întoarcem devreme de la Paris, ca să evităm riscul de a ne bloca în trafic în afara New York-ului. Randall trebuia să se întâlnească a doua zi dimineaţă, la prima oră, cu preşedintele şi cu consiliul director al unuia dintre cei mai mari clienţi. Îmi explicase că nu merita să mai stăm câteva ore în plus în Paris, cu riscul ca el să nu ajungă la timp la întâlnire.

Sincer, îi înţelesesem teama. Nu puteam pretinde ca, odată logodit, omului să nu-i mai pese de restul vieţii. Serviciul conta încă, iar responsabilităţile continuau să existe. Nu mă puteam aştepta ca totul să fie perfect, frumos şi romantic *tot* timpul. În plus, şi pe mine mă aştepta o săptămână plină la birou. Era absolut normal să mă întorc la treabă.

Cu toate astea, trebuia să recunosc: o parte din mine şi-ar fi dorit ca atmosfera fericită de după logodnă să fi durat mai mult de câteva ore.

Dar, la început, avusesem într-adevăr o stare euforică. La restaurant, îi sunasem imediat, de pe telefonul lui Randall, pe toţi cunoscuţii noştri. Amândoi râseserăm, în vreme ce prietenii şi rudele îşi urlau felicitările. Randall comandase o a doua sticlă de şampanie. Unul dintre

chelneri mi-a adus un buchet de trandafiri. Mă simțeam de parc-aș fi plutit la zece mii de metri altitudine: oare chiar mă logodisem cu Randall Cox?

— E ca un vis devenit realitate! chițăise Bea, iar eu eram perfect de acord cu ea.

În sfârșit, pe la 3:00 dimineața, amândoi ne-am prăbușit pe patul enorm de la Ritz, într-o îmbrățișare bahică.

— Lasă-mă să te ajut să-ți scoți rochia, mi-a spus îmbletic Randall, ridicându-se în picioare.

— Randall! am râs eu, în vreme ce el se chinuia cu fermoarul.

Nu-l mai văzusem beat niciodată. Și niciodată Randall nu mai fusese așa de dezinhibat. Mi-a dat jos rochia, blând, dar cu metodă, coborând-o ușor, peste șoldurile mele, acum atât de slabe și-apoi în jos, în lungul picioarelor. Apoi a tras-o, cu grijă, de sub tălpi. Eu m-am întins pe spate, pe pat, și am închis ochii – așteptam să-i simt trupul lipindu-se de al meu, să-i simt buzele...

Dar Randall părea să se depărteze de pat. M-am ridicat și l-am privit cum îmi ducea rochia, plin de băgare de seamă, ca să mi-o pună în dulap. Ținea rochia în brațe de parc-ar fi fost mireasa lui.

— Așa, i-a zis el rochiei, găsind un umeraș de satin.

M-am întins la loc pe pat, într-o poziție care speram să fie seducătoare.

— Cred c-am băut prea multă șampanie, a mugit Randall, aruncându-se, fără vlagă, deasupra mea.

Eu am rămas nemişcată. În mai puţin de cinci secunde, Randall sforăia – iar eu l-am dat uşor la o parte de pe mine.

Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, Randall dispăruse. Aşternutul de pe partea lui de pat era întins cu grijă. O cameristă îmi împacheta lucrurile în tăcere.

— La jimnastică, mi-a spus ea, indicându-mi partea pustie a patului.

Mă aşteptasem ca mahmureala de după şampanie – ca să nu mai pomenesc de proaspăta logodnă – să-l fi ţinut pe Randall în pat, dar făcusem o greşeală: nimic nu se putea interpune între el şi banda de alergare.

— Monsieur Cox m-a rugat să vă fac bagajul, pentru c-o să plecaţi curând, mi-a explicat camerista.

Eu am clătinat de cap uluită.

Apoi m-am întors pe partea cealaltă şi am comandat micul dejun în cameră. În vreme ce formam numărul de la room service pe telefon, m-am holbat la piatra uriaşă de pe degetul meu.

Era cel mai ciudat lucru de pe lume. Cum nu mai fusesem niciodată logodită, nu puteam să spun cu siguranţă cum *ar fi trebuit* să mă simt – dar, în cazul logodnei mele cu Randall, era ca şi cum aş fi aruncat o piatră într-un iaz sticlos: o pleoscăială iniţială, apoi câteva unduiri ale apei... dar apoi iazul s-a liniştit şi, foarte repede, apa a redevenit neclintită. Când Randall a dat buzna în cameră, venind de la sala de sport – m-a sărutat uşor pe creştet şi s-a încruntat văzând ouăle şi cârnaţii pe care îi ingurgitam fericită – s-a comportat

de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic cu o seară înainte. După două ore, eram din nou în avion, revenind la viaţa adevărată, la *The Wall Street Journal*, la muncă şi abia dac-am mai schimbat două cuvinte.

Pe bune, dacă n-aş fi avut diamantul ăla, aş fi crezut că visasem totul. Şi poate că, tocmai de-asta, nu mă deranja realmente faptul că nu puteam anunţa logodna la serviciu. Încă trebuia să mă obişnuiesc eu cu gândul.

— David, ai timp în dimineaţa asta să te uiţi pe catalogul cu ilustraţii pentru cartea cu frumuseţi din anii '50? am întrebat, trezindu-mă din analiza logodnei. Aş vrea să trimit ilustraţiile alea până, cel târziu, miercuri.

— Sigur. Pot să ţi le arăt într-o oră? Termin selecţia imediat.

— Ar fi perfect. Mulţumesc.

În ultima vreme, îi dădusem din ce în ce mai mult de lucru lui David. Ştiam că se descurca şi, sinceră să fiu, era singura metodă prin care puteam să fac faţă volumului de muncă.

— OK. Dacă ai nevoie de mine, o să fiu la fotocopiator. Vrei să găsesc pe cineva care să-ţi preia telefoanele?

I-am spus lui David c-o să mă ocup eu de asta. Apoi m-am lăsat pe spătarul scaunului şi am luat o gură din cafeaua care era fierbinte şi mi-a opărit cerul gurii.

O să mai dureze câteva zile până când o să mă obişnuiesc cu gândul. Până în weekend, o să urmăresc cu frenezie nunţile Marthei Stewart. O să-mi arăt inelul oricărei persoane

aflate pe o rază de zece kilometri. O să fiu nevoită să mă abţin să nu le spun tuturor oamenilor pe care o să-i întâlnesc că mi-am găsit Alesul şi că a fost foarte romantic şi, bine, dacă insistă să audă povestea cu Parisul de la început, atunci o să le-o mai spun încă o dată.

După ce aveam să mă obişnuiesc mai bine cu gândul, era destul timp să dau pe-afară de încântare.

Am aşezat manuscrisul lui Luke pe birou. În timpul zborului cu avionul înapoi, către New York, trecusem prin aproape toate paginile, iar acum mă hotărâsem să-mi încep ziua uşor, terminând cu revizia manuscrisului.

— *Claire, vino la mine în birou*, a urlat intercomul groazei, înainte s-apuc să citesc vreun cuvânt. *ACUM.*

Deci n-aveam să-mi încep ziua uşor. Furia mereu prezentă în vocea lui Vivian crescuse în intensitate cu vreo câteva octave.

M-am târşâit pe coridor, mult prea ameţită de diferenţa de fus orar ca să mă sperii de masacrul care mă aştepta.

— Bună, Vivian, am spus încet, păşind în biroul şefei. Ce s-a întâmplat?

— Ce s-a întâmplat? a zbierat ea la mine, cu motoarele deja ambalate la maximum. De ce nu-mi spui *tu* ce s-a întâmplat? Acum eu îţi dau raportul ţie?

Of, Doamne. N-avea să fie o întrevedere plăcută. Oare chiar greşisem cu ceva, sau Vivian o luase razna de tot? M-am aşezat şi am aşteptat să aflu, simţindu-mă ciudat de calmă. Un calm care-mi aducea aminte de

prima întâlnire cu Dawn și Graham. Poate că, după ce îndurai destule crize de nervi, sistemul nervos îți atingea acel punct al supra-saturării – iar pe Vivian, pur și simplu, n-o mai înregistra.

— Ce s-a întâmplat cu propunerea pe care ți-am spus să te uiți vineri? m-a chestionat ea.

— Păi, am citit vreo sută de pagini și arată destul de bine – agentul mi-a spus că avem exclusivitate asupra ei toată săptămâna, așa că...

— A! A! Așa a zis? a râs batjocoritor Vivian.

Buza de sus i se strâmbase în semn de dezgust.

— Dumnezeule, Claire, fă-ți un bine și maturizează-te dracului odată! Nu crezi că se poate ca agentul cel drăguț să te fi *mințit*? Că s-ar putea, cum se spune, s-o vândă și către alți editori, ca să vadă cine ar mai putea fi interesat? Bărbații *mint*, Claire. Ca să obțină ceea ce-și doresc, sunt în stare să-ți spună orice cred ei c-ai vrea să auzi. Până la prânz, să-mi dai un răspuns în legătură cu propunerea aia. Nu jucăm noi după cum ne cântă nenorocitul ăla. Nu-l lăsăm să curteze o grămadă de alți editori...

Ușa s-a întredeschis și Lulu s-a strecurat înăuntru.

— Scuzați-mă că vă întrerup, a mințit ea. Am vrut numai să las machetele pentru *În jurul barei: povestea unei stripteuze.*

Lulu a pus copertele pe biroul lui Vivian, după care a tăcut, sperând, în mod clar, c-o să vadă cum sunt făcută una cu pământul.

— Nu ne întrerupi, Lulu, i-a zis Vivian cu vocea plină de o dulceață prefăcută. Mă bucur că ești aici. Claire, spre deosebire de tine, *Lulu* se execută imediat, atunci când o rog să facă un lucru. Ea e un jucător de echipă. Fii atentă la ea! Ai putea să înveți foarte mult!

Să învăț cum să fiu o ratată pupincuristă, lașă, care nu se dă înapoi să înfigă cuțitul până la plăsele în spatele omului? Nu, mulțumesc.

— Lulu se ocupă de mai multe proiecte decât m-aș aștepta vreodată să reușești tu, a continuat Vivian, uitându-se la mine, din cap până-n picioare, cu o expresie plină de batjocură, pe care nu și-o ascundea defel. Tu nu faci altceva decât să freci țiparul, ca o școlăriță amorezată, cu manuscrisul ăla cretin al lui Luke Mayville!

Gândul ăsta a părut s-o facă să-i sară țandăra din nou, așa că ochii i-au ieșit din orbite, din cauza furiei regăsite.

— Știi ceva?! Ar trebui să las baltă cartea aia! Numai ca să-ți dau ție o lecție! Pierzi atâta timp cu o carte pe care dac-o s-o citească vreo cinci oameni! E *absurd*! Nici măcar *eu* nu mă deranjez să citesc un lucru așa de plictisitor. Iar eu sunt nenorocita aia de persoană care tipărește cartea!

Mi s-a pus un nod în gât. Intrasem, într-adevăr, în panică. Asta fusese marea mea temere, de luni de zile: ca Vivian să nu se înfurie pe mine și să se răzbune pe cartea lui Luke. Nu puteam permite să se întâmple așa ceva.

— Te rog, Vivian, am implorat-o, o să muncesc 24 de ore din 24, 7 zile din 7, ca să pun

la punct celelalte proiecte. Îmi pare rău. O – o să fac orice vrei să fac.

Nu-mi păsa că păream lipsită de orgoliu – nu merita să-mi păstrez demnitatea, cu preţul nepublicării cărţii lui Luke.

Vivian s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Să ştii că, în esenţă, pot să-mi retrag oferta pe chestiuţa asta...

— Ştiu, am spus clătinând din cap.

Nodul din gât era tot acolo.

— Doar spune-mi ce vrei şi eu mă apuc imediat de treabă.

— Ei, aşa o să şi fac, mi-a răspuns Vivian cu un rânjet de pisică plină de toane. Nu-ţi face griji. Aşa o să şi fac.

* * *

— Deci? Deci? mi-a urlat Bea în ureche când am sunat-o, în sfârşit, după al cincilea telefon. Mor de curiozitate, Claire! Povesteşte-mi cu toate detaliile! Nu-mi vine să cred că te-a dus cu avionul la Paris! Ce romantic!

Bea ţopăia, practic, prin telefon.

— Îţi vine să crezi că realmente o să te *măriţi* cu Randall Cox? Gândeşte-te câte nopţi am petrecut întinse pe vechiul meu pat, visând cu ochii deschişi la chestia asta!

Imediat ce Bea a pronunţat cuvintele astea, amintirea mi-a revenit în minte limpede, de parc-ar fi fost ieri – în ciuda faptului că de atunci trecuseră aproape zece ani. Eu şi Bea zăceam întinse pe spate cu orele, holbându-ne la petele de apă de pe tavanul camerei ei şi

visând, în cele mai mici detalii, la viaţa mea imaginară cu Randall. Începând cu nunta micuţă de la ferma părinţilor mei – chiar sub mărul lor preferat, măr pe care-l plantaseră în prima zi când se mutaseră în casa aia. Eu şi Randall aveam să ne scriem singuri jurămintele de nuntă. Nişte jurăminte dureros de frumoase, care i-ar fi făcut să plângă pe toţi invitaţii. Eu urma să am un buchet de lăcrămioare culese din grădina mamei.

Am încercat să mă închipui pe mine şi pe Randall, recitându-ne propriile jurăminte. Mi se părea c-ar fi fost... ei bine, destul de jenant. Randall era un tip mai tradiţional.

— Când pot să te văd? m-a întrebat Bea. Acum?

Am aruncat o privire prudentă către inbox-ul care stătea să dea pe-afară. Aveam dosare peste dosare – era înfricoşător cât de multă treabă aveam pentru săptămâna aia, iar ameninţarea lui Vivian în legătură cu cartea lui Luke făcea ca totul să-mi pară şi mai urgent. Dar voiam cu disperare s-o văd pe Bea. Şi pe Mara, care fusese aşa de dulce, când o sunasem din Paris. Eu şi Mara urma să luăm masa împreună a doua zi. Speram că întâlnirea cu ele avea să facă logodna să-mi pară mai reală.

— Diseară? Pot să trec pe la voi după ce plec de la serviciu?

— Sigur că da. Şi nu poate să vină şi Randall?

Randall o luase la goană de când aterizase avionul şi eram sigură c-avea să rămână la birou toată noaptea.

— Are de lucru, am răspuns eu concis. N-o să poată să plece de la birou. Mă tem că n-o să te alegi decât cu mine.

— Tu ești de-ajuns. O să-i spun lui Harry să ia niște mâncare chinezească în drum spre casă.

Cineva a bătut la ușă. I-am spus lui Bea că ne vedem pe la nouă.

— Claire Truman?

O femeie masivă, îmbrăcată într-un costum Chanel roz pastelat, și-a băgat capul în birou. Părul de culoarea grâului, coafat voluminos, încadra o față de tigaie. În brațe, femeia avea patru dosare roz uriașe. Fiecare dintre ele era burdușit până la refuz.

— Da, eu sunt Claire, am răspuns.

Chipul femeii s-a luminat.

— Claire! Ei, da' ești absolut adorabilă! O să fie foarte distractiv!

— Îmi pare rău. Ne cunoaștem?

Femeia asta era un potențial autor? Oare uitasem de vreo întâlnire?

— A, iartă-mă. Doamna Lucille Cox m-a rugat să trec pe la tine? Numele meu e Mandy Turner? Sunt un organizator de nunți care lucrează în Palm Beach și-n Manhattan?

Mandy vorbea cu speranță, ca și cum se aștepta ca măcar unul din lucrurile pe care le spusese să mă lămurească.

Am băgat-o rapid în birou, înainte s-o mai audă și altcineva. Un organizator de nunți? Deja? Lucille abia așteptase. Ne întorseserăm în New York de mai puțin de douăsprezece ore, iar ea intrase deja în febra pregătirilor.

— Mandy, îţi mulţumesc c-ai trecut pe-aici, dar nu cred că eu şi Randall o să avem nevoie de un organizator profesionist. O să facem o nuntă mică, în oraşul meu natal... asta când o să am măcar o secundă liberă ca să mă gândesc şi la nuntă.

Am zâmbit, întorcându-mi ochii către mormanele ameninţătoare de dosare de pe biroul meu.

— Da? m-a întrebat Mandy, evident şocată. Şi unde înseamnă asta? Care e oraşul tău natal?

— Iowa City. Mai mult sau mai puţin.

— A-ha. A-ha. OK. Păi, de ce să nu-ţi las totuşi portofoliul meu? În cazul în care te răzgândeşti.

— E foarte drăguţ din partea ta, Mandy, dar nu cred că e nevoie.

Eu şi Mandy ne-am încontrat, politicos, până când, într-un final, eu am fost de acord să păstrez dosarele. Nu puteam să mai pierd timp discutând pe tema asta şi, mult mai important, nu voiam ca vreunul dintre colegii mei să audă disputa.

— Vai, draga mea, unde ţi-e inelul? m-a întrebat Mandy, în vreme ce eu o împingeam către lift.

— E, ăăă, dat la micşorat, am şoptit.

Am privit uşile liftului închizându-se şi m-am întors la mine în birou, când telefonul a început să sune. De data asta era chiar Lucille.

— Claire, draga mea, a început ea.

Vocea îi căpătase inflexiuni metalice.

— Am auzit c-ai trimis-o pe Mandy la plimbare, draga mea! Tocmai m-a sunat! De ce ai făcut asta? Şi hai să vorbim puţin de locul unde va avea loc nunta. Eu am nişte idei. Şi momentul... de ce să prelungim logodna? Hotelul St. Regis are o zi liberă la sfârşitul lui iunie! Nu e fantastic? N-ar fi de-a dreptul perfect, dragă?

— Asta înseamnă peste trei luni! Şi, sincer, doamnă Cox...

— Lucille, iubita mea. Spune-mi Lucille!

— Lucille – am nevoie de ceva timp înainte să mă apuc de pregătiri. Înţelegi? Să-mi savurez logodna şi...

— Draga mea, *bingo*. Asta e *tot* ceea ce vrem eu şi Mandy. Vrem ca tu şi Randall să vă bucuraţi de logodnă – şi să lăsaţi treburile plicticoase, lumeşti, să lăsaţi prostioarele în seama noastră.

— Ce vrei să spui? Plicticoase, lumeşti – nu pot să-ţi cer ţie să-mi pregăteşti...

— Nu tu îmi ceri, comoara mea. Noi ne *oferim*. Ne oferim să ne ocupăm de pregătiri, să acoperim costurile, să te ferim de toate durerile de cap! Nu sună minunat? Nu eşti şi-aşa destul de ocupată, draga mea? Sincer, de ce să-ţi mai baţi capul?

Ciudat! Eu niciodată nu mă gândisem la pregătirile pentru nunta mea ca fiind ceva care să-mi dea dureri de cap. Cu toate că discuţia cu Lucille pe această temă îmi dăduse deja o durere crâncenă de cap.

Cealaltă linie telefonică a început să-mi sune. Era derivaţia lui Vivian. Nimic n-o scotea

mai tare din pepeni decât să lase mesaje pe robot, aşa c-am întrebat-o pe Lucille dacă nu pot s-o sun eu înapoi.

— Sigur, draga mea. Dar gândeşte-te la ce ţi-am spus. Închipuieşte-ţi că n-o să trebuiască să ridici nici un deget!

I-am închis.

— *Claire!* De ce n-am finalizat contractul cu Candace încă?

— Pentru că nu e mulţumită de oferta noastră.

Îi mai spusesem chestia asta lui Vivian încă de trei ori.

— Ce să-i spun? Că fie acceptă oferta asta, fie nu-i mai publicăm cartea? Sau suntem dispuşi să-i oferim mai mult?

— Mai oferă-i cincisprezece mii în plus şi spune-i că asta e ultima noastră ofertă, sau n-o mai publicăm. Şi, apropo, o să am nevoie de tine să te duci în locul meu la cinci sau şase întâlniri săptămâna viitoare – eu o să fiu în L.A., dar nu vreau să le contramandez. Şi – ştii ceva? Vino la mine în birou. Am câteva cărţi de care vreau să te ocupi. Nu mâine, nu săptămâna asta – *chiar acum*.

M-am uitat la inbox-ul meu. Ajunsese să-şi dubleze dimensiunile.

Apoi m-am gândit la oferta lui Lucille. Poate că nu era o idee chiar aşa de rea.

Şi ce dacă vechea mea fantezie cu nunta intimă, în livada de meri a părinţilor mei, nu se împlinea? Mă măritam cu bărbatul la care visasem în urmă cu atâţia ani. Mă măritam cu bărbatul perfect.

Capitolul optsprezece

Mireasa conștiincioasă

— *Tish-Tish!*

Ieșind ca o furtună din camera alăturată, Lucille a surprins-o pe biata și uimita mea mamă, care abia intrase, alături de mine, în holul de primire din casa lor din Upper East Side. Lucille s-a agățat de mama într-o îmbrățișare de caracatiță, o îmbrățișare atât de plină de forță, încât am fost nevoită s-o dezlipesc de ea cu de-a sila – și cu ajutorul Carlottei.

— Nu-mi vine să cred cât de *mult* a trecut, Tish-Tish! Nu-mi vine să cred că ești, în sfârșit, în New York! Am tot încercat să te aduc încoace de când ni s-au întâlnit copiii prima dată!

— Știu! a răspuns mama, încă puțin șocată de felul în care o întâmpinase Lucille. Mă bucur foarte tare să te văd, Luce. Arăți grozav. Nu te-ai schimbat deloc.

— Miracolul numit Botox, Tish! Dacă vrei, cred că-ți pot face o programare în weekend, la cel mai bun doctor din oraș – mai face, uneori, și vizite acasă. Dar numai pentru mine!

— A, nu-i nevoie, a refuzat mama cu modestie. Cred c-o să fim destul de ocupate cu

probele de rochii pe care le-ai programat. Îți mulțumesc pentru ajutorul pe care l-ai dat cu pregătirile, Lucille. Ai fost atât de generoasă.

Până la nunta noastră luxoasă, de la hotelul St. Regis, nu mai erau decât șase săptămâni. O realitate uluitoare și alarmantă. Singurul lucru care mai rămăsese de făcut era unul foarte important: să găsesc rochia perfectă.

— Mi-a făcut cea mai mare plăcere, Tish. Și e adevărat – avem o zi încărcată. Îți vine să crezi ce face fiică-ta asta? a exclamat Lucille. A reușit să rateze toate programările pe care i le-am aranjat.

— Ei, știu că serviciul i-a solicitat atenția în fiecare...

— Of – serviciu, serviciu, serviciu, a întrerupt-o Lucille pe mama.

Era limpede că nu accepta să audă genul ăsta de scuză.

— Ei, bine măcar că în felul ăsta ai venit *tu* în oraș.

Înțelegeam frustrarea lui Lucille: rochia devenise singura mea responsabilitate legată de nuntă, iar eu o făcusem latră. Ca să mă apăr, măcar parțial, puteam spune că volumul de muncă de la serviciu atinsese cota critică. De când Vivian aflase de logodna mea, fusesem nevoită să fiu tot timpul la birou – soarta cărții lui Luke, care mai avea de așteptat încă două luni până să fie publicată, atârna, foarte precar, în balanță.

Din fericire, reușisem să intru, din nou, în grațiile lui Lucille, atunci când o anunțasem că mama venea la New York ca să mă ajute.

Mama era un dar trimis de la Dumnezeu. Mai ales dacă ţineam cont de faptul că Bea era blocată în L.A. din cauza muncii. Să merg la cumpărat de rochie cu Lucille era şi aşa destul de stresant; să merg *doar eu* cu Lucille însemna să mă aleg cu nişte sechele permanente.

— OK, haideţi să-i dăm drumul, am spus, luându-mi geanta şi itinerariul cu programări, pe care Lucille îl printase pe hârtie roz.

Aveam o perioadă de graţie de şase ore de la serviciu, dar ceasul mergea încontinuu.

— Nu e ăsta un vis devenit realitate, Tish-Tish? a exclamat Lucille, înşfăcând braţul mamei, în vreme ce mergeam pe Madison, în drum spre prima programare. Fiul meu, fiica ta – gândeşte-te, Tishie, o să avem aceiaşi nepoţi!

— E minunat, Lucille, a zâmbit mama. N-aş putea să fiu mai fericită pentru ei.

— Spune-mi că rămâi mai mult, nu doar peste weekend. Avem aşa de mult spaţiu, iar Randall e plecat toată săptămâna viitoare cu afaceri – aşa că o să fie exact ca pe vremuri. O să fim din nou colege de cameră! Avem aşa de multe să ne povestim!

— Aş vrea să pot, Luce, şi e foarte frumos din partea ta să mă inviţi, i-a răspuns mama, dar trebuie să termin un tablou – o galerie din Pittsburgh îl aşteaptă săptămâna viitoare, aşa că sunt pe ultima sută de metri.

— Pittsburgh? a strâmbat Lucille din nas. Am o idee – de ce să nu-ţi cumpăr eu tabloul? Aşa ai putea să-l termini oricând ai avea timp şi-ai mai rămâne încă o săptămână! De acord?

— Îmi pare rău, Luce, dar am bătut deja palma cu galeria, a spus mama. Dar o să-ţi arăt câteva lucrări şi poţi să-ţi alegi orice îţi place. Va fi cadoul meu pentru o veche prietenă.

Lucille a strălucit de încântare – niciodată n-o văzusem mai fericită.

— Şi viitoare rudă! a ciripit ea.

* * *

— Vreau ceva simplu, am insistat eu pentru a şasea oară.

O notă de disperare mi se strecurase în voce.

— Ca asta.

Am despăturit o fotografie cu o rochie simplă, strânsă pe trup, cu o bordură delicată de mărgeluşe în jurul decolteului. O rupsesem din mormanul din ce în ce mai consistent de pornografii de nuntă pe care Lucille le comandase să-mi fie livrate acasă, în fiecare săptămână.

Era 3:00 p.m. şi trecusem deja, cu viteza vântului, pe la Angel Sanchez, Carolina Herrera, Bergdorf, Saks şi Reem Acra. Eu eram epuizată, muream de foame şi eram pe cale să-i sucesc gâtul lui Lucille. Cu fiecare rochie pe care-o probasem, mai găsise o parte a corpului pe care să mi-o critice.

— Te-am auzit, Claire: *simplu*, a spus Lucille, dând ochii peste cap, în direcţia feţei de-acum împietrite a mamei, dar, haide, nu păcăleşti pe nimeni! Care femeie nu-şi doreşte să arate absolut fabulos în ziua nunţii? Asta e *cea mai* importantă rochie din *viaţa* ta, Claire! Nu-ţi cer decât să te concentrezi puţin! Rochia

strânsă pe corp e în regulă, presupun, dar e așa de *banală*.

— Stai puțin, Lucille, i-a ținut piept mama, pe tonul ei diplomatic, care voia să spună „toată lumea trebuie să rămână calmă". Claire *o să arate* fabulos, numai că stilul ei e mai discret...

— E ziua nunții ei, Tish-Tish! s-a lamentat Lucille, ca un copil de cinci ani. Cea mai importantă zi din viața ei! Doamne, chiar trebuie să fac totul numai eu? De la faptul că l-am împins pe Randall în... în direcția corectă, până la rezervarea de la Ritz, care a fost făcută în *ultima* secundă, până la pregătirea celor mai mici detalii ale nunții și la faptul că i-am convins pe cei mai curtați designeri din lume să fie de acord să grăbească producția oricărei rochii pe care o vom alege, ca s-o avem gata în mai puțin de două luni – ceea ce, trebuie să-ți spun, e ceva nemaiauzit și oamenii ăia n-ar face chestia asta *decât* pentru mine – astfel încât Randall și Claire să se bucure de ziua lor specială, la St. Regis, în iunie!

M-am simțit ca și cum cineva mi-ar fi tras un pumn în stomac.

Lucille orchestrase weekendul nostru în Paris și ea îl grăbise pe Randall să-mi ceară mâna?

— Eu am crezut că Randall a fost cel care a pus la cale călătoria aia, am spus cu o voce scăzută, încercând să ascund faptul că Lucille reușise să mă desumfle completamente.

— Claire, draga mea, el e bărbat! a râs Lucille, amuzată de naivitatea mea. Nu te

poţi baza pe ei *să plănuiască* nimic, nu-i aşa? Sigur că secretara lui e de ajutor la capitolul cadouri, dar ca să obţii cel mai bun apartament de la Ritz şi rezervare la Alain Ducasse, cu numai câteva ore înainte, trebuie să ai putere şi influenţă.

Lucille a zâmbit, mândră de rezultatele ei.

Mama n-a făcut altceva decât să clatine din cap. Îmi dădeam seama, judecând după expresia de pe faţa ei, că fata pe care o cunoscuse în facultate nu semăna decât foarte puţin cu femeia micuţă, tiranică, agitată care, în ziua aia, lătra comenzi către noi – dar, de dragul meu, încerca să ia lucrurile aşa cum erau.

— Următoarea oprire: Vera Wang! a declarat Lucille. Să mergem, doamnelor!

— Chiar mi-a plăcut prima rochie pe care am văzut-o, am zis eu, prinzând-o pe Lucille de braţul ca de păsărică, în intenţia de a o face să încetinească pasul o clipă. La Angel Sanchez... era aşa de catifelată şi de eterică. Şi ţie ţi-a plăcut – aşa-i, Lucille? Aia e rochia pe care o vreau.

Mama a clătinat din cap.

— Arăta splendid pe tine, Claire.

Lucille ne-a privit pe amândouă cu o expresie de glacială condescendenţă.

— Era o rochie frumoasă, de acord – mă rog, cu excepţia felului în care îţi accentua şoldurile, draga mea – dar trebuie să mai vedem şi celelalte rochii! Draga mea, tu te-ai logodi cu primul bărbat cu care ai ieşi la o întâlnire?

Chiar nu vedeam legătura, dar, cu toate astea, m-am trezit târându-mă, în continuare, după Lucille. De-acum, eram mult prea obosită ca să ies din joc. *Trebuia* să ne apropiem de sfârşit – probasem cel puţin cincizeci de rochii. Mama mi-a aruncat o privire – întrebându-mă, fără cuvinte, dacă voiam să apese pe butonul de oprire de urgenţă al expediţiei noastre de cumpărături.

— E în ordine, i-am şoptit, în vreme ce Lucille băga viteză în faţa noastră. Eu am nevoie de o rochie, iar ea are cele mai bune intenţii...

— Doamnelor! Nu mai trageţi de timp şi *mişcaţi-vă*! Nu avem prea mult timp la dispoziţie!

M-am rugat ca Vera Wang să mă salveze.

Înăuntrul salonului Vera Wang, când atenţia lui Lucille a fost captată de nişte tiare, i-am dat vânzătoarei, pe furiş, poza mea din revistă.

— Aţi putea să-mi aduceţi ceva în genul ăsta? am întrebat-o.

— Sigur că da.

Femeia a clătinat din cap şi s-a grăbit să-mi aducă rochia, în vreme ce eu m-am aşezat în zona de probă cu mama.

— Cum te simţi? m-a întrebat ea.

— Atârn de un fir de aţă. De croitorie. De fapt, e foarte plăcut să mă pot relaxa aici un minut...

— Mamă! *Ştiu* că e zece mii de dolari, dar asta e cea mai importantă zi din *toată viaţa* mea! s-a smiorcăit o fată în camera de probă

de lângă a noastră. Mamă, vrei să arăt de *rahat* în ziua nunţii mele? Asta vrei?

— Sigur că nu, dulceaţa mea, a răspuns obosită mama fetei.

— Atunci asta e rochia pe care o vreau!

— Bine, draga mea.

— *Şi* perechea de Jimmy Choo cu cristale încastrate în toc!

A urmat o pauză.

— Bine, draga mea.

Doamne. Ce făcuse biata femeie ca să merite o astfel de zgâtie hidoasă în calitate de fiică? Mama şi-a dat ochii peste cap, ca un ecou al sentimentelor mele.

— Domnişoară Truman? Am câteva modele care v-ar putea plăcea.

Vânzătoarea a tras perdeaua de tafta. În braţe avea mai multe rochii, toate foarte elaborate şi cu broderii. Lucille s-a strecurat în camera de probă, în spatele ei, frecându-şi palmele micuţe cu bucuria anticipaţiei.

Şi iată şi rochia mea. Prima rochie. Era strânsă pe trup, de culoarea unei şampanii palide, cu un văl suprapus de tul, cu cristale şi nişte flori delicate din paiete. La spate, avea o trenă lungă, incredibil de romantică. Nu era o rochie încărcată sau genul de prinţesă şi totuşi era, indubitabil, departe de a fi simplă – ceea ce speram c-avea s-o satisfacă pe Lucille.

— Încearc-o, a gâfâit Lucille.

Până şi mama arăta nerăbdătoare. Mi-am tras rochia pe mine, iar ea mi-a încheiat nasturii de la spate.

M-am privit în oglindă. Era desăvârşită. Avea tot ceea ce mi-aş fi putut dori de la o rochie de mireasă. Venise momentul în care se presupunea c-ar fi trebuit să mă simt transformată într-o Mireasă. Ar fi trebuit să simt că asta era rochia pe care o aşteptasem. Rochia pe care îmi doream s-o vadă mirele meu, atunci când uşile bisericii aveau să se deschidă. Rochia care m-ar fi făcut să simt dorinţa de a mă ridica în picioare, în faţa a sute de oameni, ca să spun da, da, da.

— Da! a strigat Lucille. Da!

— Arăţi superb, a spus mama, privindu-mă cu atenţie. Ce părere ai, Claire?

Rochia îmi plăcea la nebunie.

Dar nu mă simţeam transformată. Eram un soi de mireasă mutant. Încă nu simţeam nerăbdarea efervescentă pe care o aşteptam încă de la revenirea din Paris. N-o simţisem nici atunci când răsfoisem revistele pentru mirese. N-o simţisem nici atunci când le povestisem prietenilor cum mă ceruse Randall. Şi n-o simţeam nici acum, când eram îmbrăcată cu cea mai uluitoare rochie pe care o văzusem vreodată. Ceva era foarte în neregulă cu mine.

— Ce să nu-ţi placă? a intervenit Lucille. Claire, rochia arată absolut uluitor pe tine.

— Îmi place la nebunie.

Am dat din cap, cu toate că inima mi-era grea din cauza nedumeririi. De ce nu eram mai încântată? Eram chiar geloasă pe răsfăţata din camera de probă alăturată – ea măcar ştia exact ce voia.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmpla, Lucille chemase croitoreasa și-i dădea ordine: mai multă broderie manuală pe trenă... Casa Lesage... să nu se facă nici un fel de economie... o prietenă personală a Verei... m-am deconectat, privindu-mă în oglindă și dând peste cap încă două pahare de șampanie.

— Ești sigură, Claire? m-a întrebat mama, care părea puțin îngrijorată. Nu pari foarte entuziasmată de rochie. Draga mea, dacă nu-ți place...

— A, îmi pare rău. Chiar îmi place, sincer, numai că sunt epuizată... a fost o săptămână așa de lungă.

Mama n-a părut pe deplin satisfăcută, dar n-a mai insistat.

— Și acum, voaluri, a continuat Lucille, după ce croitoreasa fusese concediată. Mă gândeam la un voal amplu, cu o bordură cu broderie bogată... Vera are o selecție superbă.

M-am uitat la ceas. La birou mă așteptau, cu siguranță, cel puțin cinci mesaje vocale enervate – acum, că Stanley ieșise din peisaj, se părea că nu mai exista nimic care să-i distragă lui Vivian gândurile de la muncă. Nici măcar preț de-o secundă. Weekendurile nu făceau nici ele excepție.

— Îmi pare rău, Lucille, dar trebuie să mă întorc la serviciu.

— Muncești prea mult, a bolborosit ea, ajutându-mă să dezbrac rochia. Ei, eu o să cumpăr un voal. Numai așa, să-l avem.

Numai așa, să-l avem? Voalurile de la Vera Wang costau cam 3 000 de dolari – nu se putea

spune că intrau în categoria cumpărăturilor pe care le faci sub imperiul unui impuls de moment. I-am spus lui Lucille, cu fermitate, că preferam să aştept – în mod total necaracteristic, ea nu a mai insistat. Cu toate astea, când ieşeam din magazin, Lucille şi-a „amintit", dintr-odată, să-i mai dea un sfat croitoresei şi-a fugit înăuntru, pretinzând c-o să ne prindă ea din urmă.

— Ştii că s-a dus să cumpere voalul ăla, a murmurat mama, în timp ce amândouă urmăream retragerea grăbită a lui Lucille. E un gest incredibil de generos din partea ei, dar a devenit aşa de insistentă...

— Claire? Tish? a spus o voce familiară în spatele nostru.

Luke. Am simţit că mi se înmoaie picioarele. Luke trecuse pe lângă noi, apoi se oprise din mers. O clipă, eu am rămas paralizată – nu eram sigură ce trebuia să spun sau cum să abordez subiectul pe care ar fi trebuit să-l abordez cu mult timp înainte...

— Luke! a zis mama, sărutându-l. Ce mă bucur să te văd! Speram să reuşesc să fac asta în weekend...

— Ce surpriză plăcută! Ce te-aduce-n oraş? E o simplă vizită?

— Păi, îmm, da, a răspuns mama coborând privirea.

Ea şi Bea mă băteau la cap de săptămâni întregi să-i spun lui Luke că mă logodisem – erau de părere că faptul că încă nu-i spusesem demonstra o anumită şi misterioasă idee. Nu puteam să explic de ce nu-l anunţasem

încă pe Luke. E adevărat că vorbisem cu el aproape în fiecare zi, de vreme ce data publicării cărţii se apropia... dar nu pomenisem nimic de logodnă în decursul primelor noastre convorbiri, apoi mi s-a părut stânjenitor că *nu spusesem* nimic – aşa că am continuat să *nu* spun nimic şi – ei, da, nu exista nici o explicaţie de bun simţ.

— L-am luaaaaat!

Ţipătul vocii lui Lucille mi-a înmuiat, din nou, picioarele. A, nu. Lucille bălăngănea o pungă Vera Wang, care era aproape la fel de mare ca ea.

— Voalul tău! Ştiu c-ai spus că vrei să aştepţi, Claire, dar, pur şi simplu, n-am putut să rezist! Iartă-mă, draga mea! Poţi să-l probezi acasă şi-apoi trebuie să-l returnezi la magazin, ca să-l trimită la Paris pentru o broderie manuală adiţională. Mi-au promis c-o să fie gata la timp pentru nuntă.

Mama s-a întors imediat către Lucille.

— Trebuie să caut pantofi. Vii cu mine, te rog? i-a cerut ea cu duritate, luând-o pe Lucille de braţ.

Aceasta, plăcut surprinsă de faptul că mama se interesa de modă, mi-a întins rapid punga de la Vera Wang.

— Mă bucur că te-am văzut, Luke, a strigat mama peste umăr. Sper să stăm de vorbă curând!

Şi cu asta, ne-au lăsat pe mine şi pe Luke singuri, pe trotuar.

— *Voalul* tău? m-a întrebat Luke, scărpinându-se în cap.

— Doamne, sunt aşa de idioată! am mugit eu, lovindu-mă cu palma peste frunte. Cred că în tot haosul de la muncă şi în goana de a-ţi trimite cartea la tipar, am uitat completamente să-ţi spun... îmmm... vestea cea grozavă! Eu şi Randall ne căsătorim.

Am privit efectul cuvintelor mele pe chipul lui Luke. Îmi doream să-l fi anunţat prin telefon, atunci când avusesem ocazia.

— Vă – stai! De asta vin în iunie unchiul Jack şi mătuşa Carrie? Mi-au spus c-o să stea aici aproape o săptămână şi-au zis ceva legat de faptul că tu o să ai o zi mare, dar a fost o conversaţie aşa de scurtă, iar pe fundal urlau o multitudine de nepoţi, că n-am priceput la ce se refereau. Nu-mi vine să cred – te *măriţi?*

Mă uram. Nu numai că neglijasem să-i împărtăşesc lui Luke vestea cea mare, dar uitasem că Mandy le trimisese o invitaţie lui Jackson şi lui Carrie. Ce fusese în capul meu? Îl invitasem pe Luke la o petrecere intimă, în Iowa, dar nu şi la nunta de şapte sute de persoane din Manhattan?

Mama şi Bea avuseseră dreptate. Adevărul era că, dintr-un motiv – un motiv a cărui examinare îmi crea o stare dureroasă de disconfort – nu *vrusesem* să-l anunţ pe Luke de nuntă.

— Nu ştiu ce-a fost în capul meu, am spus. Te rog, Luke, spune-mi că poţi să vii la nuntă. Şi la cina de repetiţie de vineri seara, de la University Club. Ne-ar face mare plăcere să vii. Te rog – poţi să ajungi? Şi prietena ta, desigur.

— Ne-am despărţit, mi-a zis el, fără să-mi răspundă la restul întrebărilor.

— A!

Am făcut un pas înapoi.

— Îmi pare aşa de rău să aud asta, Luke. Ei, sigur că poţi să vii şi singur şi...

— Nu sunt sigur că e o idee aşa de bună.

— Cum? Nu e o idee aşa de bună – Luke, îmi pare *aşa* de rău. Ar fi trebuit să-ţi spun mai demult. Te rog să nu fii...

— Vezi tu, a început Luke, încruntându-se.

Apoi m-a luat de braţ şi m-a tras în afara trotuarului, împingându-mă în intrândul liniştit al unei mercerii. Eu am lăsat jos punga şi mi-am frecat puţin braţele. Era o după-amiază caldă, de mai, dar, dintr-odată, mie mi se făcuse pielea de găină pe tot trupul. *Ce să văd?* Şi de ce arăta Luke mai serios decât îl văzusem vreodată?

— Pe de-o parte, mi-ar face mare plăcere să particip la sărbătorirea oricărui eveniment fericit din viaţa ta. Sunt sincer, Claire. Dar, pe de altă parte...

Luke a făcut o pauză, timp în care şi-a studiat liniile uneia dintre palme. Abia apoi a ridicat, din nou, privirea.

— Eu am nişte sentimente pentru tine. Nişte sentimente puternice. Întotdeauna am vrut să-ţi spun asta – de-atunci, de prima dată când ne-am întâlnit, am simţit ceva pentru tine – dar niciodată nu mi s-a părut c-ar fi momentul potrivit. În orice caz, e clar că nici acum nu e un moment potrivit, dar eu – eu cred că m-am îndrăgostit de tine, Claire.

Ne-am holbat unul la celălalt. Amândoi eram înfricoşaţi de ceea ce Luke tocmai spusese. Iată! Adevărul ieşise la lumină.

— Doamne, ce stânjenitor e, a spus el, forţându-se să râdă. Îmi pare rău. Poate că ăsta era un lucru pe care ar fi trebuit să-l ţin numai pentru mine. Te văd cu un voal, tu îmi spui că te măriţi cu altcineva, iar eu mă apuc să-ţi torn...

— Nu. Mă bucur că mi-ai spus, Luke. Doar că – doar că eu nu sunt sigură ce să-ţi răspund.

Luke şi-a muşcat buza.

— Chiar ai *uitat* să mă anunţi de nuntă sau...

— Îmmm... nu sunt sigură, eu...

Pentru un editor şi un scriitor, nici unul dintre noi nu se descurca prea grozav cu cuvintele.

— Nu poţi să-mi spui că tu nu simţi nimic, a continuat Luke pe un ton scăzut.

Privirea lui mă ţinea imobilizată. Apoi m-a luat de mână. Am simţit acelaşi fior electric din seara când mă sărutase pe obraz, sub tenda din faţa blocului meu.

— Trebuie să plec, am spus dintr-odată, trăgându-mi mâna dintr-a lui.

După care mi-am simţit corpul mişcându-se, îndepărtându-se de tendă şi de Luke, mergând în jos, pe Madison Avenue, trecând printre oameni şi pe lângă magazine ca printr-o ceaţă, şi am simţit căldura zilei încorporându-se printre pietoni.

Aveam nevoie de timp ca să mă gândesc. Aş fi avut nevoie de vreo cinci ani, pe o insulă

pustie. Totul mi se părea atât de încâlcit, de confuz, de...

— Claire!

Era Luke – alergase după mine.

— Ascultă, nu pot să fac asta acum – cuvintele îmi ieşeau din gură cu viteza unei mitraliere – mă mărit, Luke, şi chiar dacă, dintr-un anumit motiv, n-am vrut să-ţi împărtăşesc vestea asta – ceea ce a fost o greşeală din partea mea – faptul rămâne: mă mărit. Peste şase săptămâni. În mai puţin de două luni. Cu un tip extraordinar – am simţit cum încep să-mi curgă lacrimile pe obraz – un tip cu-adevărat extraordinar – cum mi se prelingeau de pe maxilar, pe bărbie – şi nu pot să – înţelegi...

— Ţi-ai uitat voalul, mi-a spus Luke, întinzându-mi punga.

— A, am zis eu, simţindu-mă umilită, în vreme ce lacrimile continuau să-mi curgă pe faţă.

O femeie care târa mai multe sacoşe de cumpărături s-a oprit în mijlocul străzii. Se uita la mine cu ochi plini de milă.

— Mulţumesc.

— Nu vreau decât să fii fericită.

Faţa lui Luke era aproape de a mea. Am încercat să nu mă uit la buzele lui, la linia nasului, la ochii întunecaţi şi strălucitori. Mi-am coborât privirea în pământ.

— Trebuie să fii cât de fericită poţi. Şi dacă Randall e, într-adevăr, bărbatul care te face fericită – care te face *cea mai fericită* – atunci cu el trebuie să fii.

— Mulţumesc, am repetat – neştiind ce altceva să spun.

Capul mi se învârtea.

Apoi Luke m-a sărutat. Doar o dată, perfect. Pentru o clipă, totul mi s-a părut, din nou, logic şi normal – deşi nimic nu era logic şi normal. Dacă Luke nu s-ar fi rupt din sărutare, eu n-aş fi fost capabilă s-o fac.

* * *

În următoarele săptămâni, am trăit într-o ceaţă. Totul părea să treacă pe lângă mine – detaliile nunţii, tiradele lui Vivian, îngrijorarea lui Bea, absenţele din ce în ce mai prelungite ale lui Randall. M-am întâlnit cu Mara într-o seară, să bem ceva, iar ea m-a întrebat dac-am început să iau sedative. Viaţa părea să fi devenit mută. De la acel sărut, nu mai vorbisem cu Luke – undeva, în adâncul creierului meu, gânduri despre el se iţeau tot timpul, însă eu nu reuşisem încă să înţeleg ce însemnau sentimentele mele sau ce-ar fi trebuit să fac în legătură cu ele. Într-un fel, eram recunoscătoare pentru starea asta de zombi – pur şi simplu, nu eram în stare să-mi privesc viaţa cu atenţie, cu concentrare.

Într-o seară, la începutul lui iunie, m-am decis să plec de la serviciu pe jos. Am coborât pe Madison, care era plină cu newyorkezi ieşiţi la aer la începutul sezonului cald. M-am oprit la un magazin ca să-mi iau un pachet de ţigări. Nici nu m-am mai deranjat să mă simt vinovată

de această achiziție. Tocmai îmi aprindeam o țigară, în față la La Goulue, când am văzut-o.

Pe blonda din fotografia pe care o găsisem în sertarul biroului lui Randall.

Era peste drum de mine, îmbrăcată cu un pulover subțire și o fustiță drăguță de vară, care-i punea în evidență picioarele cu mușchi frumos definiți. Fata era fenomenal de frumoasă. Când un taximetrist a încetinit ca să-i permită să traverseze, ea i-a făcut cu mâna, cu o recunoștință sinceră. Femeia asta avea ceva care m-a făcut, involuntar, s-o plac.

A traversat strada către mine și s-a îndreptat către La Goulue. Am mers în spatele ei – și eu aveam aceeași direcție, mi-am justificat singură gestul. Am privit-o deschizând ușa restaurantului.

După care l-am văzut, prin ferestrele deschise de vreme bună, pe Randall. L-am văzut ridicându-se în picioare, când fata a intrat pe ușă. Se uita la ea într-un fel în care nu-l văzusem niciodată uitându-se la o femeie. Randall a sărutat-o pe față pe obraz și amândoi s-au așezat la masă.

Asta e Coral, mi-a spus o voce ciudat de calmă din capul meu. Am continuat să merg în josul străzii. Altă femeie ar fi dat buzna în restaurant și-ar fi cerut să afle exact ce se întâmpla. Altă femeie ar fi așteptat, într-un suspans dureros, pentru ca logodnicul să i se întoarcă acasă – ar fi așteptat să primească o explicație sau l-ar fi atacat ea direct.

Dar atunci, acea altă femeie nu s-ar fi sărutat cu un alt bărbat cu doar câteva săptămâni

înainte. Acea altă femeie nu ar fi reluat, în mintea ei, acel sărut idiot, de mii de ori, de când el se petrecuse în realitate.

Aveam acum încă un subiect la care să nu mă gândesc. Pe care să mi-l îndepărtez din creier, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Am continuat să merg pe jos până acasă. Când îmi surprindeam imaginea reflectată în vitrine, abia dacă eram în stare să recunosc femeia epuizată care se uita înapoi, la mine.

După mai multe ore, în pat, l-am întrebat încet pe Randall cum a fost cina. Şi da, el a recunoscut imediat că fusese la La Goulue cu Coral. Îi părea rău că nu-mi spusese. Nu vrusese decât să-i anunţe personal logodna – simţise că-i datora acest gest – dar nu era nimic între ei. Nu vrusese să mă supere cu amănuntul ăsta, de vreme ce nu însemna nimic, iar, în ultima vreme, eu părusem destul de tensionată.

I-am spus că-l credeam. Trebuia să-l cred. Nu aveam destulă energie ca să pun şi alte întrebări, ca să fac investigaţii, ca să port discuţii şi că descopăr adevărul. Trecuseră unsprezece luni din cariera mea la Grant Books şi mai erau şase săptămâni până la nuntă. Atinsesem un nivel al epuizării emoţionale şi fizice care mă făcea incapabilă să mai opun vreo formă de rezistenţă. Singura opţiune era aceea de a accepta explicaţia lui Randall şi de a-mi scoate din minte gândurile legate de Luke. Mi-am aşezat capul pe pernă. Mă simţeam goală, pustie în interior.

Capitolul nouăsprezece

Modificări majore în ultima secundă

— OK, destul. Trebuie să plec la biserică în secunda asta sau îmi ratez propria nuntă, i-am spus cu fermitate lui Vivian, punând capacul stiloului.

Vivian a ridicat, către mine, niște ochi măriți, ca și când ar fi fost surprinsă de vestea că mă căsătoream chiar în ziua aia. Poate că *era* surprinsă de veste. Dat fiind nivelul ei general de interes în viețile oamenilor din jurul ei, părea complet posibil ca Vivian să-și dea seama abia atunci eu eram îmbrăcată într-o rochie albă și că pe cap aveam un voal brodat, amplu și greu.

Vivian stătea înșurubată în apartamentul nupțial de patruzeci și cinci de minute, deși stabilisem o întrerupere de doar cinci, iar Mandy și Lucille începuseră să ne dea târcoale, ca o haită de câini gata de atac. Mama se așezase într-un colț și făcea tot felul de schițe pe un carnețel. Era un gest care îi calma nervii. Bea, care își omorâse timpul dând peste cap pahar după pahar de Veuve

Clicquot, era de-acum bine afumată. Iar eu eram geloasă pe ea.

— Bine, s-a domolit Vivian, în mod total necaracteristic, concediindu-mă cu o fluturare regească a mâinii.

— În sfârşit! Mulţumesc! a strigat Lucille, aruncându-i haina în braţe lui Vivian şi împingând întregul grup către uşă.

— Doamne-Dumnezeule! Cine-a mai auzit de-aşa ceva? a zis Mandy, clătinând cu putere din cap.

— Deci vii la birou luni dimineaţă, da? m-a întrebat Vivian, când am intrat în lift.

— Da, am răspuns.

Am făcut o pauză, apoi am adăugat:

— Ştii ceva, Vivian? Şi tu ai fost invitată la nuntă.

Lucille trimisese invitaţia fără să mă întrebe, din dorinţa de a aduna cât de mulţi newyorkezi din lumea bună putea.

— Da, am văzut invitaţia, mi-a răspuns Vivian neatentă.

Nu mi-a dat nici o explicaţie pentru faptul că se decisese să nu vină sau de ce nici măcar nu dăduse un RSVP.

— Luni dimineaţă, Claire. Aştept un telefon la prima oră. Avem multe de făcut. Şi uite-mă pe mine, alergând după fundul tău prin tot oraşul – să ştii că viaţa mea nu se învârte în jurul vieţii tale!

— Amândouă sunteţi nebune, a şuierat Lucille, apăsând butonul de închidere a uşilor liftului.

Pentru prima dată în viaţă, eram tentată să-i dau dreptate.

Restul coborârii s-a petrecut într-o tăcere funebră. Tensiunea din interiorul liftului îmi amintea de coborârea similară cu Lulu, din urmă cu mai multe luni. Mă întrebam ce făcea Lulu în weekendul ăla, dacă nu rămăsese ostatică în birou. Ştiam că n-ar fi trebuit să-mi pese – de când începusem lucrul la Grant, Lulu nu-mi dăduse decât dureri de cap – dar îmi era milă de ea. Ei, numai puţin.

Când am ajuns în faţa hotelului, Vivian a mărşăluit direct către un Lincoln cu şofer şi a sărit înăuntru, fără să spună la revedere.

— Lulu, nu ştiu unde pizda mă-tii eşti, am auzit-o lătrând în telefon, prin fereastra deschisă a maşinii, dar trebuie să vorbesc cu tine imediat. Sună-mă înapoi în *secunda* când primeşti mesajul ăsta.

M-am uitat la Vivian, care mai forma încă un număr.

— Dă-i drumul! a zbierat ea, iar şoferul a pornit în trombă.

Bea şi mama m-au ajutat să intru într-unul din Bentley-urile albe parcate în faţa hotelului – Lucille şi Mandy veneau împreună în a doua maşină, ca să discute ultimele detalii înainte de bătălie. O mulţime de mâini s-au întins să-mi netezească rochia, ca să nu se şifoneze.

— Eşti aşa de palidă! a cotcodăcit Jacques, care se vârâse prin uşa deschisă, ca să-mi mai înţepe o dată obrajii cu un aplicator de fard de obraz. Aşa, acum e mai bine, a concluzionat

el, trimiţându-ne nişte bezele prin aer, pentru ca apoi să se îndepărteze de maşină.

Tuturor mireselor li se face frică, mi-am spus, în vreme ce Bea mai turna trei pahare de şampanie, pentru călătoria până la biserică. Mama mea, care nu bea aproape niciodată, l-a dat gata pe al ei în timp record.

Căsătoria e un angajament extrem de important. Mi-ar fi frică, indiferent cine ar sta în faţa altarului.

Maşina a demarat şi a pornit în direcţia bisericii. Douăzeci de străzi. M-am rugat să prindem semafoarele pe roşu. Mai aveam nevoie de timp ca să mă gândesc. Câteva minute în plus şi poate aveam să reuşesc să-mi dau seama ce se întâmpla cu mine. Totul se petrecuse mult prea repede. Era firesc să mă simt panicată. În fond, în decurs de doar un an de zile, viaţa mea se schimbase radical.

Cu un an în urmă, oare mi-aş fi putut închipui c-aveam să mă mărit cu Randall Cox – cel mai de succes şi cel mai frumos bărbat pe care îl cunoşteam, bărbatul visurilor mele, încă din perioada facultăţii?

Dacă stăteam să mă gândesc mai bine, oare aş fi fost în stare să-mi închipui c-aveam să lucrez deja, în calitate de editor, la nişte titluri de asemenea anvergură? Sigur, editasem multe porcării şi trebuise să fac faţă multor idioţenii la Grant Books, dar, pe de altă parte, avusesem un rol şi în tipărirea a patru bestselleruri din topul *New York Times* şi editasem şi o operă literară absolut uluitoare. *Luke*... am îndepărtat repede gândurile legate

de el. Aşa cum făcusem tot timpul în ultimele şase săptămâni... ba chiar de mai demult.

Ce naiba era în neregulă cu mine? Sincer, viaţa mea se îmbunătăţise cu mult mai mult decât mi-aş fi putut imagina în urmă cu un an. Şi-atunci de ce mă simţeam ca şi cum, dacă mi-aş fi dat drumul să plâng, exista riscul să nu mă mai opresc niciodată?

Emoţii, doar emoţii. Douăsprezece străzi. Unsprezece. Aproape că nu mai aveam timp. *Treci de nunta asta, Claire, şi totul o să fie bine.* Tuturor mireselor li se face frică.

Un taxi a oprit, pentru ca pasagerul să se dea jos, iar eu am fost recunoscătoare, fiindcă maşina noastră a fost prinsă în spate.

— Eu... eu..., m-am bâlbâit, neştiind ce să spun în continuare.

Mama şi Bea s-au aplecat în faţă, aşteptându-mi cuvintele, pline de speranţă. Eu am luat un gât de şampanie.

— Ce e, Claire? m-a întrebat mama cu blândeţe. E totul în regulă? Pentru că, draga mea, dacă *nu e* totul în regulă, acum e cel mai potrivit moment să ne spui. Poţi să ne spui orice, Claire, iar noi o să fim alături de tine în totalitate.

— Aşa e, a intervenit şi Bea, deşi limba i se cam împleticea. Peste două ore n-o să mai fie un moment aşa de potrivit să ne spui.

Opt străzi. M-am gândit la tata. M-am gândit cum mă suiam la el în braţe, când eram mică, şi cum îl rugam să-mi mai spună o dată cum se cunoscuse el cu mama. Iar atunci când tata încheia povestea, îl rugam s-o ia de la

capăt. Pentru că niciodată nu te saturi să asculţi o poveste reală de iubire. Pentru că, în calitate de fiică, adoram felul în care chipul i se lumina atunci când spunea „Iar mama ta a intrat în încăpere".

— Poftim, Claire, mi-a zis mama, întinzându-mi o batistă.

Jacques ar fi făcut apoplexie dac-ar fi văzut cât de uzi îmi erau obrajii.

— De ce plângi, draga mea?

— Sunt doar emoţionată, am reuşit să răspund, cu gâtul aproape paralizat.

Era prea târziu pentru orice alt răspuns. Lăsasem ca lucrurile să meargă prea departe. Viaţa mea devenise un tren de mare viteză, iar eu eram singura vinovată de asta.

Maşina s-a oprit. Ajunseserăm la intrarea din piatră neagră, din spatele bisericii. Ca prin ceaţă, le-am lăsat pe mama şi pe Bea să mă ajute să cobor din maşină şi să parcurg aleea scurtă, de pietriş. Am realizat vag că şi cel de-al doilea Bentley parcase, iar Lucille şi Mandy vociferau în spatele nostru. Toate patru am intrat în biserică, pe intrarea secundară. Mama m-a strâns de mână. Şi-apoi...

Un urlet asurzitor a străbătut aerul.

Lucille.

La zece paşi în faţa mea, aşezat pe un scăunel, în vestibulul din spatele bisericii, se afla mirele meu.

— *Ghinion!* a început să se lamenteze maică-sa, ca scoasă din minţi.

Pe faţă i se întipărise o expresie îngrozită.

— Ghinion! Nu... poate... să... te... vadă... înainte... de... nuntă!

Pieptul micuţ al lui Lucille a început să se salte violent, în timp ce ea gâfâia, încercând să tragă aer în plămâni.

— Luce, te hiperventilezi, a zis mama cu calm, luând-o pe Lucille de după umeri şi călăuzind-o spre o cămăruţă alăturată. Încearcă să te linişteşti, scumpa mea. O să fie bine.

— Dar... înseamnă... ghinion! Nu... ar... *trebui*... să...

— Ştiu, Luce, dar încearcă să te calmezi, a murmurat mama.

Imediat, Beatrice a abandonat direct pe podea o pungă de hârtie plină cu petale de trandafiri şi a fugit după mama şi Lucille. A înşfăcat-o şi pe Mandy de-o mână şi-a închis uşa în urma lor.

Aşa că acum eu şi Randall eram singurele persoane rămase în spatele bisericii.

Preţ de-o clipă, ne-am uitat unul la altul, fără să scoatem nici un cuvânt. Îmbrăcat cu smokingul ăla elegant, Randall era frumos precum Cary Grant.

— Eşti superbă, mi-a spus el încet.

— Mulţumesc, i-am răspuns. Şi tu la fel... vreau să spun că eşti frumos.

Eram un cuplu perfect, de revistă, pe cale să avem nunta perfectă, de revistă şi să pornim într-o viaţă perfectă, de revistă. Ne uitam din nou unul la celălalt, stând, în continuare, în colţurile opuse ale micului vestibul.

— Cred că am supărat-o rău pe mama. *Asta* chiar înseamnă ghinion, a râs uşor

Randall, deşi în vocea lui se simţea o notă clară de tristeţe.

— O să aibă mama mea grijă de ea, am răspuns.

O nouă tăcere grea.

— Ei, cred c-ar trebui să mă duc la post.

El a zâmbit. Eu am clătinat din cap.

Deci asta era. Ultimul nostru moment în care să...

— Nu e suficient, mi-au scăpat cuvintele cu o voce care m-a şocat chiar şi pe mine.

— Poftim? m-a întrebat el.

— Nu e suficient, a repetat vocea.

— Ce vrei să spui, Claire? m-a întrebat Randall.

Îngrijorarea i se întipărise pe chip.

— Ce vrei să spui cu *nu e suficient*?

Of, Doamne. Cuvintele mele – şi vocea mea rostind lucruri fără permisiunea mea... ca într-o experienţă de decorporalizare... vocea mea rostind, dintr-odată, ceea ce gândeam de săptămâni, ba chiar de luni întregi.

— Ce nu e suficient, Claire? a repetat Randall, apropiindu-se de mine şi prinzându-mi mâinile strâns.

Părea îngrozit. Încheieturile degetelor i se albiseră.

Zi, Claire, m-am gândit. *Spune-o acum, înainte să fie prea târziu.*

Dar trebuia să cred că, la un anumit nivel, Randall voia să fac asta.

Văzusem felul în care i se luminase faţa, atunci când Coral intrase în La Goulue. Un fel care îmi amintea de chipul tatei, de fiecare dată

când o vedea pe mama. Îmi amintea de chipul lui Luke, de fiecare dată când ne întâlneam.

Puteam să opresc trenul de mare viteză pentru amândoi.

— Randall, tu ştii că eu te iubesc. Te admir teribil. Eşti un om extraordinar, un bărbat minunat. Dar ceea ce avem noi – nu e suficient şi cred că şi tu simţi la fel...

— Cum? Ce vrei să spui, Claire? Pentru numele lui Dumnezeu, suntem pe punctul să ne căsătorim – ai emoţii! Ne iubim unul pe celălalt, Claire, şi, mai mult decât atât, ne *respectăm* unul pe celălalt. Cel puţin pentru mine, astea sunt două motive foarte bune ca să te căsătoreşti.

Iar Randall avea perfectă dreptate. Dragostea şi respectul erau două motive excelente ca să te căsătoreşti. L-am privit pe Randall cu atenţie, văzând, pentru prima dată, cum ar arăta într-adevăr o căsnicie cu el. Întotdeauna aveam să ţinem unul la celălalt. El avea să-mi dea întotdeauna tot ce mi-aş putea dori sau orice aş avea nevoie. Avea să mă respecte. Avea să se dedice legământului căsniciei.

Dar niciodată n-avea să privească mariajul nostru cu o pasiune reală şi profundă. Şi nici eu n-aveam să simt altfel. Iar asta nu era destul pentru mine.

— Randall, l-am întrebat pe un ton scăzut, de ce te-ai despărţit de Coral?

— *Cum?* Ce legătură are Coral cu noi? Asta e o poveste veche, Claire. Chiar nu cred...

— Randall, când Coral a intrat în restaurant, ţi-am văzut faţa. Eram curioasă de ce te-ai decis să pui punct relaţiei cu ea.

Randall s-a făcut roşu ca racul.

— Claire, ţi-am spus! Nu s-a întâmplat nimic între noi! N-a fost nici o scofală! Am vrut doar s-o anunţ personal de nuntă. Te rog, Claire, crede-mă, n-a fost nimic mai mult decât...

— Te cred, Randall. Doar că mă întrebam de ce ai terminat relaţia cu Coral. Care au fost motivele tale.

— Păi, Coral nu – nu s-a adaptat – nu ştiu de ce. Pur şi simplu, lucrurile n-au mers!

— Dar ai iubit-o, nu? Şi-atunci *de ce* n-au mers lucrurile?

— Claire, pe bune, de ce discutăm despre chestia asta? Totul s-a terminat între mine şi Coral, nu mai avem...

— Spune-mi cinstit de ce n-au mers lucrurile şi n-o să mai deschid niciodată subiectul ăsta.

Randall şi-a lăsat capul în palme.

— N-au mers fiindcă... ei bine, mama nu era de acord cu Coral... cu mediul din care provenea Coral, presupun. A considerat că nu e femeia potrivită pentru mine. Iar eu am încredere în mama mea. Vrea numai ce e mai bine pentru mine. Aşa a făcut întotdeauna.

— Şi ai crezut-o atunci când ţi-a spus că *eu* sunt cea mai bună femeie pentru tine.

— Eu – ascultă, Claire, nu e vorba de faptul că fac numai ce zice ea. Sigur că gândesc şi eu. Şi te iubesc. Mă faci foarte fericit...

— Randall, gândeşte-te cum te face Coral să te simţi.

Randall a clătinat din cap cu o frustrare disperată.

— S-a *terminat*, Claire. De câte ori...

— Gândeşte-te doar la felul în care te face să te *simţi*, Randall.

Randall a încetat să mai clatine din cap. Pentru câteva clipe, nici unul dintre noi n-a mai scos nici o vorbă. Dar privirile pe care ni le-am aruncat spuneau totul.

— Era altfel, a recunoscut el. Nu ştiu de ce. Dar eu chiar te iubesc, Claire.

— Randall, între noi e ceva, iar anul care a trecut a fost minunat – dar nu e suficient. Şi nu e vina ta – nu e vorba doar de tine şi de Coral. Şi eu am descoperit că am sentimente pentru altcineva. N-am avut intenţia asta. Pur şi simplu, aşa s-a întâmplat.

Ne-am aşezat unul lângă celălalt, pe trepte.

— Dacă ne-am căsători, ne-am înşela pe noi înşine. Eu nu vreau asta pentru tine şi nici pentru mine.

Am tăcut, am tras adânc aer în piept şi apoi m-am lansat din nou.

— Nu putem să ne căsătorim, Randall. Îmi pare rău – mai ales pentru faptul că mi-am dat seama de asta abia cu câteva minute înainte de nuntă. Dar sunt convinsă că asta e decizia corectă.

Şi chiar eram convinsă. Finalmente – după un an de confuzie, de dubii, de bănuieli din ce în ce mai pronunţate – ştiam din nou cine eram şi ştiam ce trebuia să fac. Randall a clătinat încet din cap. S-a aplecat şi m-a sărutat în obrazul care acum era, din nou, scăldat de lacrimi – şi chiar atunci uşa s-a dat de perete, iar Lucille a dat buzna înăuntru ca o furtună.

— *Care* e decizia corectă? a cerut ea să afle.

Încă ţinea în mână punga de hârtie mototolită.

— De ce plângi, Claire? Ce se întâmplă?

M-am uitat la Randall ca să văd dacă voia să fiu eu cea care să-i dea lui Lucille vestea cea proastă. El şi-a pus palma pe braţul meu.

— Mamă, eu şi Claire ne-am decis să anulăm nunta.

Lucille a rămas cu gura căscată.

— Cum?! *Cum?!* Sigur că vă căsătoriţi! Organistul a început deja să-şi facă încălzirea. Asta e ceva ridicol...

— Îmi pare rău, mamă, ştiu cât de mult ai muncit ca să pui totul la punct – dar şi eu, şi Claire suntem convinşi că mariajul ăsta nu trebuie să aibă loc. Aşa că nu mergem mai departe cu nunta.

Uluită, Lucille a alunecat pe spate – şi s-a prăbuşit în braţele mamei mele.

Mi-am scos inelul de pe deget şi i l-am dat lui Randall. Cu toate că era o bijuterie superbă, eram bucuroasă că scăpam de el. Aveam să-i duc dorul, dar eram şi teribil de uşurată.

— Incredibil, a şoptit Mandy, înainte să plece ca să-l anunţe pe preot.

— Mulţumesc, mi-a spus Randall, sărutându-mă cu blândeţe pe obraz.

Capitolul douăzeci
Trezirea

— Luke! Am auzit că tu şi Oprah aţi stat la taclale! Crezi c-o să te includă şi pe tine în selecţia ei de cărţi?

Mulţimea de somităţi literare care se strânsese în jurul lui Luke avea o densitate de cinci oameni. Era un nucleu compact, ca o grămadă de la rugby. Petrecerea de lansare a cărţii lui Luke începuse de douăzeci de minute, iar eu nu apucasem încă să vorbesc cu el.

— Prima pagină în *New York Times Book Review!* Asta e ceva!

Cartea lui Luke intrase pe rafturile librăriilor cu exact o săptămână în urmă şi deja era lăudată ca fiind unul dintre cele mai excepţionale romane ale secolului. Încântată de succesul imediat, Vivian nu făcuse nici un fel de economie, atunci când pusese la cale o petrecere elegantă de lansare la National Arts Club, de pe Gramercy Park. Era o petrecere fără sâni şi plasturi în formă de pană de scris.

Am privit cum David Remnick şi Graydon Carter şi-au dat coate elegante ca să-i atragă atenţia lui Luke. Puteai, practic, s-o auzi pe

Sara Nelson compunându-şi în minte următorul articol pentru *Publishers Weekly*. Efectul stârnit de cartea lui Luke depăşise cu mult aşteptările tuturor – chiar şi pe ale mele, iar aşteptările mele erau foarte mari.

— Claire! a bubuit vocea unui bărbat în spatele meu.

— Jackson!

L-am îmbrăţişat, surprinsă şi încântată să-l văd. Era greu de crezut că trecuse un an de când fusesem asistenta lui – mi se părea că trecuseră cel puţin zece.

— Nu credeam c-o să reuşeşti s-ajungi! Luke mi-a spus că unul dintre nepoţii tăi joacă în piesa de la şcoală şi că n-o să poţi să scapi.

— Din păcate, Hamlet-ul tânărului Joshua n-a avut viaţă. Puştiul e în pat, doborât de ceea ce pare a fi cea mai groaznică răceală din lume. Aşa că m-am decis să sar într-un avion. E o seară mare pentru Luke! Ai făcut o treabă extraordinară cu cartea lui, Claire. Am fost cu-adevărat impresionat. N-am fost nevoit să-mi scot pixul roşu nici măcar o dată.

— Ei, mulţumesc. Am învăţat de la cel mai bun. Dar, sinceră să fiu, n-am avut prea mult de lucru. În esenţă, cartea era perfectă de când am citit-o prima dată.

— Claire e mult prea modestă!

Luke a apărut lângă mine, sărutându-mă pe obraz. Eu m-am împurpurat.

— Am văzut-o pe Mara, a zis Jackson, care nu le prea avea cu subtilităţile. Mă duc s-o salut, ca să vă las singuri.

— Îţi vine să crezi? m-a întrebat Luke după ce Jackson a dispărut.

Era pentru prima dată când ne vedeam, de la nunta care nu mai avusese loc. Şi, din cauza asta, toată ziua fusesem agitată.

— Nu-mi vine să cred că toţi oamenii ăştia sunt aici ca să-mi sărbătorească mie cartea. Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă n-ai fi fost tu, Claire. Stai puţin – am ceva pentru tine – un cadouaş în semn de mulţumesc.

Luke şi-a deschis haina şi a scos un pachetel superb ambalat.

— Luke, chiar nu trebuia...

— Tu doar deschide-l.

Am desfăcut încet ambalajul argintiu. Înăuntru era o cărticică subţire.

— Prima colecţie de poezii a tatei, am şoptit. În ochi mi-au răsărit imediat lacrimi.

— Unde ai găsit-o?

— Asta e o poveste lungă şi obositoare pe care o să ţi-o spun într-o altă seară, a râs el, cu o sclipire în ochi. Dar m-am gândit c-o să-ţi placă.

— C-o să-mi placă? O ador – mulţumesc, Luke. A fost foarte frumos din partea ta. Eu, ăăă...

— Scuzaţi-mă! Vă rog pe toţi să fiţi atenţi!

Vivian a bubuit cu putere în microfonul pe care-l înşfăcase de la cvartetul de jazz care cânta în colţ.

— Vă rog! Oameni buni!

Încăperea s-a cufundat în tăcere. Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei.

— Evident, asta este o seară foarte mare pentru Grant Books. Cu toţii suntem foarte mândri de succesul şi de talentul lui Luke Mayville. Aşa cum unii dintre voi ştiu – a spus ea, lăsând ochii în jos cu falsă modestie – eu am jucat un rol important în descoperirea acestui talent. Ca editor, ai o mare satisfacţie atunci când, de unul singur, ridici pe cineva dintr-un, ei bine, complet anonimat şi când ajuţi persoana respectivă să-şi împartă talentul cu întreaga lume.

Vivian îşi asuma, de una singură, meritul pentru succesul lui Luke? Ea nici măcar nu citise manuscrisul, până când cartea nu fusese tipărită!

— Dar mai există un motiv pentru care asta este o seară foarte importantă pentru Grant Books, a continuat Vivian. Sunt foarte fericită să vă anunţ că mă desprind de Mather-Hollinger. Compania mea – Grant Enterprises – va deveni o entitate independentă, cu patronaj privat. Sunt *încântată* că nu voi mai fi constrânsă de ridicola birocraţie corporatistă de la Mather-Hollinger. Grant Enterprises nu numai că va continua şi va bate recordul meu de succese din lumea cărţii, dar se va ocupa şi de proiecte TV şi de film. Şi nu am nici cea mai mică îndoială că voi excela şi în aceste domenii, aşa cum am făcut şi în zona cărţilor.

Niciodată n-o urâsem pe Vivian mai tare decât o uram în clipa aia. În seara cea mare a lui Luke, începuse prin a-şi asuma toate meritele pentru succesul lui, pentru ca *apoi* să-l scoată din lumina reflectoarelor.

Şi separarea de Mather-Hollinger? Era o perspectivă îngrozitoare. Compania aia făcuse cât de puţin putuse ca să-i protejeze pe angajaţii lui Vivian de abuzurile ei – dar şi aşa, tot era mai bine decât deloc. Nici nu voiam să mă gândesc cum avea Vivian să se comporte sub propriul ei acoperiş, când nu avea să mai fie nevoită să dea socoteală nimănui.

— Uau, a zis Luke. Asta o să fie o chestie interesantă.

— Asta o să fie o catastrofă.

Mă luase durerea de cap.

— Luke! Vrei să le spui ceva numeroşilor tăi fani?

Vivian torcea în microfon ca o cântăreaţă de *lounge*. La început, Luke părea c-ar fi preferat să nu facă asta – dar apoi s-a scuturat de starea de disconfort, s-a dus către microfon şi l-a luat din mâna lui Vivian. Ea şi-a pus palma pe braţul lui, bătând din gene şi aplecându-se ca să-i aplice un sărut dublu, languros.

— Mulţumesc, Vivian. Apreciez foarte tare că aţi venit cu toţii aici, în seara asta.

A urmat o explozie de aplauze furtunoase, iar mie mi s-a umplut inima de mândrie.

— Există o singură persoană căreia chiar trebuie să-i mulţumesc – persoana care a văzut potenţialul cărţii şi care a muncit neobosită ca s-o realizeze. Această carte îi aparţine în aceeaşi măsură în care îmi aparţine mie. Claire Truman, editoarea şi prietena mea – Claire, vrei să vii aici, te rog?

Eu am rămas împietrită, în vreme ce marea de oameni se despărţea ca să-mi facă loc să trec.

— Haide, Claire, a repetat Luke, făcându-mi semn să vin la el.

Eu am început să merg fără prea multă tragere de inimă.

Pe măsură ce mă apropiam, am văzut-o pe Vivian aruncându-mi o privire ucigătoare. Indignată, își împreunase brațele pe piept. Lulu se uita mânioasă din stânga scenei, iar Dawn privea agitată, din fața mulțimii. Numai David mi-a făcut entuziasmat un semn, cu degetul mare al mâinii ridicat în sus.

— Așa cum v-am mai spus, n-aș fi aici, în fața voastră, fără eforturile și ochiul atent al...

Am început să zâmbesc – dar privirea îmi era atrasă de Vivian, care a pufnit foarte sonor.

— Stai dracului *jos*, a șuierat ea către mine.

Microfonul i-a captat însă cuvintele și le-a amplificat în încăperea încă tăcută în care se desfășura petrecerea.

Obrajii mi-au luat foc. Luke a tăcut. Eu am rămas paralizată pe loc.

— Ți-am spus să stai jos! a repetat Vivian pe un ton mai ridicat. Te faci de râs, Claire. Ai jucat și tu un rol micuț în publicarea cărții, foarte bine, dar băiatul ăsta îți oferă prea mult credit. Măcar ai bunul-simț și nu-l accepta.

Vivian s-a întors și a zâmbit către public în chip de scuză, ca și când eu aș fi fost un copil neascultător și lacom, al cărui apetit nu putea fi controlat.

— Vivian, a spus Luke cu fermitate, Claire a jucat un rol foarte *important* în...

— E în regulă, am șoptit eu, iar Luke, frustrat, a lăsat capul în jos.

M-am uitat direct în ochii lui Vivian. Dintr-odată, nu-mi mai era frică. Avusesem curaj să-mi anulez nunta – puteam s-o fac şi pe-asta.

— Ăsta nu e momentul meu, Luke. E momentul tău. Dar e şi ultimul moment în care mai lucrez pentru Grant Books. Vivian, îmi dau demisia.

M-am întors vioaie în spate, în locul unde stătusem până atunci. Uluită, mulţimea a rămas separată, păstrând cărarea care ducea de la mine la Vivian. Jumătate dintre chipuri se holbau la mine, jumătate la ea. Nu mai aveam nevoie decât de vreo câţiva scaieţi, nişte pistoale, o crâşmă – şi decorul ar fi fost complet.

— Călătorie sprâncenată, rahat cu ochi ce eşti, a pufnit Vivian, smulgând microfonul din mâna lui Luke. Oricum, nu mai făceai faţă, Claire. Din prima zi, ai fost o proastă investiţie. Aceia dintre voi care se gândesc, poate, s-o angajeze pe domnişoara Truman, consideraţi-vă avertizaţi!

Vivian şi-a aruncat pe spate coama blond-roşiatică şi a râs cu răutate.

Preţ de-o secundă, am simţit o dorinţă nebună să urlu şi eu la ea. Nu voiam s-o las pe Vivian să mă împroaşte cu noroi în faţa unor oameni pe care-i respectam! Voiam să-i zic că e un bătăuş mizerabil – foarte puţine persoane din încăperea aia m-ar fi blamat pentru asta.

Dar apoi am lăsat ochii în jos. Şi am văzut că încă ţineam în mână cartea tatei.

— La revedere, Vivian, am spus calmă şi m-am întors, îndreptându-mă spre ieşire.

Făcusem câţiva paşi, când am simţit o mână pe umăr.

— Cartea mea de vizită, mi-a spus un editor de top de la Knopf, cu care făcusem cunoştinţă mai devreme, în cursul serii.

— Uite-o şi pe-a mea, a zis un editor senior care-a apărut lângă el. Sună-mă, Claire.

Pe drumul către ieşire, aproape toţi marii editori mi-au oferit cărţile lor de vizită. Când am ajuns în hol, adunasem deja cam o duzină. M-am uitat înapoi, la Luke. El strălucea fericit. Şi eu la fel.

* * *

După douăzeci de minute, eram în birou şi-mi aranjam dosarele cu frenezie, când cei doi bărbaţi în negru de la Resurse Umane s-au materializat în pragul uşii. Era trecut de ora 10:00 p.m.

— Vivian s-a gândit c-o să te întorci aici, a zis una dintre gorile, uitându-se ameninţător la mine. Am venit imediat ce-am primit telefonul ei.

— Trebuie să părăseşti zona imediat, mi-a comandat celălalt.

— Foarte bine. Voiam numai să mă asigur că notiţele mele sunt clare. Nu voiam ca autorii mei să fie lăsaţi de izbelişte...

— Imediat înseamnă *imediat*. Ai două minute să-ţi iei lucrurile personale. Dacă întârzii mai mult, vom raporta la poliţie comportamentul tău huliganic şi vei fi escortată afară din clădire de gărzi înarmate.

Am considerat că a fi dată afară din clădire în felul ăla era cea mai potrivită încheiere pentru acel capitol al vieţii mele. Dar apoi mi-am aruncat Rolodex-ul şi pantofii de rezervă într-o cutie de carton şi m-am grăbit să-mi strâng şi celelalte lucruri. Îmi luasem doza de urâţenie. Voiam să plec din birou cu demnitatea intactă.

Băieţii de la Resurse Umane au făcut un schimb de priviri suspicioase.

— Ai tras destul de timp, a zis unul dintre ei. Timpul a expirat.

Mi-au verificat conţinutul cutiei de carton, pe care apoi am săltat-o, sprijinind-o pe un şold. Venise vremea să plec.

La revedere, sală de conferinţe, locul atâtor izbucniri, complet greşite, ale lui Vivian.

La revedere, uşă a sălii de conferinţe, care ai fost trântită de fiecare dată când Vivian a făcut o criză.

La revedere, automat de cafea! Pe tine m-am bazat ca să mă ţii în viaţă. Cred că de tine o să-mi fie cel mai dor.

— Mişcă! a lătrat una dintre gorile.

— Nu înţeleg de ce-i mai faceţi pe plac, am spus. Vivian pleacă de la Mather-Hollinger. Tocmai a făcut anunţul. Nu v-a spus şi *asta* când v-a sunat?

Aşa cum stăteam, încadrată de cei doi bărbaţi în negru, uşile liftului s-au închis ermetic peste Grant Books. Nici că se putea mai bine.

Epilog
La bine și la greu

— Mă bucur c-ai putut să vii, mi-a spus Phil, deschizând ușa apartamentului. Avem multe de sărbătorit!

— Phil? Arăți ca un alt om!

Nu-l mai văzusem pe Phil de săptămâni întregi, de când fusese angajat editor senior la Simon & Schuster. Slăbise cel puțin vreo șapte kilograme, iar cearcănele de sub ochi îi dispăruseră miraculos. Arăta cu nu mai puțin de zece ani mai tânăr.

— Mă simt mult mai bine. Asta e sigur. Stresul de la Grant Books mă făcuse să mă umflu ca un balon.

Phil m-a invitat în sufrageria unde mai erau vreo zece oameni, așezați pe canapele și perne.

— Ei, ea e Claire Truman. A demisionat de la Grant Books luna trecută.

Toate fețele s-au întors către mine. Toate îmi zâmbeau cu căldură.

Câteva îmi erau cunoscute, din primele zile la Grant, dar pe altele nu le mai văzusem niciodată.

Când Phil mă sunase, în urmă cu o săptămână, ca să mă invite la o întâlnire a grupului de sprijin al foştilor angajaţi de la Grant, crezusem că glumeşte. Un grup de sprijin pentru foştii angajaţi ai lui Vivian Grant? Phil mi-a explicat că întâlnirile alea erau o metodă de a scăpa de cele mai întunecate şi mai dureroase amintiri – poveşti pe care orice om care nu lucrase personal cu Vivian le-ar fi considerat ca fiind nişte exagerări.

Ezitasem să accept invitaţia. Eram încă destul de şocată, dar nu eram nici sigură că aveam nevoie să fac schimb de poveşti de groază cu o grămadă de străini.

— Ştiu că sună niţel cam ciudat, recunoscuse Phil, dar e ca şi cum am fi camarazi de război. Toţi ne-am spus poveştile în faţa familiei şi prietenilor, iar ei ne-au ascultat cu răbdare şi au încercat să ne înţeleagă. Dar nu pot. Trebuie să trăieşti asemenea poveşti pe pielea ta ca să le înţelegi.

Phil nu-şi pierduse apetitul pentru teatralitate. Asta era sigur. Într-un final, am acceptat să trec pe-acolo. Şi privind prin cameră, mi-am dat seama că aveam un sentiment straniu de bine, ştiind că toţi oamenii ăia ispăşiseră la Grant Books şi reuşiseră să supravieţuiască şi să-şi spună poveştile. Acum păreau destul de echilibraţi, dar, ca şi mine, ştiau ce înseamnă să fii în tranşee cu patru camarazi, să faci o pauză scurtă ca să mergi la latrină şi să te întorci, numai ca să găseşti totul distrus şi camarazii dispăruţi. Oamenii ăia ştiau ce înseamnă să lucrezi într-o zonă de război profesională, ştiau

ce înseamnă să te ferești de gloanțele care zburau din biroul lui Vivian, ce înseamnă să porți negocieri într-un teritoriu ostil, care îi cuprindea pe Lulu și pe Graham. Și ei fuseseră obligați să execute ordine la a căror amintire acum se cutremurau.

— Bine-ai venit în viața din afară, Claire! mi-a urat o femeie drăguță, într-o rochie lejeră. Și felicitări c-ai scăpat!

— Eu sunt Marvin, a zis bărbatul din stânga mea. Am fost directorul artistic de la Grant Books. Asta până într-o după-amiază, când Vivian m-a făcut „un nenorocit de hermafrodit impotent" în fața tuturor angajaților. Am dat-o în judecată, tocmai am câștigat și mi-am cumpărat un apartament în Upper West Side, împreună cu prietena mea.

— Eu am aflat c-am fost concediată abia când cartela de acces mi-a fost dezactivată, a intervenit o brunetă cu părul lins. Cineva de la Resurse Umane mi-a trimis o parte din lucrurile personale acasă. Asta numai pentru că nu fusesem de acord cu punctul de vedere al lui Vivian în timpul unei ședințe editoriale.

— A, îi place la nebunie să facă chestia asta, a comentat vecinul ei. Chestia neașteptată cu cartela de acces? E unul din gesturile ei preferate prin care vrea să-și demonstreze puterea.

Un bărbat mai în vârstă și-a dres glasul.

— Eu am fost unul dintre puținii oameni care a venit să lucreze cu Vivian, când avea deja mai bine de zece ani de experiență editorială. Lucrasem la Random House mai bine

de șase ani, iar înainte de asta fusesem la Penguin. La Grant Books am rezistat zece zile. N-am mai văzut așa ceva. Nici înainte, nici după.

— Cum s-au terminat lucrurile la tine, Claire? m-a întrebat Phil. A fost furioasă că ți-ai dat demisia?

— Nu sunt sigură. David, fostul meu asistent, și-a dat demisia a doua zi și n-am mai vorbit cu nimeni altcineva din companie. Chiar aveam nevoie să-mi limpezesc capul.

— Ei, ai noroc că n-a vărsat motivul plecării tale în rubricile cu bârfe din ziare, a murmurat Mike Hudson, un tip tânăr, pe care-l recunoscusem și care fusese directorul de marketing al diviziei. Despre mine le-a spus tuturor că sunt dependent de cocaină și c-am furat din bugetul de marketing ca să-mi cumpăr drogurile. Sau ceva în genul ăsta. Povestea nu avea nici o logică și nu era nimic adevărat – dar asta n-a oprit-o pe Vivian.

Phil s-a dus la bucătărie și a apărut la loc cu o tavă plină de pahare cu șampanie.

— Ei, vă propun un toast! a zis el vesel, împărțind paharele. Pentru Vivian, care primește, în sfârșit, ceea ce-a meritat!

— Ce vrei să spui? l-am întrebat când a ajuns cu tava la mine.

— N-ai citit *Daily News*-ul de azi dimineață? Stai puțin, Linda a cumpărat zece exemplare, trebuie să mai fie unul pe aici – a, poftim!

Phil a scos un ziar din coșul de lângă canapea.

— Ia uită-te!

Şi-apoi au rămas doar trei

Vivian Grant, publicista de forţă, şi-a divizat oficial afacerea de fosta companie-mamă, Mather-Hollinger, transplantându-şi noua firmă, Grant Enterprises, într-un spaţiu mansardat de 600 de metri pătraţi în Tribeca şi încastrându-şi numele pe lateralul clădirii, în stilul Trump. Aşa cum v-am informat săptămâna trecută, Grant spera ca independenţa să-i ofere „mai mult timp ca să cucerească lumile filmului şi televiziunii" – te înţelegem, Viv, chestia nasoală, atunci când publici cărţi, e că ele îţi mănâncă *foarte* mult timp – dar, până acum, mutarea n-a reuşit decât să-i determine pe foştii angajaţi să-şi reclame propria *lor* independenţă. Se spune că absolut toţi angajaţii, mai puţin doi, au demisionat ieri, după o criză de nervi, deosebit de epică, a lui Grant.

Cine au fost cei doi idioţi loiali – ăăă, cele două suflete loiale – care i-au rămas alături? O persoană din interiorul companiei îi descrie pe editorul senior Lulu Price şi pe directorul editorial Graham Fisher ca pe nişte „sectanţi cu creierii spălaţi", în vreme un alt fost coleg spune că „sunt la fel de cruzi ca şi Vivian". În orice caz, acum, Vivian Grant are suficient spaţiu la dispoziţie ca să arunce cu scaune – numai că mult mai puţini lingăi pe care să-i folosească pe post de ţinte.

— Nu-mi vine să cred, am zis clătinând din cap şi lăsând ziarul din mâini. Dawn şi-a dat şi ea demisia?

— Da. Se pare că ea a fost cea care a condus răscoala. Am invitat-o şi pe ea în seara asta, dar pare încă destul de tulburată. O s-o aducem la următoarea întâlnire.

Bravo ei!

În sfârşit, Dawn ajunsese la limită.

— Dumnezeule, îţi poţi imagina cum e acum acolo?

În ciuda căldurii de vară, am simţit un fior traversându-mi trupul.

— Se merită unii pe alţii, a zis Phil. Şi hai să fim serioşi! Asta e Vivian. Nu trebuie să ne păcălim prea tare. Ştii că geniul ei malefic o să mai găsească şi alte căi ca să facă, din nou, găleţi de bani şi-o să atragă o recoltă proaspătă de angajaţi, care n-au habar cum stă situaţia. Ciclul o s-o ia de la capăt. Vivian n-a ieşit din joc.

Poate, mi-am spus în sinea mea. Poate că Vivian avea să găsească o modalitate ca să scoată, din nou, capul la suprafaţă. Cu mai multă forţă decât înainte. Phil avea dreptate: Vivian era un geniu. Avea o capacitate unică de a vedea oportunităţi acolo unde nu le vedea nimeni, etica ei de muncă era absolut nebunească şi, în anumite circumstanţe, până şi egomania ei putea fi considerată un avantaj. Era frumoasă, sclipitoare. Totul era în favoarea ei... şi totuşi, eu nu mai întâlnisem o altă persoană care să emane atâta furie şi amărăciune. Şi asta era marea problemă. Ce se

întâmpla dacă o femeie la fel de capabilă ca Vivian avea să fie în stare să-şi şi trateze angajaţii cu respect şi decenţă? Nimic n-ar mai fi putut sta în calea unei astfel de femei.

— Oricum, am vorbit destul despre ea, a spus Phil. Spune-mi ce faci tu, copile. Cum merge goana după un nou post?

— Am câteva direcţii promiţătoare, dar încă mai adun informaţii. De data asta, vreau să fiu sigură că ştiu exact în ce mă bag înainte să spun da.

Din fericire, datorită Marei, reuşisem să-i găsesc lui David un post grozav la P şi P. Lucra acolo pentru un foarte respectat editor senior, era fericit şi înflorea în noul mediu.

— Cu Randall ai mai ţinut legătura?

— Da. Îi merge bine. Ia lucrurile mai încet, încearcă să iasă mai des din birou. Pare mai fericit.

— Mă bucur să aud asta. Şi tu pari mai fericită, Claire.

Eram fericită. Mă simţeam, din nou, eu însămi. Ceea ce era o uşurare incredibilă. Ultima lună fusese cu-adevărat minunată. În primul rând, îmi găsisem un apartament cu două camere foarte drăguţ, în Williamsburg, pe care Bea mă ajutase să-l transform într-un cămin încântător. Nu era mare, dar era al meu – iar chiria era destul de rezonabilă. Mama venise în vizită timp de o săptămână şi, cu o seară înainte, botezasem apartamentul cu primul maraton de desene animate şi îngheţată Cherry Garcia.

În după-amiaza aia, înainte să plece la aeroport, mama şi cu mine merseserăm s-o vizităm pe Lucille. Nu mai trebuie să spun că fusesem foarte emoţionată, în ciuda rapoartelor primite de la mama şi de la Randall, conform cărora Lucille se recuperase în urma dezamăgirii cu nunta. Dar vizita se dovedise a fi şocant de plăcută. Dacă Lucille mai păstrase o doză de ostilitate faţă de mine, atunci şi-o ascunsese complet. Fusese toată numai zâmbete, ne invitase la ceai, ba chiar mă felicitase pentru că-i „ţinusem piept femeii ăleia hidoase, Vivian Grant".

Se părea că, de la deraiajul cu nunta, se ţinuse foarte ocupată. La insistenţele mamei, Lucille fusese de acord să facă echipă cu Mandy şi să dea consultaţii matrimoniale – nu era decât un job part-time, dar o ţinea ocupată. Imediat după ce ne-am aşezat, Lucille ne-a arătat, plină de mândrie, planurile pentru o nuntă luxoasă de iarnă în Palm Beach.

— Îmi pare rău că nu ţi-am mulţumit niciodată pentru tot efortul pe care l-ai depus cu nunta, i-am spus lui Lucille.

Fusesem atât de preocupată de propriile mele bătălii, încât nu apreciasem cât de artistică şi de splendidă fusese perspectiva lui Lucille. Nu era pe stilul meu, dar trebuia să recunosc că avea un ochi deosebit pentru detalii.

— Cu plăcere, draga mea, îmi răspunsese ea, strângându-mă de mână. Aş fi fericită să mă ocup şi de următoarea ta nuntă.

Nu existau nici un fel de şanse ca aşa ceva să se întâmple – dar ăsta era modul ei de

a-mi spune că totul fusese iertat, iar eu am apreciat asta. Faptul că mama revenise în viaţa ei şi că se angajase pe calea unei noi cariere scosese la iveală spiritul generos al lui Lucille.

— Să bem pentru schimbarea vieţilor noastre în bine! a zis Phil, ciocnindu-şi paharul de al meu şi trezindu-mă la realitatea petrecerii. Sigur că da, Claire, probabil c-o să mai treacă o vreme până când o să fii din nou gata să ieşi cu un bărbat.

— A, da, am clătinat eu din cap cu solemnitate.

— Apropo, am primit zilele astea o propunere interesantă de la un prieten de-al tău. Luke Mayville. Agentul lui mi-a spus că tu i-ai sugerat să-mi trimită următorul manuscris. De vreme ce acum opţiunea de a lucra cu Grant Books nu mai există. Ei bine, omul a făcut chiar asta – e un manuscris parţial, deocamdată sunt doar vreo cinci capitole – dar e excelent. Ceea ce n-a fost o surpriză, dacă luăm în considerare succesul primei lui cărţi. Sigur că i-am făcut imediat o ofertă. O să vedem dac-o să-l convingem pe Dominick s-o accepte – Dominick Peters era buldogul de la William Morris căruia i-l prezentasem pe Luke cu câteva săptămâni în urmă –, dar sper c-o să spună da. Oferta a fost extrem de generoasă.

— Am citit capitolele. Şi-am ştiut că ai fi un editor minunat pentru cartea asta, Phil.

— Ei, mulţumesc. Apreciez. Cu toţii suntem de părere că Luke are carieră prodigioasă în faţă.

— Cu siguranţă, am fost eu de acord.

Apoi m-am uitat la ceas, cât de discret am putut. Era deja opt şi zece.

— Phil, aş vrea să pot sta mai mult, dar trebuie să merg să mă întâlnesc cu cineva. Mi-ar face plăcere ca tu şi Linda să veniţi într-o zi pe la mine, la cină. Acum că am şi masă în bucătărie.

Eu şi Bea dădusem o raită pe la Ikea weekendul ăla.

— Cu mare bucurie. În ultima vreme, nu mai ajungem prea des prin Brooklyn. Venim oricând.

Mi-am luat la revedere de la restul grupului de foşti angajaţi de la Grant, am adunat câteva cărţi de vizită şi m-am strecurat afară pe uşă. Era o noapte caldă, iar străzile erau pline de oameni. Am parcurs repede cele patru străzi până la restaurantul lui Mimi, adorând senzaţia pe care mi-o dădea aerul de vară pe piele.

— Scuze că te-am lăsat să mă aştepţi, am spus, sărutându-l uşor pe Luke, înainte să mă aşez la masă, în faţa lui.

— Aşteptarea a meritat, mi-a răspuns el zâmbind.

— Luke! Claire! Cuplul meu favorit! a strigat Mimi, mărşăluind către masa noastră. Daţi-mi voie să vă spun specialităţile din seara asta.

În vreme ce Mimi se lansa în recitarea meniului, Luke a întins braţul peste masă şi mi-a prins mâna. Când eram în preajma lui,

nu mă puteam abţine să nu surâd. Din fericire, fenomenul părea să fie reciproc.

— Voi doi, a râs Mimi după ce-a terminat. Sunteţi ca doi porumbei îndrăgostiţi!

M-am lăsat pe spătarul scaunului, încântată de noaptea care se întindea înaintea noastră. În viaţa mea începea un nou capitol – şi, de data asta, eu eram cea care îl scria.

Mulțumiri

Îi sunt profund recunoscătoare lui Jamie Raab pentru că a luat cartea asta sub aripa ei protectoare. A fost o încântare și un privilegiu să lucrez cu Karen Kosztolnyik, editoarea mea diplomată și plină de intuiție. Sprijinul și sfaturile lui Rick Wolff – în legătură cu cartea asta și în general – au fost o uriașă binecuvântare. Agentul meu, Daniel Greenberg, a fost un extraordinar aliat, avocat și lector. Întreaga echipă de la Warner Books – în special Michele Bidelspach, Harvey-Jane Kowal, Lisa Sciambra, Anne Twomey, Heather Kilpatrick și Jennifer Romanello – a fost formată numai din așii.

Le mulțumesc din inimă Marisei Brown, lui Mariah Chase, Dan Clark, Grace Clark, Kelly Collins, Stephanie Harris, David Kanuth, Carey Mangriotis, Elizabeth McGloin, Colleen McGuinness, Daria Natan, Ashley Phipps, Lindley Pless, Massy Tadjedin, Elisabeth Wild, Alexandra Wilkis, Andra Winokur-Newman, Chris Wolff și Laurei Zukerman. Mai presus, îi mulțumesc lui John Loverro, căruia nu pot să-i mulțumesc îndeajuns.

Ca întotdeauna, le sunt datoare părinţilor şi bunicilor mei pentru sprijinul lor necondiţionat, pentru exemplul inspirator şi pentru politica uşilor deschise.

Cuprins

Prolog
Salutări de pe marginea prăpastiei 7

Cu un an înainte

Capitolul unu
Un bărbat bun e greu de găsit 27
Capitolul doi
Marile speranţe 56
Capitolul trei
Vârsta inocenţei 81
Capitolul patru
Mult zgomot pentru nimic 103
Capitolul cinci
Femei care aleargă cu lupii 123
Capitolul şase
Felul în care trăim acum 138
Capitolul şapte
Dragostea în vremea holerei 156
Capitolul opt
Şi-a dat arama pe faţă 178
Capitolul nouă
Devorează-i pe cei bogaţi 193
Capitolul zece
Zgomotul şi furia 217

Capitolul unsprezece
Casa umbrelor 231
Capitolul doisprezece
Clopotul de sticlă 246
Capitolul treisprezece
Cuiul înfipt 258
Capitolul paisprezece
Casa bucuriei 277
Capitolul cincisprezece
Inima întunericului 292
Capitolul şaisprezece
Poveste despre două oraşe 303
Capitolul şaptesprezece
Dincoace de paradis 321
Capitolul optsprezece
Mireasa conştiincioasă 336
Capitolul nouăsprezece
Modificări majore în ultima secundă 355
Capitolul douăzeci
Trezirea 367
Epilog
La bine şi la greu 376

Mulţumiri 387

ÎN COLECȚIA „CHIC"

au apărut:

Helen Fielding – *Bridget Jones: La limita rațiunii*
Lauren Weisberger – *Diavolul se îmbracă de la Prada*
Sophie Kinsella – *Poți să ții un secret?*
Sophie Kinsella – *La cumpărături cu sora mea*
Lauren Weisberger – *Vreau să fiu V.I.P.*
Marian Keyes – *Lucy Sullivan se mărită*
Plum Sykes – *Blonde de milioane*
Allison Pearson – *Nu știu cum reușește*
Marian Keyes – *Vacanța lui Rachel*
Helen Fielding – *Jurnalul lui Bridget Jones*
Lauren Henderson – *Ex-ii anonimi*
Sophie Kinsella – *Mă dau în vânt după cumpărături*
Sophie Kinsella – *La cumpărături în rochie de mireasă*
Sophie Kinsella – *Supermenajera*
Marian Keyes – *Pepenașul*
Plum Sykes – *Divorțul în înalta societate*
Francesca Clementis – *Divorțul perfect*
Sophie Kinsella – *Goana după cumpărături la New York*
Holly Peterson – *Dădacul*
Lauren Henderson – *Margarita cu gheață*
Marisa Mackle – *Un tip la înălțime*
Oksana Robski – *Ca$ual*
Bridie Clark – *Pentru că-și permite*

în pregătire:

Lauren Henderson – *Rochia neagră de latex*
Sue Margolis – *Gucci Gucci Coo*

Colecția

CHIC

„Un *Diavolul se îmbracă de la Prada* a cărui acțiune este plasată nu în universul revistelor de modă, ci în acela al editurilor care fac moda."

Library Journal

„O carte incitantă, de un umor diavolesc, care dezvăluie prețul întunecat al eficienței."

Publishers Weekly

„Calitatea supremă a acestui roman captivant este umorul de cea mai bună calitate: remarcile otrăvite ale lui Vivian și crizele ei de nervi vă vor face să râdeți cu lacrimi."

Booklist

EDITURA POLIROM

ISBN 978-973-46-0726-6

9 789734 607266

www.polirom.ro

coperta: ilustrație de Radu Răileanu